

ક્રાન્તિ,

લેખક : પીટર કંપોટકિન

દરિદ્રનારાયણ જ્ઞાનપ્રચારમાળા

[ગુજરાતના ગરીબ વર્ગોમાં એક પૈસાથી પાંદો જો -
સાડું અને પ્રાણુદાયી સાહિત્ય સસ્તી કિંમતે પહોંચાડવું
શરૂ થયેલી પહેલી જ માળા]

બહાર પડેલાં પુસ્તકો

ગૂજગત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય

[ગુજરાતી કવિગણિત વિભાગ]

અનુક્રમાંક ૧૫૩૦૨ તારીખ

પુસ્તકનું નામ કુન્તિ

વિભાગ ૧૮૮૯

ટાઇપ, મુદ્રણ, પાંચ ચિત્રો, બેરંગી સચિ
પ્ર. સંખ્યા ૪૮. કિં. ૦-૧-૬ (ટ. ખ. અર્ધો)
પુ. ૫ 'દનિયોનું શુ થશે?' : એક સૈનિકની ગામડિયા
આ લડત સંબંધી થયેલી વાતચીત. પ્ર. ૨૦ મોટા
કિં ૦-૦-૬.

પ્ર સ્થા ન કા ર્યા લ ય : : અ મ દ

મુબંધના એજન્ટ : સી. જમનાદાસનો કુ. પ્રિન્સેર

કાન્તિ

મૂળ લેખક

પીટર કોપોટકિન

અનુવાદક

શંકરદત્ત પાર્વતીશંકર શાસ્ત્રી

પ્રકાશક

પ્રસ્થાન કાર્યાલય

અમદાવાદ

સંવ્યાલક અને પ્રકાશક
 રણછોડભાઈ કેસુરભાઈ મીસ્ત્રી
 પ્રસ્થાન કાર્યાલય
 અમદાવાદ

ગુજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય
 અમદાવાદ
 ગુજરાતી કૉપીરાઈટ-સંગ્રહ
 બીજી આવૃત્તિ

*
 ૫૮૪ સં. ૧૯૮૬

૧૯૮૦
 કિંમત

વાર્ષિક ફાળે
 ૦-૪-૦
 ટપાલખર્ચ માફ

ફટક
 ૦-૬-૦
 ટપાલખર્ચ જુદું

મુદ્રક:
 ભોગીલાલ રણછોડલાલ પટેલ
 સૂર્ય પ્રકાશ પ્રિન્ટીંગ પ્રેસ
 પાનડોરનાકા : અમદાવાદ

અનુક્રમ

જીવનરેખા	૫
નવજીવાનોને	૩૦
ખંડનો જીરસો	૬૩
ક્રાન્તિકારી સરકાર	૭૫

પહેલી આવૃત્તિનું નિવેદન

Kropotkin lived what Tolstoy only advocated.

Romain Rolland

‘ મહાત્મા ગાંધી ’ જેવાં અનેક અભ્યાસપૂર્ણ પુસ્તકો લખી સારા વિશ્વમાં વિખ્યાત થયેલ રોમૅ રોલાં જેવો ફિલસૂફ જે માણસને એક રીતે ટાઈસ્ટોય કરતાં એ જોયા સિંહાસને બેસાડે છે, તેવા એક મહાન રશિયન ક્રાન્તિકારનો પરિચય ગૂજરાતની જનતાને કરાવતાં મને અપૂર્વ આનંદ થાય છે.

હિંદુસ્તાન આજે સ્વરાજ્ય માગી રહ્યો છે. અને એક પરાધીન ગુલામ પ્રજા ક્રાન્તિ કરીને નહિ તો ખીજી કશી રીતે સ્વરાજ્ય મેળવી શકવાની હતી ? દુનિયાના કયા રાષ્ટ્રને ક્રાન્તિ સિવાય સ્વરાજ્ય મળ્યું છે ? ‘ બંધારણપૂર્વકની લડત ’થી સ્વરાજ્ય મેળવ્યું હોય એવું એકાદ રાષ્ટ્ર તો બતાવે ? એટલે આપણે ક્રાન્તિ તો કરવી જ પડશે. સવાલ એટલો જ રહે છે કે એ ક્રાન્તિ હિંસાની લોહીખરડી દ્વેશે કે અહિંસાની શુભ્ર જ્યોત દ્વેશે. અને એનો જવાબ આપણી મહાસભાએ આપી દીધો છે કે હિંદ એ દુનિયાની એક એનોખી પ્રજા છે. એની સંસ્કૃતિ, એની જીવનદિલસૂરી, એની કર્તવ્યદૃષ્ટિ દરેક પ્રજાથી જુદાં જ છે. ટૂંકમાં, એના રાહ ન્યારા છે. આખી દુનિયાએ હિંસાથી સ્વરાજ્ય મેળવ્યાં દ્વેશે તો આપણે - હિંદીઓ, ખીજા ધણા પ્રદેશોમાં કરી છે તેમ, અહિંસાના માર્ગે ક્રાન્તિ કરી સ્વરાજ્ય મેળવવાની પહેલ કરીશું અને એ રીતે સમસ્ત જગતને નવા જ પાઠ શીખવીશું.

અને જ્યારે આપણે ક્રાન્તિને માટે તૈયારી કરી રહ્યા છીએ, મહાત્મા ગાંધીજી અને સરદાર વલ્લભભાઈના નેતૃત્વ નીચે એના પાઠો શીખી રહ્યા છીએ, ત્યારે ક્રાન્તિશાસ્ત્રના આ મહાન આચાર્યે રશિયાની જનતાને શીખવેલા ક્રાન્તિની ફિલસૂફીના પાઠો આપણે - ધતર વાચન તરીકે ધ્યાનપૂર્વક વાંચી લઈએ.

આ પુસ્તકની શરૂઆતમાં પીટર કોપોટકિનના ત્રણ ક્રાન્તિ-કારી લેખો આપવામાં આવ્યા છે અને એ પછી એની ટૂંકી જીવનરેખા દોરવામાં આવી છે. વાચકોને વિનંતી છે કે તેઓ પ્રથમ લેખકની જીવનરેખા વાંચે અને પછી જ શરૂઆતના ત્રણ લેખો વાંચે.

આ લેખોની શૈલી તદ્દન સાદી પણ જોશદાર છે એટલું જ નહિ પણ એમાંની દલીલો અને વિવિધ દાખલાદર્શિતો એવાં સચોટ અને વેધક છે કે તે મન અને હૃદય બન્ને ઉપર તત્કાળ અસર કરે છે અને માણસને કાર્ય કરતો કરી મૂકે છે. આ લેખો વાંચતો વેંત જ માણસના અંતરમાં છૂપો રહેલો સ્વાતંત્ર્યનો અને ક્રાન્તિનો જુસ્સો ભભૂકી ઊઠે છે અને તેના આત્માને ખળભળાવી મૂકે છે.

આશા છે કે આજના ક્રાન્તિકાળમાં જેઓ ક્રાન્તિ ઇચ્છી રહ્યા છે તેઓ પોતાના હૃદયનો પડઘો આ પુસ્તકમાં જોશે અને પોતાના પ્રયત્નમાં વધુ શ્રદ્ધાવાન અને વધુ યત્નશીલ બનશે.

અન્તમાં, મારા મિત્ર ભાઈ શંકરદત્ત શાસ્ત્રીએ આ પુસ્તકને બને તેટલું સરળ, પ્રાણવાન અને તેજદાર કરવામાં કયાશ નથી રાખી એ હું જાણું છું. આ પુસ્તક અતિ શ્રમ લઈને તૈયાર કરી આપવા બદલ હું તેમનો આભારી છું.

પ્રકાશક

બીજી આવૃત્તિનું નિવેદન

આ આવૃત્તિમાં કશા સુધારાવધારા કર્યા નથી. માત્ર પહેલી આવૃત્તિમાં મૂળ લેખકની જીવનરેખા પાછળ છેવટે મૂકી હતી તેને બદલે અહીં શરૂઆતમાં આગળ મૂકી છે.

પ્રકાશક

જીવનરેખા

સૈ કાથી દળાઇ રહેલી અને આપખુદ સત્તાનો ભોગ થઇ રહેલી રશિયાની પ્રજામાં ઝારની જહાંગીરી સામે આંગળી પણ ચીંધવા જટલીતાકાદ રહી નહોતી. એક અમંગળ ઘડીએ કડવો જણાતો છૂટકારોનો દમ ખેંચતાં પણ એ પ્રજાનાં ફેફસાં ખીડાઇ જતાં હોય તેવી સ્થિતિ હતી. મૂડદાલ જેવી દશામાં જીવતી એ પ્રજામાં ટૉલ્સ્ટૉયે પોતાના ભવ્ય સાહિત્યસર્જનથી ને જીવનની કંઇ અનેરી જ ફિલસૂફીથી નવજીવનની પ્રેરણા રેડી. અને પછી એ જનગૃહ થયેલી પ્રજાને પોતાના પરમ અધિકારની સિદ્ધિના ધામે લઇ જવા લેનિને અજબ આત્મ-સમર્પણની પ્રોજેક્ટવલ જીવનકથા આપી. આ ટૉલ્સ્ટૉય અને પેલા લેનિનની ફિલસૂફીને, જીવનકાર્યને, સાંકળનારો એક મહાપુરુષ રાજવંશી છાપાંતિલકવાળો પાક્યો.

આજે રશિયાના નૂતન સર્જનની એ ત્રિભૂતિનાં દર્શન લેતાં કોપોટકિન કંઇ નોખો જ તરી આવે છે. એના કપાળ ઉપર ફિલસૂફીનો ભવ્ય ચિંતનરેખાઓ દોરે છે, એની આંખમાં વિજ્ઞાનની વેધક દૃષ્ટિ તરે છે અને એનું મુખમંડળ પ્રસન્ન ગાંભીર્ય ને દીર્ઘદર્શનની

અનેરી છટા પાડે છે. હિમગિજળી એની દાદી એના ભવ્યતાનાં દર્શન કરાવે છે, એની ભુદ્ધિમત્તાની તેજસ્વિતા પ્રગટ કરે છે; પણ એ બધાની પાર અંતરથી ઝગઝગી રહેલી ભૂતદયા, દીનદુખિયાંને કાળે સર્વસ્વ ન્યોછાવર કરવાની સોનલવર્ણી જીવનકાંતિ કંઈ ઓર જ રીતે સામે જોનારને પોતામાં લઈ લે છે.

એ પીટર કોપોટકિન ૧૮૪૨માં જન્મ્યો હતો. એના વડવાઓ ઝારના ગોત્રના હતા. એના પિતા લશ્કરી અફસર હતા ને મા સાઇબિરિયાના એક અધિકારીની દીકરી હતી. કોપોટકિન આમ જન્મથી અમીરાઇ અને આપખુદીના વાતાવરણમાં આવી પડ્યો; છતાં એના જન્મ વખતે ખેડૂત ગુલામોની મુક્તિ માટે ચળવળ શરૂ થઈ ગઈ હતી અને એ ચળવળે ગુપ્ત રીતે પણ એના સંસ્કારમાં અસર પાડી હશે. બીજું, એનો પિતા ખેડૂત ગુલામો ઉપર એકદમ અમીરાઇ અને તેની સાથે આવતી આપખુદીના દોર અજમાવવામાં બાકી રાખતો નહોતો. પીટર પોતે પોતાની આંખ આગળ નાદીર-શાહીનું તાંડવ જોતો હતો; નોકરોને, પરિચારિકાઓને, સગાંવહાલાંને રાતદિવસ ખડે પગે એના પિતાની તહેનાતમાં બિલાં રહેતાં ને ભૂલથાપ થતાં મીઠાના ચાખખા ખાતાં એણે ઘણી યે વાર જોયાં હતાં. એના બાપના તાબામાં ૧૨૦૦ ગુલામો હતા અને ત્રણ ગગીરો હતી. આખું કુટુંબ વૈભવ અને વિલાસના સુંવાળા ખોળામાં ખેલતું હતું.

પણ કેાણ જાણે કેમ એના માનસમાં પિતાના આ વૈભવવિલાસ કરતાં ને જરજમીન ઉપરના આવા સિતમગરનાં નૃત્ય કરતાં, ચીસ પાડતી પીડાઈ રહેલી મનૂરજનતાના કરુણ આક્રંદે વધારે અસર પાડી હતી. એનું જીવન જ આપખુદી ને અત્યાચારને બિખેરી નાંખવાના પ્રાણવાયુથી ઘડાવા લાગ્યું. કદાચ આ દીનદુખિયાંની એણે પકડેલી બાહ્યમાં એની માતાનું કરુણ અને હેતાળ જીવન મંગલભૂમિકા રચી ગયું હશે. એની મા અમીરની છોકરી હોવા છતાં, ખેડૂત સ્ત્રીઓમાં

રસ લેતી, તેમના રાસમંડળમાં ઝરખે બેઠેબેઠે ગૂઢ અને મધૂર આલાપ પૂરતી, અને ઘણીક વખત તો ઉપરની અગાશીએથી નીચે ઊતરી તે રાસમંડળમાં ભળી જતી. માતાની ગરીબો પ્રત્યેની માયા, એની કલાપ્રિયતા અને નિરભિમાનતા કોપોટકિનના જીવનને સ્પર્શ્યા વિના કેમ રહી હોય? પણ એ વહાલભરી માતાની ગોદમાં લપાઇ જઇ જગઉદાર હુંક મેળવવાનું એને લાગ્યે બહુ નહોતું. રાસમાં ફરડી ફરતાં ફરતાં એક વખત માને સખત પવનનો સપાટો લાગ્યો ને તેથી એનાં ફેફસાં સૂજી ગયાં; ક્ષયરોગે એને પટકી પાડી. દિવસ ઉપર દિવસ ઊગ્યા ને આથમ્યા, એક દિવસ પીટરને અને તેના મોટાભાઇ અલેકઝાંડરને માએ પોતાના પલંગ પાસે બોલાવ્યા, કંઈ કંઈ ખાવાનું આપી માએ વહાલનાં અમી પાયાં ને આત્મતૃપ્તિની મીઠાશ વેરી. ત્યાં તો એની આંખમાં આંસુ ઊભરાયાં; ને બીજે દિવસથી બન્ને બાળકો પૂછવા લાગ્યા: ‘મા ક્યાં ગઇ?’ પેલી ઊલિયાના પોતાને હસ્તક આવેલા આ બન્ને ભાઇઓના વાળમાં પોતાની કૂંળી આંગળી ફેરવતી ફેરવતી, કંટાળુ હૃદયે આશ્વાસન આપવા મથવા લાગી: ‘ભાઇ, મા તો આકાશમાં—ઉંચે આકાશમાં ઊડી ગઇ!’ પીટર આ વખતે સાડાત્રણ વર્ષનો હતો, અલેકઝાંડર પાંચ વર્ષનો હતો.

પછી એ બન્ને બાળકો મેડમ બુર્મન નામની એક જર્મન બાઇની સંભાળમાં આવ્યા. એણે આ બાળકોમાં જ પોતાનો સંસાર માન્યો, એમાં જ પોતાનું જીવનમધુ લેવા માંડ્યું. અનેક મુસીબતો વેડીને એણે વહાલભર્યા હાથે એ બાળકોને એ વર્ષ સુધી ઉછેર્યા. ત્યાં તો એક દિવસ પીટર અને અલેકઝાંડરને તેડવા માટે એમના બાપનો માણસ આવ્યો. જૂના ઘરના દીવાનખાનામાં બન્ને બાળકોને તે લઇ ગયો. એક રૂપવતી સ્ત્રીએ બાળકોને પટાવ્યા, હસાવ્યા, ને કહ્યું : ‘હું તો તમારી મા થાઉં.’ બાળકો સહેજ દૂર ખસ્યા, આકાશ તરફ આંગળી બતાવી કહ્યું : ‘અરે ! અમારી મા તો ઊંચે આકાશમાં ઊડી ગઇ છે.’

પણ વળતો દિવસ થયો ત્યાં તો મેડમ બુર્મનને રજા આપવામાં આવી. અનેક કાલાવાલા છતાં, આ નોકરને રૂખસદ અપાઇ, ને વહાલસોઇ બુર્મનને બદલે એક કડક ફ્રેંચ શિક્ષક પોલનના હાથમાં બંને બાળકો મુકાયા. આ વખતે એ બંનેની બહેન ઉલિયાનાને ફ્રાંસ સાથે પરણાવી દેવામાં આવી.

પોલને તો બંને છોકરાઓ ઉપર સારી પેઠે વીતાડવા માંડી. કોઈ દિવસ એમને અંગૂઠા પકડવા પડે, તો કોઇ વખત એમના ખરડા ઉપર સોટીના સપાટા ચાલે, અને લગલગ રોજ ને રોજ તીખી તમતમતી સરસ્વતી તો સાંભળવાની જ ! એક વખત બહેન આવી. એની આંખમાંથી શ્રાવણભાદરવો વહી રહ્યો હતો. ‘બાપુ,’ એણે એના પિતાને કહ્યું, ‘તમે મારા ભાઇઓને સાવકી માને હવાલે કર્યા. એણે પેલા પોલનને સોંપ્યા. અમારી મા મરી ગઇ એટલે જાણુતા હશે કે કોણ પૂછનારું છે; પણ જોજો, હું છું ત્યાં સુધી તો મારા ભાઇઓને આમ મારવામાં આવે તે નહિ સાંપું.’ આપ તો દિગ્મૂઢ બની ગયો, ને સાથે જ છોકરાઓ ઉપર સોટી ચાલતી બંધ થઇ. આમ પીટર આઠ વર્ષનો થયો.

એક વખત ઝાર નિકોલસની નાચની મહેશીલમાં એને લઈ જવામાં આવ્યો. એના સુંવાળા મોં ઉપર ઝોલા ખાતા વાળનાં ઝુલ્ફાંએ ઝારને ખેંચ્યો. ઝારે એને પોતાની પાસે બેસાડ્યો અને બહુબહુ ખાવાનું આપ્યું. એની રૂંવાડાંવાળી ટોપી બિરકટીટથી ભરી દેવામાં આવી. પણ પીટરે તો એ બધામાંથી કશુંયે ખાધું નહિ. ઝારે પૂછ્યું: ‘કેમ ખાતો નથી ?’ તો એણે જવાબ દીધો: ‘મારા સાસા (અલેક્ઝાંડર)ની સાથે ખાઇશ.’ પછી લોકો એની આળુઆળુ વીંટળાઈ વળ્યા અને કહેવા લાગ્યા: ‘પીટિયા, તું તો ઝારનો છડીદાર થયો.’ પણ પીટર તો કહે: ‘ના, હું છડીદાલ શાનો ?’

‘પીટર, ઓ પીટર,’ ક્રાઇએ એક વખત નીચેથી હાક મારી. નીચે જઇને એ જુએ છે તો એની ધાવે એને માટે સફરજન મોકલ્યાં હતાં. ઉપર જઇને ધાવને મોકલવા માટે એણે કંઇ કંઇ શોધવા માંડ્યું, પણ એ બાપડા પાસે ફૂટી બદામ પણ નહોતી. છેવટે સજલ નેણે એણે પોતાના હૈયાનાં હેતનાં પારખાં કરાવી દિલને ઝાલી રાખ્યું.

હવે તો એના પિતા ઘણી ઘણી વાતો કરતા. એક વખતે વાત ચાલતી હતી, ને પીટરની આંખ એના પિતાએ પહેરેલા સોનાના ચાંદ ઉપર પડી. “બાપુ ! આ ક્યાંથી મળેલો ?” એણે પૂછ્યું. બાપે લાંબી વાત કહી અને છેલ્લે જણાવ્યું : ‘મારો નોકર ફ્રાંસ છે ને, તેણે આગમાં ફૂટીને એક બાળકને બચાવ્યું હતું અને એની માતા બોળામાં મૂક્યું હતું. એટલે ઉપરી અધિકારીએ મને આ ચાંદ આપ્યો.’

‘પણ’ પીટરે પૂછ્યું : ‘બાપુ ! આમાં તમે શું કર્યું કે તમને ચાંદ આપવામાં આવ્યો ? પરાક્રમ કર્યું તે તો કોલે.’

‘દીકરા, પણ ફ્રાંસ નોકર મારો ને ?’

ને આ જવાબ પીટરને વસમો લાગ્યો. આખી રાત એણે એના ઉપર વિચાર કર્યા જ કર્યા.

પછી તો બાપ પોતાના ખેડૂત ગુલામોની કંઇ કંઇ વાત કરતો, એ ગુલામો ઉપર બીજાઓ કેવો કેવો જુલમ ગુજારતા હતા તે કહેતો, ને પોતે જાતે એ ગુલામો પ્રત્યે જાતજાતના ત્રાસો વર્તાવતો છતાં પોતાના કરુણાળુ વર્તનનો દાખલો બેસાડવા પ્રયત્ન કરતો. પણ પીટર અને અલેક્ઝાંડરને મન તો એમના પિતા રૂસ્સ્વરૂપ ક્ષાગતા, એના ચહેરામાં એમને આપખુદી જ બોલતી ક્ષાગતી, હજી એમને એનાથી દૂર રહેવામાં જ મઝા આવતી.

ત્યાં તો પીટર બાર વર્ષનો થયો. હજી મોસ્કોમાં જ એ લખતો હતો. એણે તો એ નાની ઉમ્મરે નવલકથાઓ લખવાનો આરંભ કર્યો, ફ્રેંચ અને રશિયન ભાષાની રાજદ્વારી ચોપડીઓ વાંચવા માંડી, અને એ જ વખતે એનામાં સ્વતંત્રતાનાં સ્ફૂરણ થવાં લાગ્યાં. એના આત્મામાં એણે રંગ પૂરવા શરૂ કર્યા. એના ભાઈને તો એથી ચે વધુ અસર થઈ. બેઉ ભાઈઓએ રોજના પ્રશ્નની ચર્ચા કરવા માંડી. પીટરે તો પોતાના રાજશાહી ખિતાબોને તિલાંજલી આપવાનો નિર્ધાર કર્યો, ફક્ત એ નિશ્ચય એણે જાહેરમાં આવવા દીધો નહિ. પણ આ ‘પ્રિન્સ’ તો ખિતાબ એણે આખી જિંદગીભર ઓગાળી મૂક્યો. કાંઈ એને એ નામે બોલાવે તો એનું કલેજું ફફડી ઊડતું. તેર વર્ષનો એ થયો એટલે બેઉ ભાઈઓની જોડી તૂટી. પીટર સેંટ પિટર્સબર્ગની છડીદારોની ટુકડીમાં ગયો. અહીં એ લસ્કરી શાળામાં જોડાયો. એને ક્વાયતમાં જવું પડતું ને થોડાં ઉથલાવવાં પડતાં. પણ એને તો ગણિતમાં, ભૌતિકશાસ્ત્રમાં, ખગોળવિદ્યામાં ને ઇતિહાસમાં ઊંડો રસ લાગ્યો. ભૌતિકશાસ્ત્ર ઉપર તો એણે પાંચ પુસ્તક સુધ્ધાં લખવાનો પ્રારંભ કર્યો. બીજી બાજુ, એ મોજણીના કામમાં રોકાયો.

પણ જરા શાળાની કારકિર્દી જોઈએ.

‘અલ્યા, નીચે ચાલ,’ શાળાના છડીદારે એક દિવસ પીટરને કહ્યું.

‘નથી આવતો, જા. જોતો નથી, વાંચું છું?’ પીટરે જવાબ આપ્યો.

છડીદારે પીટરને તાકીને ટોપી ફેંકી. ટોપી પીટરને ન વાગતાં જમીન ઉપર પડી. છડીદારે કહ્યું: ‘અલ્યા, ઊંચકી લાવ આ ટોપી.’

‘એ નહિ બને; તારે જોઈએ તો બેઠે જ ઉપાડી લે,’ પીટરે કહ્યું.

અને પછી છડીદાર એના ઉપર તૂટી પડ્યો. પણ પીટર ! તેના ગળામાંથી તો એકે કાયર બોલ ન નીકળ્યો, એક હળવું

ફસકું સરખું પણ ન સંભળાયું. બીજા દિવસથી છડીદારે એને પજવવો છોડી દીધો.

પીટર એક વખત માદો ઇસ્પતાલમાં પડ્યો હતો. દાકતરે એની સરસ માવજત કરી. એ સારો થયો. એવે શાળાનો ઉપરી આવ્યો. ‘આ છોકરો તો ખાસ્સો વાઘ ધરાય એવો છે, અને છતાં ઇસ્પતાલમાં ?’ તેણે આંખો નચાવતાં કહ્યું.

‘શું બોલો છો ? દાકતરને કહું છું કે તમને મારી ઓરડીમાં નહિ આવવા દે,’ પીટરે સામો ચમકારો બતાવ્યો.

પછી તો ઉપરી સાહેબે તોપની ડરામણી બતાવી, પણ એના હૈયામાં પીટર હજી આ વેળુ બોલતો સંભળાયો: ‘ખબરદાર ! મારી મશ્કરી કરી તો.’

આ પછી માસ્તરોને પજવવાના બે કિસ્સા થયા. એક એઅર્ટ શિક્ષકે તો ચાકનું ભર્યું ચીથરું ઝીલી લઈને એ છોકરાઓને પોતાના કરી લીધા. બીજા ગૌઝને તો લીલું નાળિયેર લઈ ચાલ્યા જવું પડ્યું.

અને અહીં જ આપખુદીના ખીચોખીચ વાતાવરણમાં પીટર ક્રાન્તિની હિલચાલની સોઅતમાં પડ્યો. એણે અહીં જ શ્રીગણેશ માંડ્યા. શાળામાં જ ‘ક્રાન્તિકારક’ ચોપાનિયું શરૂ કર્યું, અને છોકરાઓનાં મેજખાનાંમાં ચોરીદૂધપીથી એ ફેલાવવા માંડ્યું. બે જણ એની સાથે જોડાયા. એક મંડળ સ્થપાયું. એ સત્તર અદારનો થયો ત્યારે તો એણે અલેકઝાંડર હર્ટઝનનું ‘પોલર સ્ટાર’ વાંચ્યું. એ લંડનમાં પ્રગટ થતું હતું, અને રશિયામાં ચોરીદૂધપીથી ફેલાવવામાં આવતું હતું. એ રશિયા માટે વધુ ઉદાર અને સુંદર રાજ્ય-બંધારણ માટે હિમાયત કરતું હતું, છતાં રશિયાના ઝારને એમાં ક્રાન્તિવાદની ગંધ આવી !

૧૮૬૧ ની સાલ ચાલતી હતી. માર્ચ મહિનો હતો. સત્તરમી તારીખ હતી. પીટર પથારીમાં સૂતો હતો. નોકર દોડતો આવી કહેવા લાગ્યો: ‘કુમાર, સ્વતંત્રતા મળી. ઝારનો ઢંઢેરો બહાર પડી

ગયો છે.' પણ એ ઢંઢેરાને બે માસ થયા ન થયા ત્યાં તો આ સુધારાના વિરોધીઓએ તરકટો ઊભાં કરાવ્યાં, ખૂનો કરાવ્યાં, કાવનરાં કરાવ્યાં, ને વહેમાયેલા ઝારે મુક્તિની આશા ઉપર પાણી ફેરવી દીધું.

પછી ૧૮૬૨માં પીટરે આ શાળા છોડી. એણે જોયું તો પોલંડ ઉપર સિતમગરોનો લોખંડી પંજે ચાલી રહ્યો હતો. હજારો પોલંડવાસીઓને સાધબિરિયાનાં કાળાં પાણીએ કાઢવામાં આવ્યા હતા, સેકડોને ફાંસીએ વધેરવામાં આવ્યા હતા, અને એમની સામે લડવા જવાની ના પાડનાર અફસરોને તો ભરી બંદૂકે વીધી નાંખવામાં આવ્યા હતા. પીટર અને એના ભાઇ અલેક્ઝાંડરે આ સિતમ ક્યાં મુધી જોવો? ક્યાં મુધી એમણે આ અન્યાય સાંખ્યા કરવો? તેમણે તો ૧૮૬૭ માં પોતાની અફસરી તલવારો ઉપરી અધિકારીના હાથમાં સોંપી દીધી, ઝારની સેવાને છેલ્લી સલામ ભરી.

આ પછી પીટર સેન્ટ પિટર્સબર્ગની વિદ્યાપીઠમાં દાખલ થયો. એનો ભાઇ કાયદાશાસ્ત્ર લેવા ગયો. પીટરે અહીં પાંચ વર્ષ રહીને સાધબિરિયાની ભૂગોળનો અભ્યાસ કર્યો, અને અધૂરી રહેલી પોતાની શોધ આગળ ચલાવી. કાયાતોડ મહેનતે એણે શોધ કરી કે અત્યાર પહેલાં સાધબિરિયાના પર્વતો વિષે જે માન્યતાઓ ચલાવવામાં આવતી હતી તે તદ્દન અવળી હતી, ને પર્વતોની સ્થિતિ પહેલાં બતાવાઈ હતી તેથી ઊંધી જ હતી. આ શોધખોળે ભૂગોળવિદ્યાના પંડિત વર્ગમાં ભારે ઊહાપોહ જગાવ્યો, અને એ વિદ્યાની મંડળીએ એને મંત્રીપદ સ્વીકારવા કહ્યું. પરંતુ એ તો પોતાના દિલ સાથે કહ્યા જ કરતો: 'ગરીબો એક બટકા રોટલા માટે વલખાં મારે છે તો પછી મારી આવી શોધખોળોથી મારે કેમ આનંદ લેવો? પેલા ગરીબ બાપડા લોહીનું પાણી કરી રોટલો પેદા કરે છે તેમાં મારે ભાગ પડાવી, તેની સોદરી કરી, કેમ જીવવું?' અને એ વિચારો એના જીવનને દીનદુખિયા ખેદીત અને મજૂરોમાં ખેંચી

ગયા. એણે વિદ્યાપીઠ છોડી ને યુરોપનો રસ્તો લીધો; અને કામદાર વર્ગની હિલચાલોનો અભ્યાસ કરવા પાછળ પોતાની શક્તિ વાપરવી શરૂ કરી.

પછી જ્યુરિચ આંતરરાષ્ટ્રીય કામદારમંથમાં એ જોડાયો, પરંતુ એના રાજદ્વારી રંગોમાં હોમાઇ જતા કામદારહિતોના ખ્યાલ આવતાં એણે એ મંથ છોડી દીધો.

એ પછી સ્વીટ્ઝર્લેન્ડમાં તે જ્યુરામાં ઘડિયાળીઓ સાથે જોડાયો. અહીં એને ફાવટ આવી. દોરનાર અને દોરાનાર વચ્ચેની સમાનતાએ એને ખૂબ આકર્ષ્યો. એની પ્રવૃત્તિમાં રાજદ્વારી અભિલાષાઓ ન હોવાથી એના કાર્યક્રમમાં એને રસ પડ્યો. અહીં એ સમાજવાદી થયો. પોતાની જીવનસ્મૃતિમાં એ લખે છે:

“ જ્યુરાના મજૂરસંઘમાં, ખાસ કરીને બાકુનીન તરફથી ઉપદેશાત્મક અરાજકતાવાદના સિદ્ધાન્તો, સરકારી સમાજવાદની થતી દીકા, આર્થિક સરમુખત્યારીમાં રાજદ્વારી સરમુખત્યારી કરતાં વધુ રહેલી ભયંકરતાને મતાગ્રહ: આ બધું મારા સાંભળવામાં આવ્યું. અને પછી આ હિલચાલમાં રહેલાં ક્રાન્તિકારી સ્વરૂપે મારા મન ઉપર ઊંડી છાપ પડી. પણ જ્યુરાના પર્વતોની સમાન્તરતાએ અને મજૂરોમાં પ્રગટી રહેલી વિચાર અને વાણીની મુક્ત સ્વતંત્રતાએ, અને તેમની પોતાના જીવનદ્યેય માટે પ્રાણ ઓવારી નાંખવાની એકનિષ્ઠાએ મારા હૃદયને વધુ રંગ્યું. એક અઠવાડિયા પછી હું પર્વતોની બહાર આવ્યો, ત્યાં તે ઘડિયાળીઓ સાથે રહી રહીને મેં સમાજવાદની દીકા લીધી, હું પાકો અરાજકતાવાદી થયો. ”

બાકુનીનને એ કદી મળ્યો નહોતો, છતાં એના વિચારદર્શનની એના ઉપર ખૂબ ઊંડી છાપ પડી. બાકુનીને પોતે ભુદ્ધિકુશલ હોવાનો દાવો ન કરતાં કેવળ નીતિદર્શનના અનુયાયી તરીકે પોતાને ઓળખાવ્યો. અને કોપોટકિન જતે પણ આ જ રીતનો હતો. એ ક્રાન્તિવાદમાં દાખલ થયો તે તેના રાજદ્વારી દેદારને

લીધે નહિ, પણ જનરૂપી એના વ્યક્તિત્વને લીધે. અને ક્રાન્તિની ફિલસૂફી સમજાવનાર એના આ પુસ્તકમાંના લેખો ઉપરથી આ આખું માનસ સ્પષ્ટ રીતે દેખાયા વિના રહેશે નહિ.

સમાજવાદની દીક્ષા લઇ એણે ઉપદેશ આપવાનું શરૂ કર્યું. એને ઘણી યે વેળા સાંભળવું પડતું: ‘અલ્યા, કાંઇ ચસકી ગયું છે કે શું?’ પણ આવાં ટાલ્યાંએ તો એના ઉપર જુદી જ અસર પાડી. એ તો ક્રાન્તિમાં-અરાજકતાવાદમાં વધારે ને વધારે દદ થતો ગયો.

ખૂનામરડીમાં નહિ માનનારા છતાં, એનાથી અલડાઇ જવાશે એવી ખીક ન રાખનારા આ ક્રાન્તિવાદીઓ રાજની આપખુદ સત્તાને બદલે આમગ્રજના શાસનની મહાકાંક્ષા રાખતા, ને કોઈ પણ જાતના બહારના અંકુશને કે કોઇ પણ જાતની સત્તાને તેઓ ઘડીભર પણ સાંખી લેવા તૈયાર નહોતા. કોપોટકિન આવા દળનો સરગર બની રશિયામાં પાછો આવ્યો, ને લોકોમાં એનો પ્રચાર કરવા માંજો. ‘લોક સાથે લોકરૂપ બની જાઓ,’ એવો શંખનાદ ફૂંકતો એ શિક્ષિત વર્ગમાં ઘૂમવા લાગ્યો. હજારો જુવાનો અને હજારો જુવતીઓએ એના પડતા ખોલ કીલ્યા. શાળાઓ અને મહાશાળાઓ ખાલી પડી, અને ગરીબોને માટે એ યુવકવર્ગ વગરવેતનની સેવા આપવા લાગ્યો. હજારો દિવસશાળાઓ અને રાત્રિશાળાઓ ઊલરાઇ ગઈ, અને તેમાં આ પ્રાણુવાન જુવાનિયાઓ પોતાની શક્તિ રેડવા લાગ્યા. પછી તો એ નવમંત્ર ઘેરઘેર પ્રસર્યો. જુવાનો અને વૃદ્ધો વચ્ચે, સ્ત્રીઓ અને પુરુષો વચ્ચે, જ્યાં ને ત્યાં એ નવી ભાવનાએ પોતાનાં તુમુલ્ય યુદ્ધ જગાવ્યાં, ને વિજય-ધ્વજ ફરકવા લાગ્યો. અને આ નવજીવનની સુરેખ છેક અમીરોનાં કુટુંબમાં પણ પ્રગટી નીકળી.

મુંવાળા મારગ ઉપર ચાલતાં પણ જેમના સુકુમાર ચરણોને

પીડા થતી લાગતી, તે જીવન અને રૂપવતી જોખનવતીઓ. બરફ પાથર્યા રસ્તાઓ ઉપર, અને અંગેઅંગ થીજી જાય એવી ઠંડીમાં એક પણ ગરમ નિસાસો નાંખ્યા વિના મુક્તિપંથે ચાલવા લાગી. અને જ્યાં એકને બદલે અનેક ઊભાં થવા લાગ્યાં, જ્યાં અમીરીને બદલે ફકીરીના ઝળહળ તેજ ઝળકવા લાગ્યાં, ત્યાં સત્તાનાં સિંહાસનોને કંપવાયુ થવો શરૂ થયો. તેણે રોજ ને રોજ દમનનીતિનાં નવાં નવાં શસ્ત્રાસ્ત્ર સજ્જ કરવા માંડ્યાં, અને સેંકડો ને હજારો ક્રાન્તિવાદીઓને સાઘબિરિયાનાં કાળાં પાણી આપ્યાં.

પણ આપજીદીના દોર ચાહે એટલા છૂટા હોય, તો યે એક-નિશ્ચયી પ્રજાને કઈ સત્તા ડગાવી શકે છે ? ધગધગતી તોપ કે ઉપર ઊંચે ગીધની માફક ઊડતાં હવાઇ જહાજો, સણસણતી આવતી ગોળીઓ કે વિજળીની જેમ ઝખૂકતી તલવારો, લોખંડી જંજીરો સાથેનાં કેદખાનાં કે કાળાંપાણી કે ફાંસીના માંચડા કચે દિવસે સ્વતંત્રતાની પ્રતિજ્ઞાનેં તોડાવી શકે એમ છે ? અને આ ક્રાન્તિવાદીઓએ તો પોતાનાં બંધારણને વધુ તેજદાર કરવા માંડ્યાં, નવી લિપિ રચાઈ, નવાં છૂપાં મંડળો થયાં, ને આગેવાનોએ જુદાં નામરૂપ ધારણ કરી પોતાને! મંત્ર વધારે ફેલાવવા માંડ્યો. મિલો અને કારખાનાંમાં, હોટેલોમાં ને પીઠાંમાં, ખેડૂતોમાં ને અમીરોમાં આ ક્રાન્તિવાદે પોતાનાં ઘર કરી દીધાં. એટલે સત્તાધીશોએ પોતાનું મોં જીદી બાજુ ફેરવ્યું. ૨૦૦૦ યુવકોને સાઘબિરિયા કાઢ્યા છતાં આ ચળવળ અટકી નહિ, ઊલટી વધી; એટલે તેણે આગેવાનોને જ ઝાલવાનો મનસૂબો કર્યો.

પણ આ આગેવાનો એકદમ હાથ આવે એવા નહોતા. સ્ટેપ-નિયાકનો વંશપલટો, એનું પ્રચારકાર્ય, બાઈબલના સમર્થન સાથે કર ન ભરવાની હિમાયત ખેડૂતોમાં પ્રસરી રહી હતી. અને ખીજી બાજુએ, નિહિલિસ્ટ સ્ત્રીઓએ મિલો અને કારખાનાંનો કબજો લીધો,

તેમાં પોતાનો ક્રાન્તિવાદ ચલાવ્યો. મિલોમાં ૧૫-૧૬ કલાકનું વૈતરું કરનારી એ નિહિલિસ્ટ સ્ત્રીઓ સામાન્ય મજૂરણોની જેમ રહેતી. મહિનાઓ થયા પણ એમનું ખરું સ્વરૂપ પકડાયું નહિ. મજૂરણોએ કામના કલાક ઓછા કરવાની માગણી કરી ત્યારે જ માલિકોની આંખ ઊઘડી અને તેમને લાગ્યું કે આમાં તો નિહિલિસ્ટો છે ! પછી તો એ સ્ત્રીઓને ગુનેગાર બિનગુનેગાર જાણ્યાતપાસ્યા વિના સાઇબિરિયામાં દેશપાર કરવામાં આવી. અને એ દેશનિકાલે તો પ્રજામાં નવી જ આગ જગાવી. અત્યાર સુધી નિહિલિસ્ટો એ-ત્રણ હજાર હતા તેને બદલે તેઓ હવે દશ-વીસ હજારથી ગણાવા લાગ્યા.

પણ પોતાની જ પ્રવૃત્તિનું આવું સુંદર પરિણામ ઊગી આવ્યું ત્યારે કોપોટકિન કયાં હતો ? કયાંક સંતાપ ગયો હતો ? હા, એ લોકજનતામાં ખોવાઇ ગયો હતો. કોઇ બોરોદીન નામનો માણસ હજી લોકોના ઘર દૂંઢતો, ક્રાન્તિવાદનો નવો જુસ્સો પ્રગટાવતો. જીવનનો ભેખ લઈ ફરી રહ્યો છે. અને તે વળી ભૌગોલિક મંડળ આગળ પોતાનું ભાષણ આપે છે. મંડળ એના ઉપર ખુશ થઇ જાય છે અને એને પ્રમુખ બનવાનું કહે છે. પણ એ કહે છે : ‘ ભાઈ, આજની રાત સરકારની જેલમાં જશે કે મારા ઘરમાં એની કોને ખબર છે ? ’ ને પછી એ ઘેર જાય છે. એની કામ કરનારી બાઈ આવે છે, કહે છે : ‘ સાહેબ, મોટી નિસરણીએ નહિ, પાછલીએ જન્મે. ’ એ ગૂઢાર્થ સમજી જાય છે, ચૂપચાપ પાછલે બારણેથી ગાડીમાં બેસી ચાલી નીકળે છે. પણ પાછળ બીજી ગાડી દોડતી આવે છે. એમાંથી એનો જ એક વણકર મિત્ર જૂમ પાડે છે. બોરોદીન ગાડી ઊભી રાખે છે. પેલી ગાડી પાસે આવી પહોંચે છે. વણકરની સાથે બેઠેલો માણસ કહે છે : ‘ મિ. બોરોદીન, કુમાર કોપોટકિન, હું તમને ગિરફતાર કરું છું. ’

અરે, બોરોદીન તે જ કોપોટકિન ! તે પકડાયો. વિશ્વાસઘાતી મિત્રે એને પકડાવ્યો. પણ કોપોટકિનની લબ્ધતા આગળ આ

છળકપટ અને વિશ્વાસઘાતની કાળાશ ક્યાં ટકી શકે ? આ થયું ૧૮૭૪ ના માર્ચમાં.

કોપોટકિનને અદાલતના પાંજરામાં ઊભો કરવામાં આવ્યો. સરકારી વકીલે એને સવાલો ઉપર સવાલો પૂછ્યા. પણ એનો 'ના' જ જવાબ હતો. એ કશું પણ હકારમાં કહે તો ખીજા માણસોને સરકાર એની જ જુખાની પર જેલમાં ગોંધે એ તે સારી રીતે જાણતો હતો. સવાલ અને જવાબની આ તડામારી પછી પીટરને એક ઓરડીમાં લઈ જવામાં આવ્યો. ત્યાં તો એ ધસધસાટ ઊંઘવા લાગ્યો. સવારે એ ઊઠ્યો એવામાં પહેરેગીરે આવી એના હાથમાં કાગળપેન્સિલ મૂક્યાં ને કહ્યું: 'લો, આ ઉપર તમારે જે લખી આપવું હોય તે લખી આપો !' આ પહેરેગીર કેદીઓમાં છૂપા સંદેશ લઈ જતો લાવતો હતો. ચારે બાજુ જેલખાનાની દિવાલો ઉપર ટીકટીક ટકોરા થયા જ કરે, પણ પીટર એ મંકેતલાપામાં સમજી શકે નહિ !

ખીજો દિવસ આવ્યો. પીટરને એક બંધ ગાડીમાં સેંટ પિટર્સબર્ગના કિલ્લામાં લઈ જવામાં આવ્યો. ઓરડી એવી તો હવાઉગ્મશવાળી હતી કે એક નાના બાકારા સિવાય તેને આવવાનો મારગ જ નહિ ! ઓરડીની બાંધણી નીચલા ભાગમાં હતી, અને એની દિવાલને નવરાવીને નીચા નંદી વહી જતી. એ જલનાદે પીટર ઊર્મિમાં આવતો. એ તો મધુર ગીતો ઉપાડતો, પણ પહેરેગીરોએ એ પણ હળવે સાદે ગાવાનું એને કહ્યું.

જેલમાં પીટર જાતજાતની કસરતો કરવા લાગ્યો. એણે પુસ્તકો વાંચવા માંડ્યાં. અહીં એના ભાઈ અલેકઝાંડરે લડીલડીને એના ભાઈ માટે ચોપડીઓ મેળવી. પછી શિયાળો આવ્યો. એનું શરીર લેવાવા માંડ્યું. એના ગાલ ઉપર ઊંડા ખાડા પડ્યા, આંખો ઊંડી ગતરી ગઈ, એના માંસની પીંડીઓ ઓગળવા લાગી. એની બહેન

એક દિવસ એને મળવા આવી. એ તો ભાઈનો આ કારાવાસ જોઈ ફરી જ ગયો. તેવામાં બીજો અડવાડિયે એને ખબર મળ્યા કે એના ભાઈ અલેકઝાંડરે સાઈબિરિયાના એક દેશનિકાલી વિષે કાગળ લખ્યો. એટલે તેને પકડવામાં આવ્યો હતો. અલેકઝાંડરે પોતાના એકના એક છોકરાને ક્ષયરોગમાં પટકાયેલો અને મૃત્યુના મોંમાં પડેલો જોયો હતો. પકડાતી વખતે એને જોઈ લેવાની એણે પોલીસને ખૂબ આજીજ કરી, પણ નિર્દયતામાં દયા ન મેળવી. અલેકઝાંડર ખુદ સાઈબિરિયાનો દેશવટો પામ્યો.

પીટરને આ ખનાવથી ખૂબ આઘાત થયો. એને એના ભાઈના ને એના કુટુંબના વિચારો જ આવ્યા કરે. અને આ કેદીની આવી અવસ્થા જોઈને ખુદ સંત્રીઓ પણ કહેવા લાગ્યા: ‘આ આવતું ચોમાસું’ પણ નહિ જુએ.’ એક વખત ક્રાપોટકિનને ચક્કર આવ્યા; એ પડી ગયો.

આ ખનાવો પછી એની જેલખદલી કરવામાં આવી. અહીં એને સુખસગવડ હીક હતી. એની બહેને જેલમાં મુલાકાત લીધી. સરકારી વકીલને ખૂબ કાલાવાલા કર્યા કે ભાઈને તે જામીન ઉપર પણ છોડે. પણ કઠોર દેયાના સરકારી વકીલે કહ્યું: ‘પીટર દશ દિવસમાં મરી જાય એવો છે એવું દાક્તરનું પ્રમાણપત્ર લાવો તો હું છોડું.’ બાપડી બહેન પોક મૂકીને રોષ પડી.

છતાં લશ્કરી સિપાઇઓની ઇસ્પતાલમાં એને ખસેડવામાં આવ્યો. ખોરાક અને હવાઉજાશની હીક રાહત મળવાથી એને ચમત્કારિક ફેરફાર માલૂમ પડવા લાગ્યો, પણ એણે પોતે તો પોતાની માંદગી ટકે એવા જ ભાવ લગવ્યા.

એક દિવસ બપોરે એ વાગે એક બાઈ આવી. તેણે સરકારી વકીલ મારફતે પીટરને ઘડિયાળ પહોંચાડ્યું. પીટર ઘડિયાળ ઉઘાડીને જુએ છે તો એમાંથી એક ચિટ્ટી નીકળી, અને એમાં

એને નાસી છૂટવાને માટે સંકેતલિપિમાં આખી યોજના હતી ! તે જ દિવસે ચાર વાગે ભાગી છૂટવાનું પીટરે નક્કી કર્યું. યોજના એવી હતી કે એક ગાડી દરવાજા પાસે ઊભી રહે, અને એમાં ક્રોપોટકિન જેલનાં કપડાં ફેંકી બેસી જાય. ઇસ્પતાલ સામેના બંગલો ક્રોપોટકિનના મિત્રે અગાઉથી ભાડે લઈ રાખ્યો હતો, અને રસ્તામાં કોઈ અડચણ નથી એની નિશાની તરીકે એક મિત્ર બંગલાની બારીએ બેસી વાયોલીન વગાડે એમ નક્કી થયું હતું. રસ્તામાં બધે જીંદીજીંદી જગ્યાએ અને ખૂણાએ એક માર્શલ સુધી ક્રોપોટકિનના મિત્રો ગોઠવાઈ જવાના હતા, અને કોઈ ને કોઈ સંજ્ઞાથી રસ્તામાં અડચણ છે કે નહિ એની ખબર પહેલો બીજાને, બીજો ત્રીજાને અને ત્રીજો ચોથાને એમ કેડ વાયોલીનવાજાને પહોંચાડવાના હતા. પણ એ રોમાંચક કથા ક્રોપોટકિન જાતે જ સંભળાવે છે:

“હું હુમેશની માફક ચાર વાગે ફરવા નીકળ્યો અને એની બહારના માણસોને નિશાનીથી ખબર આપી. બીજી પળે દરવાજા બહાર ગાડી આવવાનો અવાજ સંભળાયો, અને સામેના બંગલામાં વાયોલીન વાગતું શરૂ થયું. પણ તે વખતે હું મારી ચોરડીના દરવાજા પાસે ઊભો હતો. ઇસ્પતાલનો દરવાજો તો સામે દૂર હતો અને ત્યાં હું પહોંચ્યો ત્યાં તો વાયોલીન વાગતું બંધ થયું. મારો સંત્રી બંદૂક લઈને પાછળ જ ઊભો હતો.

હું પાછો ફર્યો અને પંદર મિનિટ વહી ગઈ પણ વાયોલીનનો અવાજ સંભળાયો નહિ. હું મુંઝાયો. ત્યાં માલનાં દરખાસ્ત ગાડાં ઇસ્પતાલના દરવાજામાં દાખલ થયાં અને મને વાયોલીન બંધ થવાનું કારણ તરત જ સમજાઈ ગયું.

એટલામાં વાયોલીન પાછું શરૂ થયું અને મેં દરવાજા તરફ ચાલવા માંડ્યું. દરેક પગલે મને ધ્રાસકો હતો કે વાયોલીન બંધ થઈ જશે તો. હું દરવાજા નજીક પહોંચ્યો અને પાછો ફરીને જોઈ છું તો સંત્રી પાંચ છ કદમ દૂર બીજા દિશામાં મોં કરીને ઊભો હતો. મને લાગ્યું કે નાસવાનો આ જ વખત છે. વાયોલીન પણ એ જ કહેવું હતું. મેં જોઈને લીલો ઝલ્લો જમીન પર ફેંક્યો અને દોડવા માંડ્યું.

મને મારા શરીરની શક્તિનો ભરોસો નહોતો. આથી મેં ધીમે ધીમે હોડવા માંડયું કે રખેને હું છેવટે થાકી જઈ અને પકડાઈ જઈ. પણ ત્યાં તો કાઠી ખડકતાં કેટલાક મનુષ્યોએ મને હોડતો જોયો અને તેમણે ખૂબ મારી: ‘એ હોડયો ! એ હોડયો ! પકડો ! પકડો !’ અને તેઓ દરવાજા પાસે મને આંતરવા દોડ્યા. શિકારીની આગળ હરણ હોડે એમ હું દોડ્યો. મને કાંઈ જ્ઞાન રહ્યું નહિ. મેં માત્ર દોડ્યા જ કીધું. મારી પાછળ સંત્રી હોડતો હતો. એ મારી એટલી નજીક હોડતો હતો કે એને લાગ્યું કે ‘હમણાં પકડું છું.’ એણે બેત્રણ વાર તો એની ખંદૂકનો કુદો મને મારવા લાગ્યો પણ એનો ધા ખાલી ગયો. મેં મારી અને એની વચ્ચેનું અંતર ઓછું થવા જ દીધું નહિ.

હું દરવાજાની બહાર નીકળ્યો ત્યાં ગાડીમાં કોઈ અનણ્યો માણસ બેઠેલો જોયો. મને લાગ્યું કે દુગો થયો છે. હું કંપી બિઠ્યો. કોઈ અનણ્યો માણસની ગાડીમાં બેસવું તેના કરતાં તો હોડતાં હોડતાં સોલ્જરની ગોળીથી વીંધાઈ જવું બહેતર એમ મને લાગ્યું. પણ હું ગાડીની નજીક ગયો ત્યાં પેલા અનણ્યો માણસને લાંબી મૂછો જણાઈ, અને મારા એવી મૂછોવાળા એક પરમ મિત્રનું સ્મરણ થઈ આવ્યું. આ અનણ્યો માણસ તે મારો એ મિત્ર જ હતો. બચતી વખતે એના જેવો જવાંમદ્ અને બહાદૂર બીજો કોઈ નહોતો. મેં એનું ધ્યાન ખેંચવા હોડતાં હોડતાં જ તાળી પાડી અને એણે હાથમાં રીવોલ્વર પકડી ખૂબ મારી: ‘જલદી કરો, જલદી કરો. અને હું ગાડીમાં કુદ્યો કે તરત જ કોચમંને ઘોડો છોડી મૂક્યો. કેટલાંયે માણસોએ ખૂબો પાડી: ‘પકડો ! પકડો !’ પણ ઘોડો જતવાન હતો. આ કામ માટે ખાસ નવો ખરીદેલો હતો એટલે અમને પકડે તે પહેલાં તો અમે કેટલેયે દૂર નીકળી ગયા, અને એટલી વારમાં મારા મિત્રે મને એક સરસ ઓવરકોટ અને હાટ પણ પહેરાવી દીધાં.

પણ સૌથી મોટું જોખમ તો ઇસ્પતાલના દરવાજા પાસે હતું. ત્યાં એક સંત્રીનો પહેરો હતો અને એ ધારે તો મને ગાડીમાં ફેરડતાં બહુ સહેલાઈથી રોકી શકે એમ હતું. પણ આમાંથી યે છૂટવાનો રસ્તો મારા મિત્રોએ શોધી રાખ્યો હતો. આ સંત્રીએ એકવાર ઇસ્પતાલની પ્રયોગશાળા (લેબોરેટરી)માં કામ કરેલું અને એથી એ વિજ્ઞાનનો શોખીન બન્યો હતો. મારા એક મિત્રે આગળથી જઈ એની સાથે સૂક્ષ્મદર્શક

ચંત્રની વાત છેડી હતી અને એ ચંત્ર વડે નાનામાં નાની ચીજ પણ કેટલી બધી મોટી દેખાય છે એની ચર્ચા ઉપાડતાં કહ્યું: ‘આપણા શરીરમાં એક પ્રકારનાં નાનાં જંતુઓ છે તે આપણું રક્ત અને માંસ ખાઈને જ જીવે છે. તમે એ જંતુની પૂછડી કોઈ દિવસ સૂક્ષ્મદર્શક ચંત્ર વડે જોઈ છે?’ શું પૂછડી! ‘હા, પૂછડી. અરે, એની પૂછડી તો સૂક્ષ્મ-દર્શક ચંત્રથી એટલી લાંબી દેખાય છે કે અ ધ ધ ધ...ન પૂછા વાત.’ ‘હવે વાત બનાવવી રહેવા દે,’ સંત્રીએ સરિમત જવાબ આપ્યો. પણ હું બરાબર જાણું છું. સૂક્ષ્મદર્શક ચંત્ર વડે મેં પહેલી એ પૂછડી જ જોઈ છે.’ હું દરવાજાની બહાર નીકળ્યો ત્યારે સંત્રી મારા મિત્રનો આ જવાબ સાંભળી પેટ પકડી હસતો હતો; પણ ત્યાં તો હું તેમની પાસે દોડતો ને ગાડીમાં બેસી ગયો. આ વાત લાગે છે નવલકથા જેવી, પણ છે બનેલી.

અમે ઘોડો દોડાવતાં એક ખચકા પાસે થઈ ડાબા હાથે વળ્યા ત્યાં દારૂના પીઠા પાસે બે પોલીસ ઊભા હતા. બન્ને પોલીસોએ મારા મિત્રની લશ્કરી ટોપીને સલામ ભરી. એ બહુ અકળાઈ ગયો હતો. મેં એને ઠંડો પાડ્યો: ‘ચૂપ! ચૂપ! સૌ સારાં વાનાં જ થાય છે. પોલીસ આપણને સલામ ભરે છે.’ ત્યાં કોચમેને પાછા વળીને મારી સામે જોયું અને મેં એક પુરાણા મિત્રનું આનંદથી હસતું મુખ નિહાળ્યું.

રસ્તામાં ઉભેલા મિત્રો મને સલામો ભરતા હતા, કોઈ આંખ મચ્છકારતા હતા, કોઈ તાળીઓ પાડીને હવામાં રૂમાલ ઉડાડતા હતા. સૌને આંખના અણસારાથી નમન કરતો હું નેવસ્કી પહોંચ્યો અને ત્યાં ગાડીમાંથી ઊતરી દાદર ચડી મારા ભાભીના પગમાં પડ્યો. ભાભીએ મને બાથમાં લીધો. રોતી જ્ય ને હસતી જ્ય ને મને બાથમાં લચડતી જ્ય. આખરે એણે મને બાથમાંથી છોડી નવાં કપડાં પહેરાવ્યાં, મારી વધેલી દાઢી કાતરી નાંખી અને દશ મિનિટમાં તો હું અને મારો મિત્ર નીચે ઊતરી બીજી ગાડીમાં જઈ બેઠા.

દરમ્યાન સોલજરો મારો પીછા પકડવા ગાડી શોધતા હતા પણ આસપાસ એક માઇલ સુધીની બધી ગાડીઓ મારા મિત્રોએ ભાડે કરી લીધી હતી. પાસે ઘોડાની ટ્રામ દોડતી હતી. સોલજરોએ ટ્રામ કંડક્ટરને ઘોડા છોડી નાખવા હુકમ કર્યો. પણ કંડક્ટરે ઘોડા છોડવાની ના

પાડી અને પેસેન્જરો વચ્ચે પડ્યા એટલે સોલજરો જબરજસ્તી પણ કરી શક્યા નહિ.

પછી તો પેલો વાયોલીન વગાડનાર અને તેની સાથેની બાઈ અને બધા મિત્રો ટોળામાં ભળી ગયા, અને સોલજરોનાં વીલાં પડી ગયેલાં મોં સામે ‘પકડો ! પકડો !’ ની બૂમો મારવા લાગ્યાં.

દરમ્યાન અમારી (બીજી) ગાડી રસ્તામાં પૂરપાટ દોડતી હતી અને હું મારા મિત્રને પૂછતો હતો : ‘આપણે હવે ક્યાં જઈશું ?’ ‘ઝોનનને ત્યાં.’ ઝોનન મોટા અમીરો અને ધનવાનોની માનીતી હોટલ હતી. ‘ઝોનનને ત્યાં તમને કોઈ નહિ શોધે,’ એમ કહી એ મારી સામે જોઈ મીઠું હસ્યો. ‘તમને બધે શોધશે પણ ત્યાં કોઈ નહિ શોધે. અને આજે તો તમે છૂટ્યા છો એટલે એના માનમાં આપણે ઝોનનને ત્યાં જ્યાંફત ઉઠાવીશું. કેમ, ખરાબર છે ને ?’

વાજબી માગણી થાય ત્યાં મારાથી પણ બીજું કેમ બોલાય ? અમે ઝોનનને ત્યાં ગયા અને ત્યાં નિરાંતે ખાઈપી નજીકના એક ગામડામાં જઈ પહોંચ્યા. ત્યાંથી કોઈ મિત્રને નામે પાસપોર્ટ લઈ મેં એક મિત્ર સાથે ફિન્લેન્ડ બોળાં ગયા અને બોયનિયાના અખાતના એક બંદરે પહોંચી હું સ્વીડન જવા સ્ટીમરમાં બેઠો. સ્ટીમર ઊપડવાની તૈયારી થઈ એટલે પેલા મિત્રે આવી મને પિટર્સબર્ગના સમાચાર કહ્યા કે મારી બહેન હેલનને પોલીસે પકડી છે અને મારી ભાભીની બહેન પણ પકડાયાં છે. રસ્તામાં આ સમાચાર કહેવાની એને મનાઈ હતી.

મારી બહેનને મારા નાસી છૂટવાની કાંઈ ખબર નહોતી. એનાં છોકરાઓથી એને વિખૂટી પાડી બે મહિના સુધી પોલીસે કેદમાં રાખી. મારા બનેલી એક સુવિખ્યાત ધારાશાસ્ત્રી હતા. એમણે મારી બહેનને છોડાવવા બહુ કોશિશ કરી પણ પોલીસના વડાએ કહ્યું : “અમે જાણીએ છીએ કે તમારાં વહુ નિર્દોષ છે. પણ અમે કોપોટકિન નાહો તે જ દિવસે ઝારને ખબર આપ્યા છે કે નસાડનાર પકડાઈ છે. હવે ઝારના મગજમાંથી આ વિચાર ખસેડવા માટે થોડો વખત તો જોઈએ ને ?”

હું સ્વીડન બોળાં કિરિનિયા ગયાં અને ત્યાંથી સ્ટીમરમાં બેસી હવે જવા નીકળ્યો. જે સ્ટીમરમાં હું બેઠો હતો એ સ્ટીમરના વાવટા

સામે મેં નજર કરી તો તે રશિયા, હંગરી, ફ્રાન્સ અને ઈટાલી—તમામ દેશોના સ્વાતંત્ર્યપૂજક દેશભક્તોને આશ્રય આપનાર યુનિયન જૂઠ્ઠાનો વાવટો હતો. મેં અંતઃકરણના ઊંડાણમાંથી એ વાવટાને વંદન કર્યું અને મારી જગ્યા લીધી.”*

ઇંગ્લંડમાં કોપોટકિને લિવેશોફનું નામ ધારણ કર્યું અને ત્યાંનાં છાપાંમાં રશિયન સાહિત્ય વિષે લેખો લખી પોતાનું મુજરાન ચલાવવા માંડ્યું. એવામાં તેનાં પોતાનાં જ પુસ્તકોની સમાલોચના કરવાનું કામ વર્તમાનપત્રના તંત્રીએ એને સોંપ્યું. કોપોટકિન મૂંઝવણમાં પડ્યો. તેણે વિચાર્યું: ‘મારી જ ચોપડીઓનાં વખાણ કેવી રીતે કરું? કેવી રીતે એની વિરુદ્ધમાં લખું?’ આખરે તંત્રી આગળ પોતાની વાત રજૂ કરી અને ત્યારે જ તંત્રીએ જાણ્યું કે કોપોટકિન અને લિવેશોફ એક જ માણસ હતો !

પણ ઇંગ્લંડમાં એને ઝાઝી ચેન પડી નહિ. એ તો ફ્રાન્સ અને સ્વીટ્ઝર્લેન્ડમાં ગયો ને મજૂરોની ચળવળમાં પડ્યો. સેન્ટ ઈમિયરમાં મજૂરોની મહાસભા હતી અને જ્યુરા ફેડરેશને લાલ વાવટાઓ સાથે સરઘસ કાઢવાનો કાર્યક્રમ યોજ્યો હતો. સ્વીટ્ઝર્લેન્ડની સરકારની આંખમાં આ ખૂંચી આવ્યું. સરઘસ સામે મનાઇ હુકમ નીકળ્યો, રસ્તાઓ ઉપર લશ્કરી પોલીસ ગોડવી દેવામાં આવી. પણ કોપોટકિને તો ગમે તે ભાગે આ ધ્વજના સંરક્ષણનો નિશ્ચય કર્યો હતો. સરઘસ નીકળ્યું. કદમ પર કદમ આગે ધસ્યું. મનાઇ હુકમ છતાં તેનો વિજયધ્વજ ઝળહળ ઝળકવા લાગ્યો !

આ મજૂરોની ચળવળ આખા યુરોપમાં પ્રસરી. આમાંથી આંતરરાષ્ટ્રીય મજૂરસંઘની સ્થાપના થઈ. ‘મજૂરોનો ઉદ્ધાર મજૂરોના પોતાના જ હાથમાં છે; તેઓ જ પોતાના વિધાયક છે,’ એ સંઘનો ધ્યાનમંત્ર બન્યો.

કોપોટકિન આમાં કિલટમેર ભાગ લેતો હતો. ૧૮૭૯માં એણે ‘લે રિવોલ્ટ’ નામનું પખવાડિક જીનિવાથી શરૂ કર્યું. એની શરૂઆત

વખતે એની પાસે ફક્ત ૨૩ ફેન્ક હતા. પછી તો છાપું આગળ વધ્યું; ‘ન્યુન્યુલ એઇડ’ જેવાં અમર સાહિત્યસર્જનનાં આમાંથી બી ફૂટયાં.

આ વખતે કોપોટકિને વિજ્ઞાનની જ્ઞાતા અને સમાજવાદના પ્રચારની અખંડ રસિયણ એક રશિયન કુમારિકા સાથે લગ્ન કર્યાં. આ ગૃહસ્થાશ્રમ અત્યંત મધુર અને સુખમય નીવડ્યો. કોપોટકિન બીબાં ગોઠવે, તેની પત્ની પ્રૂફ સુધારે, છાપે, ને ‘લે રિવોલ્ટ’ની રવાનગી કરે. આમ ને આમ વરસો સુધી ‘લે રિવોલ્ટ’માં એ પતિપત્નીએ અવિરત ઉદ્યોગ કર્યો અને અનેક સુરેખ અને પ્રાણવાન સમાજવાદનાં લખાણો આપી વિશાળ પ્રચાર કર્યો. ભોગવિલાસને પુષ્ટ કરતી, માનવજાતના કલ્યાણ તરફ આંખ આડા કાન કરતી વિજ્ઞાનની મોહકતાને છોડી આ જુગલજોડીએ દીનદુખિયાના નીચાતિનીચ ધૂળઢગલામાં પોતાનાં જીવન નિયોબ્યાં, ને એ જીવનની જ્યોતમાં ભૂખ, દુઃખ ને જલની ત્રિવિધ તિતિક્ષાનો અમ્લખ આનંદ ભોગવ્યો.

૧૮૮૨ માં દંપતી વિલાયત આવ્યું. જુદાંજુદાં શહેરોમાં ફરીને એણે સમાજવાદની ચળવળ ઉપર વ્યાખ્યાનો આપ્યાં. પછી લંડન આવ્યું. પણ અહીં વિલાસરસિયણ અંગ્રેજ પ્રજાએ ઝાઝી દાદ આપી નહિ. આખરે આ ઈંગ્લંડની ઘેર કરતાં ફ્રાંસની ઘેર સારી એમ વિચારી બંને ફ્રાંસ ગયાં.

મોનનમાં તેઓ રહ્યાં. અહીં કોપોટકિને ‘એન્સાઇક્લોપિડિયા ક્ષિટેનિકા’ માટે શાસ્ત્રીય લેખો લખ્યા. એની પ્રગલ્ભ વિદ્વત્તાને લીધે એને ઈંગ્લંડની ક્ષિટિશ રૉયલ જૉર્નાલિકલ સોસાયટીમાં સભ્ય થવાનું કહેવામાં આવ્યું, પણ એને તો ‘રૉયલ’ કહેવાતી એકેએક શાહી છાપવાળી સંસ્થા સાથે જ હાડવેર હતું. એણે ના પાડી.

ગામના નાટ્યગૃહમાં એક વખત બોમ્બ પડ્યો, ને સાડ અરાજકતાવાદીઓને ગિરફતાર કરવામાં આવ્યા. પછી તો

કોપોટકિન ઉપર જાતજાતના ભેદી કાગળો આવવા લાગ્યા! સને ૧૮૮૩ ના જાન્યુઆરીમાં એના પર ને એના સાથીઓ ઉપર કેસ ચાલ્યો. સરકારી વકીલે કોપોટકિનની જીવનકથાને ઉજ્જવલ કરતો હોય તેમ કહ્યું: ‘ કોપોટકિને જે દિવસે ફ્રાંસની ભૂમિ ઉપર પગ મૂક્યો તે જ દિવસથી ફ્રાંસને રાહુની દશા બેઠી છે. સત્યાનાશ જન્મે એ હત્યારા દિવસનું.’ અને ફ્રાંસની અદાલતે કોપોટકિનને પાંચ વરસની સજા આપી. બીજી બાજુ રશિયન સરકારે પેલા સરકારી વકીલને સેંટ એનનો ચંદ્રક ભેટ આપ્યો.

પણ આ જેલ રશિયાના જેવી કપરી નહોતી. કોપોટકિનનાં પત્ની સામે જ મકાન રાખીને રહ્યાં હતાં. રોજ તેઓ તેને મળતાં. અહીં એણે ‘ જેલ અને જેલીઓના જીવન ઉપર તેની અસર ’ એ નામે એક ચોપડી લખી. રશિયન અને ફ્રેંચ કારાવાસના પોતાના અનુભવબિન્દુઓ પણ આપ્યા. પણ એ ચોપડી રશિયાની પોલીસે ઝૂંટવી લીધી ને ફરી એને ન મળી! પણ આ દરમ્યાન લોકમતની પ્રબળ વિરુદ્ધતા ફ્રાંસની સરકારથી ઝાઝી વાર જીતી શકાઈ નહિ, એટલે ૧૮૮૬ ના જાન્યુઆરીમાં કોપોટકિનને છોડી મૂકવામાં આવ્યો. છૂટતાવેંત એણે અરાજકતાવાદ ઉપર ભાષણો આપવા માંડ્યાં. પછી તે લંડન ચાલ્યો ગયો. એના પુરાણા મિત્રો સ્ટેપનિયાક અને સાયકોવસ્કીને મળ્યો. હેરોમાં એક ઝૂંપડું લઈ ખેત્રે ધણીધણિયાણી પોતાના જીવનસિદ્ધાન્તને કહણુ કાર્યવ્રતમાં વણવા લાગ્યાં. અહીં એમને અલેકઝાંડર નામનું સંતાન થયું, એમાં પતિપત્નીએ પોતાનો આનંદ માણવા માંડ્યો. પણ ત્યાં તો કોપોટકિનને ખબર પડી કે રશિયાના કુટુંબ સાથેનો એનો એકનો એક પ્રેમતાંત્રણ-એનો મોટો ભાઈ-અલેકઝાંડર આપઘાત કરીને સાધબિરિયામાં મરી ગયો.

હવે અંગ્રેજી કાર્યકર્તાઓમાં એને નવી ભાવના જાણાઈ. એણે લંડનમાં ‘ ફ્રીડમ ’ [સ્વતંત્રતા] નામનું છાપું શરૂ કર્યું. ફરીથી

પોતાનું ફ્રેંચ પત્ર ‘ લે રિવોલ્ટ ’ બહાર પાડી શસ્ત્રવિરુદ્ધનો પ્રચાર કરવા માંડ્યો. અહીં જ ‘ સ્વતંત્રતા ’માં આવેલા લેખોને એણે ‘ પેટનો ખાડો ’ એ નામના પુસ્તકમાં સમાવ્યા ને અરાજકતાવાદનું અર્થશાસ્ત્ર સ્પષ્ટ અને સુરેખ રીતે સમજાવ્યું. પછી પોતાના ઊંડા અને બારીક અરાજકતાવાદ અને તેના અર્થશાસ્ત્રના અભ્યાસના ફળરૂપે એણે ‘ રાજ્ય અને તેનો ઐતિહાસિક ક્રમ ’ તથા ‘ આધુનિક રાજ્ય ’ એ નામનાં બે પુસ્તકો લખ્યાં. દરમ્યાન ‘સહકાર’ એ નામનું પુસ્તક લખ્યું હતું અને ‘ ખેતર, ભઠ્ઠીઓ અને કારખાનાં ’ નામની લેખમાળા આપી હતી.

આમ ત્રીસ વર્ષ સુધી ક્રોપોટકિન ઇંગ્લેન્ડમાં રહ્યા. એ ચોપડીઓ બાંધતો, સુતારીકામ કરતો, હાથમજૂરી કરતો, સંગીતના આદ્લાદ લેતો. વખતોવખત ફ્રાંસ અને સ્વીટ્ઝર્લેન્ડ એ ભાષણો આપી આવતો, અને એ સત્તાધીશો એની સામેનો મનાઇ હુકમ ભૂલી જતા ! ઇંગ્લેન્ડના એના નિવાસ દરમ્યાન કેમ્બ્રીજ વિદ્યાપીઠે એને ભૂગોળના અધ્યાપક થવાનું નિમંત્રણ આપ્યું, પણ તેમાં શરત મૂકી કે એણે અરાજકતાવાદને તિલાંજલી આપવી ! ક્રોપોટકિન કંઈ આવી રાવણસંધિ સ્વીકારે ? એણે તો સાફ ના પાડી !

૧૮૯૭ ના અરસામાં એ અમેરિકામાં પોતાના નૂતન વાદનાં વ્યાખ્યાન આપી આવ્યો, અને ત્યાંના મોટા મોટા પુરુષોનો એને ભેટો થયો. અમેરિકાની આ મુસાફરીએ એની કલમ પાસે ‘ જીવનસ્મૃતિ ’ નો આરંભ કરાવ્યો. ૧૮૯૯ માં એ બહાર પડી. આત્મકથાઓના સાહિત્યમાં એનું સ્થાન ઊંચું છે. આપખુદી સાથેનાં એનાં તુમુલ્લ જીવ્હો, પ્રગ્નનું ઉત્થાન ને તેની ઉત્ક્રાન્તિ : એ બધું આ પુસ્તકમાં એણે આખા કલમે આલેખ્યું છે. આમાં ૧૮૯૯ સુધીની જ સ્મરણયાત્રા બતાવાઈ છે.

આ વખતે ક્રોપોટકિન પિટર્સબર્ગ ગયો અને પોતાના અલેક્ઝાંડર બર્કમૅન નામના જોલમાં સડતા સાથીની મુલાકાત માગી, પણ તે

મંજૂર ન રહી. પછી કેટલાંક વર્ષે, કહેવાય છે કે એન્ડ્રૂ કાર્નેગીએ એને પોતાના સ્કૉટલેન્ડ ગઢમાં મિજબાનીએ નોતર્યો હતો, પણ બર્કમેનને જોલમાં રાખવામાં, એન્ડ્રૂ કાર્નેગીનો હાથ હતો એમ જણાવી તેમાં જવાની તેણે ના પાડી.

૧૯૦૧ માં ફરી યુનાઇટેડ સ્ટેટ્સ ગયો અને ‘રશિયન સાહિત્યના આદર્શો અને ભાવનાઓ’ એ ઉપર પુસ્તક લખ્યું. અહીં બુકર ટી. વૉશિંગ્ટનનો એને ભેટો થયો. અમેરિકામાં પણ રશિયન સરકારની છૂપી પોલીસે એની પૂંક લીધી હતી. પાછળથી એની તબિયત લથડી પડી, છતાં એનો અભ્યાસ જરા યે શિથિલ ન થયો. હજી એ અરાજકતાવાદ વિષે સલાહો આપતો, માર્ગસૂચન કરતો. ૧૯૦૯ માં રશિયામાં વિપ્લવ જાગ્યો. ક્રોપોટકિને લંડનમાં રહ્યા રહ્યા કેટલીક સાહિત્યકૃતિઓ લખી અને એના જેવા દેશનિકાલીઓ સાથે મંત્રણાઓ કરીને તેમાં પોતાનો ફાળો આપ્યો. પછી ૧૯૧૭ ના માર્ચમાં મહાન રશિયન ક્રાન્તિ આવી. ઝારનાં સિંહાસન ઊખડી ગયાં, અને ક્રોપોટકિન પોતાનું જીવનકાર્ય સિદ્ધ થતું દેખી માનદેશમાં જવાને તૈયાર થયો. જીનમાં એ પેટ્રોગ્રેડ આવ્યો, અને પછી મોસ્કો. હવે તો એને પળિયાં આવ્યાં હતાં, છતાં આ મહાન ક્રાન્તિમાં એણે પોતાનો ફાળો આપ્યા જ કીધો. ફરેંસી એની સલાહ લેતો. વ્યહતી નવી નવી એ રચના બતાવતો, પોતાના અરાજક-તાવાદની સિદ્ધિને માટે નવાં નવાં ક્ષેત્રો ખેડતો. પણ ત્યાં તો ૧૯૧૭ ના ઑક્ટોબરમાં બોલ્શેવિકોએ સત્તા લીધી. ક્રોપોટકિન મોસ્કોથી ખસીને ડમીટ્રો આવ્યો.

એક નાના ઘરમાં એ દંપતી રહેતું. ઘરને ચારપાંચ ઓરડી હતી. એક નાની વાડી હતી. પાસે એક ગાય હતી. એને ઘડપણ આવ્યું હતું, કામ કરવાની એનામાં હવે શક્તિ નહોતી રહી, છતાં એને માંડ ખાવાજોગું મળતું. પણ આની એના હોઠે કોઈ વખત પણ ખુદી ફરિયાદ એ ન કરતો. એ તો એને મૂઠીભર મળતું

તેમાં યે બીજાઓને લાગ લેવા બોલાવતો, ને પોતાના જીવનાદર્શને ખાંડાની ધારે પાળતો. એના મહાન પ્રશંસક લેનિને એની સાથે મતભેદ છતાં ખાસ પરવાનો આપી એને ગાયત્રી ખાનગી મિલકત રાખવાની અને વધુ પેનશનની મંજૂરી આપી.

પણ કોપોટકિને સોવિયેટ સાથે સંબંધ રાખ્યો નહિ. એને એના રાજદ્વારી રંગ નહોતા ગમતા. એની પોતાની ફિલસૂફી નોખી જ તરતી હતી. પોતે માનતો હતો કે સમાજજીવનની મુક્તિના અંધારણમાં સહકાર, સહાનુભૂતિ, સંગીનતા ને વ્યક્તિગત સ્વતંત્રતા હોય; અને બીજી બાજુએ સરકારમાત્રનો નાશ હોય, ઇજારામાત્રનો ઉચ્છેદ હોય. અને સાથે સાથે શ્રમજીવી વર્ગ મિલકતમાત્રનો કબજો લઈ લે, ને મોકળો સહકાર ને વ્યક્તિની સ્વતંત્રતાથી સામાજિક ક્રાન્તિ આણે, નવું વિધાન સર્જે. મૂડીવાદનો એ કટ્ટર વિરોધી હતો, ને એના ક્રાન્તિવાદે એને કાયદો, સરકાર, ધર્મ અને લક્ષની સંસ્થાઓ ઉપર ચાપખા મારતો કર્યો. પણ બોલ્શેવિકો સામે એને એક તાર્કિક ભેદ હતો. એ માનતો નહોતો સત્તા મેળવવાનાં એમનાં રાજદ્વારી સાધનોમાં, એમના કામદારોના રાજ્યની કલ્પનામાં. પોતે અરાજકતાવાદીના સામ્યવાદને ‘સરકાર વગરનો સમાજવાદ’ એ રીતે ઓળખાવતો. કોપોટકિન ટાલ્સ્ટોય સાથે ઘણા વિચારમાં મળતો થતો છતાં એના હિંસાઅહિંસાનાં ‘ટાલ્સ્કાં’ એને ગમતાં નહિ. માર્ક્સ સાથે પણ એને મતભેદ હતો, બલકે માર્ક્સને એ કંઈક ઘૂણાથી જોતો હતો. આવી વિચારશ્રેણી છતાં રશિયામાં તે પોતાના સાગરીતોને નવવિધાનમાં સહાય આપવા સૂચવતો. ૧૯૨૦ માં ‘રશિયન ક્રાન્તિ અને સોવિયેટ સરકાર’ એ નામનું વિચારપ્રેરક, વિશાળ ચર્ચા કરનારું નાનું પુસ્તક બહાર પાડ્યું. આ પછી એણે ‘નીતિશાસ્ત્ર’ ઉપર પુસ્તક તૈયાર કર્યું, પણ તે તેના અવસાન પછી જ બહાર આવ્યું.

પીટર ૭૮ વર્ષનો થવા આવ્યો હતો. ડમીટ્રોના નાના ધરમાં ૧૯૨૧ ના ફેબ્રુઆરીની ૮ મી તારીખે એનું ખખડી ગયેલું શરીર છોડીને એનો લવ્ય આત્મા સનાતન પ્રદેશમાં ચાલ્યો ગયો.

સોવિયેટ સરકારે એના પાયદસ્ત માટે માગણી કરી, પરંતુ એના કુટુંબે તેનો સ્વીકાર કર્યો નહિ. જીવતાં ચે એણે સોવિયેટની ભેટો લેવા ના પાડી હતી, સરકાર માત્રનો એણે ઇન્કાર કર્યો હતો, એટલે પાયદસ્તમાં સરકારનો સ્વીકાર કેમ કરાય ? આથી મોસ્કોના અરાજકતાવાદીઓએ ટ્રેડ યુનિયન હાઉસમાં એની પાયદસ્તક્રિયા કરી. કકડતી હંડી છતાં વીસ હજાર માણસોએ એની શ્મશાનયાત્રામાં ભાગ લીધો. કાળા વાવટાઓ ફરફરી રહ્યા હતા. લોકનાદ પોકાર કરતો હતો: ‘કોપોટકિનના જોલોમાં સડી રહેલા મિત્રાને છૂટા કરો, છૂટા કરો.’ અને એની કબર ઉપર ટાલ્સ્ટૉય પક્ષના, સમાજવાદીપક્ષના, સામ્યવાદી પક્ષના, એમ અનેક પક્ષના પ્રતિનિધિઓએ સ્તુતિપુષ્પો વેર્યાં. ડમીટ્રોનું નાનકડું ઘર સરકારે કોપોટકિનની પત્નીને અંગત ઉપયોગ માટે ભેટ કર્યું, અને એના જન્મશહેર મોસ્કોનું એનું મકાન એના કુટુંબને એની અનેક સાહિત્યકૃતિના મંદિરસ્થાન માટે આપવામાં આવ્યું.

આમ કોપોટકિન જીવ્યો ને મૂંઝો. એના જીવનનાં ઝળહળ તેજ આજે ચે અંધારી રાતે માર્ગ પ્રગટાવી રહ્યા છે. એની કબર ઉપર વર્ષો સુધી એનાં અમર સર્જનનાં દીપકો દીપશે, વર્ષો સુધી એની અખંડ અને એકધારી કાર્ય-પ્રણાલીનાં સંગીત ચાલશે, વર્ષો સુધી દીનદુખિયાના બેલીની આરતી ગીતરશે. અને જ્યાં જ્યાં ગરીબનો નિસાસો ઊઠશે, જ્યાં જ્યાં પીડિતની હાય સંભળાશે, જ્યાં જ્યાં આપ-ખુદીનાં તાંડવ ચાલશે, ત્યાં ત્યાં કોપોટકિન એના લવ્ય જીવનાદર્શો એના અતિગિજ્જાનાં સ્વપ્ને પ્રગ્નની પૂજનને લાયક રહેશે. આજે ચે કોપોટકિન જીવે છે; આજે ચે રશિયાની પ્રજામાં એની જગાવેલી જ્યોત ઝળકે છે. આત્મસમર્પણની આ લવ્ય જીવનકથા જીવનાર શહીદ ! તું જીવે છે; તારું જીવન મૃત્યુને મારીને દિવ્ય અને સનાતન ઝળહળે છે.

નવજુવાનોને

આ જે હું નવજુવાનોને બે બોલ કહેવા ઇચ્છું છું. ઘરડાઓ-
અલગત મગજ અને હૃદયના ઘરડાઓ-મહેરબાની
કરી આ વાંચી આંખને ન દુખવે. એથી એમનું પાણી પણ હાલી
શકે એમ નથી.

હું માની લઉં છું કે તમે બધા ૧૮-૨૦ વર્ષની ઉમ્મરના
છો, તમે તમારું વિદ્યાર્થીજીવન સમાપ્ત કર્યું છે અને હવે જીવનના
ઉંબર ઉપર પગ મૂકવાની તૈયારીમાં છો. હું માની લઉં છું કે
તમારા શિક્ષકોએ તમારાં બેઠવાંમાં ભરેલાં જુતોને તમે નસાડી
મૂક્યાં હશે, તમે એ શેતાનોથી ખીતા નહિ હો અને પાદરીઓના
સ્વર્ગનરક ઉપરનાં ટાયલાં સાંભળવા નહિ જતા હો. વળી તમે
આ ખવાઈ જતા સમાજનાં કરુણ પૂતળાંઓ પણ નહિ હો. તેઓ
તો તેમના લાંબા પહોળા ચોરણા અને વાંદરિયા મોંનાં પ્રદર્શનો
કરે છે અને જુવાનીની ઊગતી વયમાં પણ તેમના દિલમાં કાઈ
પણ પ્રકારે ભોગવિલાસ ભોગવવાની ભૂખ ધખી રહી છે...હું તો
ઊલટો એમ માનું છું કે તમે એક સહૃદયી માણસ છો અને તેથી
જ તમને બે બોલ કહેવા ઇચ્છું છું.

હું જાણું છું કે તમને એ સવાલ પહેલવહેલો ઊઠે છે કે
'હું શું થઈશ ?' સાચી વાત એ છે કે દરેક માણસ પોતાની

યુવાવસ્થામાં એમ જ સમજે છે કે એણે આટલાં વર્ષો સુધી સમાજના ભોગે જે કાંઈ હુનરઉદ્યોગ કે વિદ્યાકલાનું જ્ઞાન મેળવ્યું છે તે કાંઈ ખીજા લોકોને લૂંટવા માટે કે પોતાનો અંગત સ્વાર્થ સાધવા માટે નથી મેળવ્યું; અને સમય આવે પોતાની બુદ્ધિ, પોતાની શક્તિ અને પોતાનું જ્ઞાન આ અજ્ઞાન દરિદ્રનારાયણોના મુક્તિયત્નમાં હોમવાનો જેણે સ્વપ્ને પણ વિચાર નથી કર્યો તે ખરેખર દુષ્ટતાના વિકરાળ જડામાં ફસાઈ પડ્યો હોવો જોઈએ.

તમે પણ આવા સ્વપ્નદૃષ્ટામાંના એક છો, નહિ વારુ? ચાલો ત્યારે, આપણે જોઈએ કે તમારાં સ્વપ્નો કેવી રીતે સાચાં થાય.

હું નથી જાણતો કે તમે કયા વર્ગમાં જન્મ્યા છો. લક્ષ્મીએ કદાચ તમારા ઉપર મીઠું હાસ્ય વેર્યું હોય, તો તમે વિજ્ઞાનના અભ્યાસ તરફ વળ્યા હશે; તમે ડાક્ટર થશો, વકીલ થશો, સાક્ષર થશો, વૈજ્ઞાનિક થશો. તમારી આગળ તો વિશાળ ક્ષેત્ર પથરાયેલું પડ્યું છે. તમે કસાયેલી બુદ્ધિ અને વિશાળ જ્ઞાનસંહિત જીવનમાં પ્રવેશ કરો છો. કદાચ તમે કારીગર પણ હો; તમારું વિજ્ઞાનનું જ્ઞાન નિશાળમાં મળી શકે તેટલું પરિમિત હશે, પણ આજના જમાનાના કારીગરની જિંદગી કેટલી વસમી છે તેનું પ્રત્યક્ષ અનુભવજ્ઞાન તમને મળ્યું હશે.

બુદ્ધિજીવીઓને

ડાક્ટરોને

હવે આપણે પહેલો ખ્યાલ વિગારીએ, પછી ખીજો વિચારીશું. એટલે હું માની લઉં છું કે તમને વૈજ્ઞાનિક શિક્ષણ મળ્યું છે. ધારે કે તમારે ડાક્ટર થવું છે.

કાલેકોઈ ફાટ્યાંતૂટ્યાં કપડાં પહેરેલો એક માણસ કોઈ માંહી સ્ત્રીને જોવા તમને લાઈ જશે. તે તમને સામસામેથી આવતા માણસો

ભયકાય એવી સાંકડી ગલીકૂચીમાંથી લઇ જશે. વાટે મોગરો ચઝો હોય એવા નાના ટમટમતા દીવાના ઝાંખા પ્રકાશમાં દુર્ગંધથી ભરેલા વાતાવરણમાં તમે ઉપર ચડશો. તમે એક ગંદા દાદરનાં બે, ત્રણ, ચાર, પાંચ પગથિયાં ચડો છો, અને એક અંધારા ભેજવાળા ઝોરડામાં ફાટ્યાંતૂટ્યાં ચીથરાંમાં ઢંકાયેલી માંદી સ્ત્રીને ખૂણામાં ખાટલા ઉપર પડેલી જુઓ છો. ફિક્કાં, કાળા પડી ગયેલાં અને દંડીથી થરથર ધૂળતાં બાળકો ફાટી આંખે તમારા તરફ જોઈ રહે છે. બાપડા ઘરઘણીએ આખી જિંદગીભર દરરોજ બાર કે તેર કલાક કસું જોયા વિના વૈતરુંજ કર્યું છે. હમણાં ત્રણ મહિનાથી તે ઘેર બેઠો છે. નોકરી જતી રહેવી તે કાંઈ એને માટે નવી વાત નથી. દર વરસે અને વખતોવખત એમ થાય જ છે. પણ પહેલાં એને એક દૃઢ હતી,—એ નોકરી વિનાનો હોય ત્યારે એની સ્ત્રી કાંઈક બહારનું કામ કરતી; તમારાં કપડાં ધોતી કે વાસીદાં વાળતી; પણ હવે તો તે બાપડી બેબે મહિનાથી પથારીવશ છે. આમ આખું કુટુંબ ભીષણ દુર્દશાના પંજમાં ફસાઇ ગયું છે.

ડાક્ટર સાહેબ ! આ દર્દીને શી દવા આપશો ? પલકવારમાં તમે જોઇ લીધું છે કે એના રોગનું મૂળ શરીરની દુર્બળતા છે. પૌષ્ટિક ખોરાક અને ચોખ્ખી હવાનો અભાવ છે. તમે એને રોજ દૂધ પીવાનું કહેશો ? શહેર બહાર ખુદી હવામાં થોડી કસરત કરવાનું કહેશો ? ભેજ વિનાની અને હવા ઉગ્નસવાળી ઝોરડીમાં રહેવાનું કહેશો ? કેવી વિષમ વિપરીતતા ! ભલા માણસ, આ બધું એ કરી શકતી હોત તો એણે ક્યારનું કરી નાંખ્યું હોત, તમારી સલાહની એણે રાહ પણ ન જોઇ હોત !

તમારા દિલમાં કાંઈક ભલાઈ હશે, તમારી વાણી નિખાલસ હશે, તમારા મુખ ઉપર સ્મરણતા હશે, તો તો આ કુટુંબ તમને ઘણી ઘણી વાતો કહેશે. આ ટાટની પેલી બાજુએ કાળજી

પણ ચીરી નાંખે એવી ઝંઘરસ ખાય છે તે બાપડી ગરીબ ઈસ્ત્રી કરનારી છે; આ સીડી નીચેની ચાલમાં રહેતાં બધાં બાળકો તાવમાં પટકાઈ પડ્યાં છે; છેક નીચે ભોંયતળિયે જે ઘોબળુ રહે છે તે તો આવતો ઉનાળો પણ જોવા પામવાની નથી, અને આ પાડોશીની સ્થિતિ તો એથી યે ખૂરી છે.

આ બધાં માંદાંઓને તમે શી સલાહ આપશો ? તમે તેમને પૌષ્ટિક ખોરાક ખાવાની, હવાપાણીની ફેરબદલી કરવાની કે મહેનત ઓછી કરવાની ભલામણ કરશો ? તમે તો કહેવાય તો આ કહેવા ઇચ્છો છો પણ તમારી જીભ ઊપડતી નથી. તમારા હોઠ કાંઈક ફફડે છે, અને પછી ચીરાતા હૃદયે દૈવને શાપ દેતા દેતા તમે ચાલ્યા જાઓ છો.

*

બાળે દિવસે સવારે દૂતરાની માફક રહેતા આ લોકો માટેની વિચારપરંપરા તમારા મગજમાં હજી ચાલ્યા કરતી હતી, ત્યાં તો તમારા ભાગીદારે કહ્યું: “કાલે કોઈ એક પટાવાળો ગાડી લઈને તમને તેડવા આવ્યો હતો. કોઈ એક શ્રીમંત શેઠિયાને ત્યાંથી એ આવ્યો હતો. એમની શ્રીમતીજી સુંદર યંગલામાં રહે છે. એને રાતે ઊંઘ ન આવવાનું દરદ છે, અને તેથી એ નબળી પડી ગઈ છે. એણે એનું આખું જીવન પહેરવાઓઢવામાં, સહેલસપાટા મારવામાં, નાયતમાશાના રંગરાગમાં અને એના બેવકૂફ પતિ સાથે હાહાહીહી કરવામાં વિતાવ્યું છે. મેં એને અવળા વેઢા છોડવાનું, તીખું તમતમતું ખાવાનું ઓછું કરવાનું, ખુલ્લી હવામાં ફરવા જવાનું અને મગજને સમતોલ રાખવાનું કહ્યું છે; અને એ પણ સલાહ આપી છે કે ઘરમાં કોઈ પણ જાતનું શારીરિક કામ ન હોય તો પથારીમાં પડ્યા પડ્યા હળવી કસરત કરવી.”

એક મરે છે કારણ કે તે બાપડીને જીવનભર પેટ ભરીને

ખાવાનું મળ્યું નથી કે જોઈતો આરામ મળ્યો નથી; બીજી પીડાય છે કારણ કે જન્મી ત્યારથી કામ શું છે તે તેણે જાણ્યું જ નથી.

હવે જો તમે નિર્ભય ચારિત્ર્યવાળા હશો, હરેક પરિસ્થિતિમાં તમારી જાતને પલોટી નાંખનારા હશો, અથવા તો જોતાં વેંત ઊભા ને ઊભા સળગાવી મૂકે એવા સંજોગોમાં પણ માત્ર એક હળવા નિશ્વાસથી તમારા દિલને દિલાસો આપનારા હશો, તો તો પછી આવી વિષમતાઓથી તમે રીઠા થઈ જશો, અને પછી તમારા હૃદયમાંનો પશુ જાગૃત થશે. આ કુંગાળોની અંદર તમારે કદી પણ જવા પ્રસંગ ન આવે એવી રીતે કાકમાદમાં અને ભોગવિલાસમાં રચ્યાપચ્યા રહેવાની તમને વૃત્તિ થશે. પણ જો તમે માણસ હશો, જો તમારી લાગણીઓને કાર્યરૂપમાં ફેરવી નાંખવાની તમારામાં ઇચ્છાશક્તિ હશે, જો તમારા હૃદયમાં રહેલા પશુસ્વભાવે તમારી વિવેકબુદ્ધિને નષ્ટ નહિ કરી નાંખી હશે, તો તો તમે એક દિવસ ઘેર આવી કહેશો: “ના, આ તો અન્યાય છે. આવું હવે લાંબો સમય નહિ ચાલવું જોઈએ. કેવળ રોગનો ઇલાજ કરવો એટલું બસ નથી; આપણે તેનો જડમૂળથી નાશ કરવો પડશે. લોકોનું જીવન જરા સુખી થાય તો દરદીઓ અને રોગો અર્ધાઅર્ધા ઓછા થઈ જાય. આ શરીરશાસ્ત્ર જાય જહાન્નમની ખાડમાં. સ્વચ્છ હવા, પૌષ્ટિક ખોરાક અને હળવી મજૂરી: બસ, એટલેથી જ શરૂઆત કરવી પડશે. આ વિના ડાકટરનો ઘંઘો ઘંઘો જ નથી; તે ફારસ છે, છળકપટ છે, તૂટ છે.”

અને એ જ દિવસે તમે સમાજવાદમાં શું છે એ સમજશો. તમને એ પૂરેપૂરો સમજવાની ઇચ્છા થશે. જો તમને ‘પરમાર્થ’ એ શબ્દમાં કાંઈક પણ અર્થ લાગતો હશે અને એક દિલસૂદ તરીકેના તમારા સાચા અનુમાનને સામાજિક પ્રશ્નના તમારા અભ્યાસમાં કામે લગાડશો, તો તમે અમારા પક્ષમાં અંતરંગ થઈ જશો અને

સામાજિક ક્રાન્તિ લાવવા માટે અમારી સાથે હાથોહાથ મિલાવી કાર્ય કરવા મંડી પડશો.

વૈજ્ઞાનિકોને

પણ કહાય તમે કહેશો: “આવા વ્યવહારુ ધંધા સાથે મારે કાંઈ નિસ્ખત નથી. ખગોળશાસ્ત્રી તરીકે, પ્રાણીશાસ્ત્રી તરીકે, રસાયણશાસ્ત્રી તરીકે હું તો વિજ્ઞાનની પાછળ જ ખપી જઈશ. એવા કામનાં સારાં ફળ હમેશ મળે છે જ—આ પેઢીએ નહિ તો આવતી પેઢીએ તો ખરાં જ.”

તમે વિજ્ઞાન પાછળ ખપી જવા માગો છો તે ક્યા કારણથી તે હવે આપણે તપાસી જોઈએ. મનની જુદી જુદી શક્તિઓને કેળવવામાં અને કુદરતનો અભ્યાસ કરવામાં તમારો ઉદ્દેશ માત્ર નિર્વ્યાજ આનંદ જ મેળવવાનો છે? એમ જ હોય તો હું તમને પૂછીશ કે પોતાનું જીવન માત્ર સુખચેતનામાં ગાળવા માટે વિજ્ઞાનનો માર્ગ લેતા એ ફિલસૂફ, અને પોતાની થોડી ઘડીઓ આનંદમાં વિતાડવા માટે દારૂનો આસરો લેનાર પેલા દારૂડિયા વચ્ચે શો ફરક છે? ખરેખર, ફિલસૂફ પોતાના વિલાસની પસંદગી જુદીપૂર્વક કરી છે કારણકે પેલા પીધેલ કરતાં એને આમાં વધારે ઝાંઝો રસ અને આનંદ મળે છે. પણ ત્યાં એ ખલાસ થઈ જાય છે. એકનો વિચાર સ્વાર્થી છે. પોતાનો અંગત આનંદ એ જ એ એકનું અંતિમ ધ્યેય છે.

પણ ના, તમે આવું સ્વાર્થી જીવન ગાળવા નથી ઇચ્છતા. વિજ્ઞાનમાં પડીને તમારે તો આ માનવસમાજનું હિત સાધવું છે. એ વિચાર જ તમારી શોધખોળમાં તમારો માર્ગદર્શક થશે. કેવી મોહક આ ઇન્દ્રિયજન ! આપણામાંના કેટલાઓએ વિજ્ઞાનમાં પગ મૂકતી વખતે એ વિચારનો એક ઘડીભર પણ આસરો નથી લીધો ?

તમે સાચેસાચ માનવહિતનો વિચાર કરતા હો, તમારું ધ્યેય માનવસમાજનું કલ્યાણ જ હોય, તો તમારી સામે એક જખરજસ્ત પ્રશ્ન આવીને ઊભો રહે છે; કારણકે તમારામાં પૃથક્કરણની વૃત્તિ ઓછી હશે તોપણ તમે તરત જોઈ શકશો કે આજની સમાજમાં વિજ્ઞાન ભોગવિલાસનું માત્ર એક સાધન થઈ ગયું છે. થોડાકની જિંદગી તે વધારે રસમય બનાવે છે, પણ મોટા ભાગને તો તે અસ્પૃશ્ય જ રાખે છે.

વિજ્ઞાને સૃષ્ટિની ઉત્પત્તિના સંગીન અને નિશ્ચયાત્મક સૂત્રો મૂક્યા તેને તો આજે સૈકાથી ચે વધારે વખત થયો છે. છતાં કેટલા માણસોએ એનો સંપૂર્ણ અભ્યાસ કર્યો છે ? કેટલામાં પૃથક્કરણની સાચી શાસ્ત્રીય શક્તિ આવી છે ? આવા માણસોની સંખ્યા બહુ બહુ તો અમુક હજારોની હશે. પણ કરોડો માણસોની અંદર હજી આજે પણ જંગલીઓને શોભે એવા વહેમ અને અંધવિશ્વાસ જડ ઘાલી રહ્યાં છે, અને તેઓ ધર્મદોંગીઓના હાથમાં પૂતળાની માફક નાચે છે, ત્યાં આ સંખ્યાની વિસાત શી ?

અથવા તો આપણે એથી આગળ જઈ જોઈએ કે વિજ્ઞાને શારીરિક અને માનસિક આરોગ્ય માટે વિવેકપૂર્ણ રચના કરવામાં શો ફાળો આપ્યો છે ? આપણે આપણી પોતાની સ્વસ્થતા કેમ જાળવવી અને ગીયોગીય ભરાઈ રહેલી જનતાની સુસ્થિતિ કેવી રીતે રાખવી એ આપણને વિજ્ઞાને શીખવ્યું છે. પરંતુ આ બે દિશામાં જે મહાભારત કાર્ય થયું છે, તે માત્ર ચોપડીઓના શાહી-બાગમાં દબાઈ ગયું નથી ? આપણે જાણીએ છીએ કે એમ જ છે. કારણ શું ? કારણકે જનસમાજ બે ભાગમાં વહેંચાઈ ગયો છે: એક ગુલામ, મજૂર અને કારીગર વર્ગ; અને બીજો માલેતુજાર લખપતિ લૂટારો ! આ વસ્તુ વિવેકપુર:સરનું જીવન ગાળવાનું બધું શિક્ષણ બિંધું વાળે છે, ને પરિણામે માનવ-સમાજના સોમાંથી નેવું માણસની માત્ર ટેકડી જ થાય છે.

આજની ધડીએ વૈજ્ઞાનિક સત્યો અને શોધખોળોની વૃદ્ધિ કરવાની આપણે જરા પણ જરૂર નથી. ખાસ જરૂર છે તે તો મળેલાં સત્યોનો પ્રચાર કરવાની, રોજના જીવનના તાણાવાણામાં તેને વણી લેવાની અને પેઠી દર પેઠી પ્રજાના દરેક વર્ગના વારસામાં ઉતારવાની. આખો માનવસમાજ આ સત્યોને પચાવે અને એનો અમલ કરે, તેમ જ વિજ્ઞાન આજે જે માત્ર વિદ્યાસનું સાધન છે તેને બદલે દૈનિક જીવનનો શ્વાસોશ્વાસ બને એવી રીતે આપણે પુનર્રચના કરવી પડશે. અને ન્યાય એ જ માગે છે.

વળી ખૂદ વિજ્ઞાનના હિતની દૃષ્ટિએ પણ એ જ આવશ્યક છે. વિજ્ઞાનનાં સત્યોને અનુકૂળ આખોલવા મળી રહે ત્યારે જ તે ખરી પ્રગતિ સાધી શકે. ગરમીનો યાંત્રિક ઉત્પત્તિનો સિદ્ધાંત એંસી વર્ષો સુધી થોથામાં દટાઈ રહ્યો; તેનો ઉદ્ધાર તો લોકોમાં ભૌતિકશાસ્ત્રનો ફીકડીક પ્રચાર થયો અને તેઓમાં તે સ્વીકારવાની શક્તિ આવી ત્યારે જ થયો. ઉત્ક્રાન્તિવાદના ધરેસ્મસ ડાર્વિનના વિચારો બદ્ધાર પડ્યા એ પછી ત્રણ પેઢીઓ વીતી ગઈ, અને પછી એના પૌત્ર પાસેથી લોકોએ તેનો સ્વીકાર કર્યો; પછી જ્યારે પ્રજામતનું ખૂબ દમણ થયું ત્યારે જ વિદ્યાગુરુઓએ પણ તેને માન્યતા આપી. કવિ અને ચિત્રકારનો જેમ ફિલસૂફ પણ જ્યાં એ ફરે છે અને ઉપદેશ કરે છે એ સમાજની જ નિષ્પત્તિ છે.

આ વિચારો તમારા જીવનની રગરગમાં ફરતા હોય તો તો તમે સમજી જશો કે આજની સ્થિતિમાં નવો પક્ષો લાવવાની ખાસ આવશ્યકતા છે. આજે તો ફિલસૂફ વૈજ્ઞાનિક સત્યોને ઘોળી ઘોળીને અજીર્ણ કરી બેઠો છે. ત્યારે બાકીની આખી માનવજાત પાંચ દશ સૈકાઓ ઉપર હતી, તેવી ને તેવી જ દશામાં આજે પણ છે—એટલે તે ગુલામોની, યંત્રોની સ્થિતિમાં છે, અને સિદ્ધ થયેલા સત્યોને હોડે માંડવા જેટલી પણ તેનામાં તાકાત નથી. જે દિવસે

તમને આ વિશાળ, ઊંડું, માનવહિતૈષી અને ગંભીર વૈજ્ઞાનિક સત્ય સમજાઈ જશે તે દિવસે નર્પા વિજ્ઞાનનો તમારો આજનો રસ ક્યાં ને ક્યાં સુકાઈ જશે. આ નવો પક્ષો આણવાને માટે જોઈતાં સાધનો પ્રાપ્ત કરવાના કામમાં તમે લાગી જશો, અને વૈજ્ઞાનિક શોધખોળમાં જે નિષ્પક્ષપાતતા તમે સેવી હતી તે અહીં સેવશો, તો અવશ્ય તમે સમાજવાદના પક્ષમાં દાખલ થશો. તમારા ભ્રમભર્યા તર્કો તમે છોડી દેશો, અને તમે અમારા સાથી થશો. પેલા માલેતુજરો પાસે તો હજી મોજમઝાની પુષ્કળ સામગ્રી પડી છે. અને એવા મૂડીભર માણસો માટે વિલાસનાં સાધનો શોધી શોધીને ચાકી ગયેલા હોઈ હવે તમે તમારું જ્ઞાન અને શક્તિ આ દીન દુખિયાંઓની સેવામાં સમર્પિત કરશો.

અને ખાત્રીથી માનજો કે જ્યારે તમારામાં કર્તવ્યપાલનનું ભાન જાગશે, તમારા વિચાર અને વર્તનમાં સાચી એકતાનતા આવશે, ત્યારે તમને પોતાને ખ્યાલ પણ નહિ હોય એવી તમારા પોતામાં સુપ્રસન્ન રહેલી શક્તિઓનું તમને ભાન થશે.

એક દિવસ એવા આવશે જ આવશે અને તે પણ જલદી જ આવશે,—ભલેને આજના આપણા શિક્ષકો ત્યાં સુધી જીવતા નહિ રહે. તે વખતે તમે જે પરિવર્તન આણવાને માટે આજે કાયા તોડી રહ્યા છો તે પરિવર્તન થઈ ગયું હશે. પછી સમાજના ભેગાં વૈજ્ઞાનિક કાર્યોમાંથી નવાં બળો ઉત્પન્ન કરીને તથા વિજ્ઞાનની સેવામાં પોતાની સર્વ શક્તિનું સમર્પણ કરનારા કામદારોની પ્રચંડ સેનાની પ્રબળ મદદથી વિજ્ઞાન આજે ગોકળગાયત્રી ચાલે પ્રગતિ કરી રહ્યું છે તેને બદલે કૂદકે ને ભૂસકે આગળ વધશે. ત્યારે તો આજનું વિજ્ઞાન આવતી કાલના વિજ્ઞાન આગળ બચ્ચાંની રમત લાગશે, ત્યારે તમે વિજ્ઞાનનો ખરો આનંદ લેશો. એ આનંદ એકનો નહિ, અનેકનો હશે; સર્વનો હશે.

વકીલોને

તમે કાયદાનાં થોથાં વાંચી રહ્યા હશે અને બારિસ્ટરનો જબ્બો ઓઢવાની તમારી તૈયારી પણ હશે. કદાચ તમને પણ તમારી ભાવિ પ્રવૃત્તિ માટે ભ્રમ હશે. હું માનું છું કે તમે ઉમદા સ્વભાવના છો અને પરમાર્થનું મહત્ત્વ તમે સારી રીતે સમજો છો. કદાચ તમે વિચારતા હશે: “અન્યાયમાત્રની સામે અનૃદ્ધ અને પ્રયંત્ર લડત ચલાવવામાં મારું જીવન ખપાવી દેશ. ભગ્ય ન્યાયનાં લોકદર્શન સમા કાયદાનો વિજય આણવામાં મારી સર્વ શક્તિઓને કામે લગાડીશ. આના કરતાં ખીજ કયો કારકિર્દી ચડિયાતી હોઈ શકે?” તમે તમારા પોતામાં અને તમે પસંદ કરેલા ધંધામાં વિશ્વાસ રાખીને જીવનની શરૂઆત કરો છો.

હીક ત્યારે, કાયદાકેસોનાં પાનાં ઊથલાવી જોઈએ, અને જોઈએ કે નરી વસ્તુસ્થિતિ શું બતાવે છે.

એક માલદાર જમીનદાર છે. એના ગણોતિયાએ ગણોત નથી આપ્યું એટલે એ તેની પાસે કબજે છોડાવવા તવાઈ લાવે છે. કાયદાની નજરે તો એનો દાંવા સાબૂત છે. પેલો ગરીબ ગણોતિયો દેણ ભરી શકતો નથી એટલે એણે ખેતર છોડવું જ જોઈએ. પણ આપણે આ ઘટનામાં જરા ઝાંઝા ઊતરીએ તો આપણને કંઈક નવું જ જાણવાનું મળે છે. પેલા જમીનદારે ગણોત ઓકાવી ઓકાવીને ભોગવિલાસ પાછળ ધુમાડો કર્યો છે. પેલા ગણોતિયાએ સવારથી માંડી સાંજ સુધી રોજને રોજ પરસેવો ઉતાર્યો છે. જમીનદારે તો એની મિલકત પાછળ કશો ઘસારો નથી વેઠ્યો. અને આમ છતાં એનાં ખેતરની પાસે રેલ્વે બંધાઈ, નવા ધોરી રસ્તાઓ થયા, નવી પાકી ખાજો કરાઈ અને પડતર તથા ખેડાણ જમીનોને આંતરા નખાયા, એટલે છેલ્લાં પચાસ વર્ષોમાં એની

જમીનની કિંમત ત્રેવડાઇ ગઈ. ખીજી બાજુ, પેલા ગણતિયાએ જમીન પાછળ લોહીનું પાણી કરી નાંખ્યું. એ બાપડા ઉપર તો લેણદારોની ધાડ આવી ! એનું દેવું ગળાખૂડ થયું, અને હવે જમીનદારને ગણોત આપવા જેટલી સમ ખાવાની પણ કોડી એની પાસે નથી રહી. હમેશ માલમિલકતની જ તરફેણ કરતો કાયદો તો ચોખ્ખું કહે છે : “ જમીનદારનો દાવો પાયાસર છે. ” પણ તમે કાયદાની પોપટિયા વાતોથી તમારી હોજરી ન ભરી હોય તો શું કરશો ? તમે પેલો કાયદો કહે છે એટલે શું એમ જ કહેશો કે આ ગણતિયાએ જમીન છોડવી જ પડશે ? અથવા શું તમે સીધા હિસાબ પ્રમાણે એમ આગ્રહપૂર્વક કહેશો કે ગણતિયાની મજૂરીને લીધે જમીનદારની મિલકતની કિંમતમાં વધારો થયો છે તેથી એ બધો વધારો જમીનદારે ગણતિયાને પાછો આપી દેવો જોઈ એ ? તમે કયો પક્ષ લેશો ? ન્યાયની સામે કાયદો કખૂલ્લશો કે કાયદાની સામે ન્યાય સ્વીકારશો ?

અથવા ખીજો દાખલો લો. કામદારોએ નોટિસ આપ્યા વિના એમના શેઠની સામે હડતાળ પાડી છે. ત્યાં તમે કયો પક્ષ લેશો ? કાયદાનો પક્ષ એટલે કે શેઠનો પક્ષ લેશો કે જેમણે કટોકટીના વખતે ચીરીચીરીને લોકો પાસેથી પૈસા લઈ અનહદ નફો કર્યો છે; અથવા તો કાયદાવિરુદ્ધનો એટલે કે કામદારોનો પક્ષ લેશો કે જેમણે આખી જિંદગીભર માંડ માંડ હાડચામ વળગી રહે એવી રોજ મેળવી છે અને જેમણે સગી આંખે પોતાનાં બાળપ્રચ્ચાને અને સ્ત્રીને ભૂખમરાથી મરણ ભેગાં થયેલાં લાજ્યાં છે ? તમે કબાલાની સ્વાધીનતાને ઠોકોઠોકીને પીટનાર છેતરપીંડીને તમારો હાથ આપશો કે સમાનતાનો સાથ લેશો ? સમાનતા તો કહે છે કે એક બાજુ એક માણસે અજીર્ણ થાય એટલું ખાધું છે અને બીજાએ પોતાનું પેટ વળગાવીને હાથ ચાટ્યા છે : એ બે વચ્ચે

એટલે બળિયા અને નખળા વચ્ચે થયેલો કબાલો એ કબાલો જ નથી પણ છેતરપીંડી છે.

વળી ખીજે દાખલો લો. અહીં લંડનમાં એક માણસ લોટવાળાની દુકાન આગળ આંટા મારે છે. તે એક પ્યાલી ભરી લોટ ખીસામાં સેરવી દે છે અને પોઆરા ભણી જાય છે. પોલીસ એને પકડે છે, એની જીભાની લે છે; અને માલૂમ પડે છે કે એ તોફારી વગરનો થઈ ગયેલો એક કારીગર છે. એને તથા એના કુટુંબને આ ચાર ચાર દિવસ થયા ખાવા મળ્યું નથી. આ માણસને જતો કરવા લોટવાળાને ઘણો ઘણો વીનવ્યો, પણ તેને તો ન્યાય જ જોઈએ છે ! પેલા માણસની સામે એ દાવો મારે છે, અને તે બાપડાને છ મહિનાની કેદની સજા થાય છે. રોજ ને રોજ આવા ચુકાદાઓ સાંભળી સાંભળીને તમારું હૃદય સમાજની સામે કંપી ઝીકતું નથી ?

વળી સહેજ આગળ જઈશું. આ એક માણસ છે. જન્મથી જ તે ખરાબ રીતે ઊધર્યો છે. સંસારમાં એણે મીઠો બોલ સાંભળ્યો નથી. એ એક પાડોશીને ઘેર આવે છે, અને પોતાની જિંદગીને જાણે કળશ ચડાવતો હોય તેમ પૈસાને ખાતર પેલા પાડોશીને મારી નાંખે છે. એના પર તમે કાયદાનાં હથિયાર ચલાવશો ? તમે એનું માથું માગશો કે એથી જે ખરાબ એને વીસ વરસના કેદખાનામાં દફનાવશો ? તમે સારી રીતે જાણો છો કે એનામાં ગુનેગારી છે તે કરતાં ગાંડપણ વધારે છે. અને એ ગમે તેમ હોય તોપણ એનો ગુનો એ સમસ્ત સમાજનો ગુનો નથી ?

પેલા વણકરોએ નિરાશાના માર્યા કાઢ અમંગળ ઘડીએ મિલને દીવાસળી ચાંપી સળગાવી મૂકી. તેમને તમે જેલખાને નાંખવાનું કહેશો ? આ માણસે એક મુગટધારી ખૂતીને ગોળી તાકી એટલે તેને કાળાપાણી આપશો ? અથવા તો શું આ

બળવાખોરોએ ગઢની અંદર ભવિષ્યનો વાવટો રોપ્યો એટલા ખાતર તેમને ગોળીએ વીધી નાંખશે? નહિ જ. એક વખત નહિ, હજાર વખત નહિ.

તમે શીખ્યા છો તે, ‘અચરે અચરે રામ’ ન કરતા હો. પણ તેને વિવેકબુદ્ધિથી તોલી તોલીને તપાસતા હો, જે કાયદાની તમે ઊંડી આલોચના કરો અને તેના ખરા સ્વરૂપને ઢાંકી દેનારી કાળીઘોર, ખોટી, બનાવટી વાતોને તેનાથી અળગી કરો તો તમને જાણશે કે માનવસમાજના લોહીખરડ્યા લાંબા ઇતિહાસમાં જુલમો ઉપર જુલમો નોંધાયા છે અને ‘મારે તેની તલવાર’નો સિદ્ધાંત આખી દુનિયામાં પ્રવર્તી રહ્યો છે. આ રહસ્યનું જ્યારે તમને જ્ઞાન થશે ત્યારે કાયદા સામેનો તમારો ધિક્કાર રાખમાંથી અંગાર ભભૂંકે તેમ ભભૂંકી ઊડશે. તમે સમજશો કે પુસ્તકોમાં લખેલા કાયદાના ગુલામ રહેવામાં તમારે હરહમેશ અંતરાત્માના કાયદાની વિરુદ્ધ જવું પડે છે અને ખોટાની સાથે મૈત્રી બાંધવી પડે છે. અને આ દ્વન્દ્વયુદ્ધ લાંબા દિવસ ચાલી શકે નહિ એટલે કાં તો તમે તમારા અંતઃકરણને બહેરું કરશો અને લડેલા થશો, અથવા તમે રૂઢિની સાંકળો તોડી નાંખી આ હડહડતા આર્થિક, સામાજિક અને રાજદારી અન્યાયો જડમૂળથી ઉખેડી નાંખવા અમારી સાથે કામ કરશો. પણ ત્યાં તો તમે સમાજવાદી થઇ જશો, ક્રાન્તિકાર થઇ જશો.

ઇજનેરોને

મારા નવજુવાન ઇજનેરો, તમે તો વૈજ્ઞાનિક શોધોને ઉદ્યોગમાં અજમાવી કામદારોની સ્થિતિ મુધારવા ઝંખો છો. પણ એ કેવો ભયંકર ભ્રમ છે! તમે તો ઝાંઝવાની પાછળ જ દોડો છો. તમે તમારી ઊછળતી જુવાનીની બુદ્ધિ કોઇ રેલ્વેની યોજનાને પાર પાડવામાં ખરચો છો. એ રેલ્વે ચડઊતર અને વાંકાચૂંકા

માર્ગ લઈ મોટા અને જાંચા પહાડોને કારીને બહાર નીકળે છે, કુદરતે જીદા પાડેલા બે દેશોને એક કરે છે. પણ જ્યાં થોડું કામ થાય છે ત્યાં શું બને છે ? મજૂરોની ટુકડીઓની ટુકડીઓ અંધારી સુરંગોમાં બૂખતરસની હાથવરાળમાં અને માંદગીમાં મરી રહે છે; ખીજા કેટલાક લૂગડાને છેડે થોડુંક તાંબાનાણું બાંધી ક્ષયનાં ગંતુ લઈને ઘેર જાય છે; વળી પણ સડકના વામ વામ જેટલા અંતરે તુચ્છ લાલચોથી ભાળવાયેલા માણસોનાં મુઠ્ઠાં પડ્યાં છે; અને છેવટે તે રેલ્વેલાઇન ખુલ્લી મૂકાય છે એટલે તો હુમલો લાવતા લશ્કરની તોપબંદોને માટે એ ધોરી માર્ગ થઈ પડે છે.

તમે તમારું યૌવન ઉત્પત્તિને સરળ બનાવવાની કોઈ શોધ-ખોળમાં ગાળ્યું છે, અને ખૂબ પ્રયત્નો પછી ઘણાં બે ઉન્નગરો વેડીને તમે એક આ મહામૂલી શોધ કરી છે તેની અજમાયશ કરો છો અને પરિણામ તો તમારી બધી ધારણાઓને વટાવી દે છે. દશવીસ હજાર માણસોને કામ ઉપરથી છૂટવું પડે છે. કેવળ થોડાં બાળકોને નોકરી ઉપર રાખવામાં આવે છે પણ તેમની દશા એક નિર્જીવ સાંચાના જેવી થઈ રહે છે. ત્રણચાર અથવા બહુ તો દશ મુડીદાર શેડિયાઓ લાખો રૂપિયા પેદા કરે છે અને બાટલી ભરી ભરીને શરાબ દીએ છે. કહો, તમારું સ્વપ્ન આ હવું કે ?

છેવટે તમે અત્યારની ઔદ્યોગિક પ્રગતિનો અભ્યાસ કરો છો અને જુઓ છો કે સીવવાનો સંચો શોધ્યો તો બે પેલી દરજ્જા તો બાપડી પાઈએ નથી કમાઈ. સેંટ ગોથાર્ડની ટનલમાં પેલો મજૂર કવાયતી છતાં કમળાથી મરી જાય છે. અને પેલો કડિયો અને વેડિયો પહેલાં હતા તેવાને તેવા બેકાર જ રહ્યા છે. જેટલા જોશથી અને સ્વતંત્રતાથી તમે સાંચાની શોધખોળમાં લાગ્યા રહો

છો તેટલા જ જોશ અને સ્વતંત્રતાથી તમે સામાજિક પ્રશ્નોને જાણુશો તો તમે એકસ અનુમાન ઉપર આવશો કે જ્યાં સુધી ખાનગી મિલકત-માલિકી અને રોજની ગુલામીની પ્રથા મોજૂદ છે ત્યાં સુધી તમારી એકએક નવી શોધખોળ કામદારનું લક્ષુ તો કરવાની નથી તે નથી જ; પણ જિલ્લું તેની ગુલામીની જંજીરને વધારે લોખંડી કરશે, તેની મહેનતને વધારે તાવનારી કરશે, કામની અછત હોવાના પ્રમંગો વધારે ને વધારે આવશે, અને કટોકટીના મામલા વધારે જિલા થશે, પડચો પડચો આળોટચા કરનારો અને આજ સુધી વિલાસોની છોળ જિજ્ઞાસી રહેલો પેલો એકલો એક જ આદમી તેના નવા નવા લાભ ઉઠાવશે. એક વખત આ નિર્ણય ઉપર આવ્યા પછી તમે શું કરશો ? કાં તો તમે ડાહીડમરી વાતો કરીને તમારા અંતઃકરણને બહેરું કરશો, કોઈ મંગલ દિવસે તમે તમારી જીવાનીનાં જિજ્ઞાસાં સ્વપ્નાંને છેલ્લી સલામ કરશો અને તમને પોતાને મોજશોખનાં સાધનો મળે એવો પ્રયત્ન કરશો. ટૂંકમાં, તમે પેલા લોહી ચૂસનારાઓની જાવણીમાં ભળી જશો, અથવા તો તમારું દિલ જરા ફૂંકું હશે તો તો તમે કહેશો: “ નહિ જ, આ વખત શોધખોળનો નથી જ. ઉત્પત્તિના ક્ષેત્રમાં આપણે નવો જ પલટો આણવો પડશે. ખાનગી મિલકતનો નાશ થશે ત્યારે જ ઉદ્યોગની પ્રત્યેક નવી પ્રગતિ સમસ્ત માનવજીવનના લલા માટે થશે અને આજે માત્ર સાંચા જેવા થઈ રહેલા મજૂરોની મોટી જનતા તે વખતે ‘ઢોર’ મટીને વિચારવાન પ્રાણી થશે. પછી અભ્યાસદ્વારા વિકાસ પામેલી તેમ જ શારીરિક પરિશ્રમદ્વારા તેજસ્વી બનેલી તેમની જીવિતને તે મજૂરો ઉદ્યોગની પાછળ કામે લગાડશે. આખરે આજે આપણે સ્વપ્નામાં પણ જોઈ શકતા નથી એવું નવું જ યંત્રશાસ્ત્રીય પરિવર્તન એક પચાસ વર્ષના ગાળામાં તેઓ આણી મૂકશે. ”

શિક્ષકોને

અને શિક્ષકોને હું શું કહીશ ? મારું કહેવું છે તે પેલા શિક્ષકના ધંધાને માથાહિતાર ગણનારાને નહિ. હું તો કિલકિલાટ કરતા કુમારોની વચ્ચે એકેલા, તેમના ગુલાખી ખુશનુમા ચહેરા ઉપરનાં તેમનાં નિર્દોષ હાસ્યથી હસુ હસુ થઇ રહેલા, તેમ જ પોતાને વીંટળાઇ વળેલાં એ નાનાં નાનાં દેખાતાં ભેળંઓમાં પોતે જાતે કુમારવયમાં માનવજીવન વિષે જે મધુર ભાવનાઓ સેવી હતી તે ભરવાનો યત્ન કરનારા શિક્ષકોને જ કહું છું.

ઘણી વખત તમારાં મોં પડી ગયેલાં દેખાય છે. હું જાણું છું કે તમારા ચહેરા ઉપર આવી વિશાદની છાયા કેમ પડે છે. આજે જ તમારો માનીતો વિદ્યાર્થી, જે કે મંસ્કૃત તેને બરાબર નથી આવડતું છતાં જેનું દિલ ખૂબ ઊંચા ખવાસનું છે તે જુસ્સાભરે મહારાણા પ્રતાપસિંહની કથા કહી ગયો. તેની આંખ ચમકી રહી હતી. અધા જીવનગારોને ત્યાં ને ત્યાં ગરદન પકડી છૂંદી નાંખવાને જાણે તે તલસતો હતો. અને આ નીચેની પ્રાણવાન લીટીઓ બોલતાં બોલતાં તો એનો આખો પ્રાણ ધમધમી રહ્યો હતો:

પ્રતાપી વીર્યની મૂર્તિ કાળકૃપ ધરી ઊભી;
નમ્યાની વાત શી એની વિશ્વને તુચ્છકારતી.

પણ એ ઘેર આવ્યો ત્યારે એની માએ, એના બાપે અને એના કાકાએ ગામના પાદરી તેમ જ ઢગડા તરફ માન ન બતાવવા માટે તેનો ખૂબ ઊધંડો લીધો. વધારામાં તેમણે તો ડહાપણ, સત્તાનું સન્માન અને મોટેરાંઓ તરફ માનવૃત્તિ એ વિષય ઉપર મોટું ક્ષાંતુઓટું પ્રવચન આપ્યું; અને એ ધાધ એણે 'રાણા

પ્રતાપસિંહ' છોડીને 'નિવૃત્તિવિનોદ' લીધું ત્યારે જ અટક્યો. વળી ગઘ કાલે જ તમને કોઈ કહી ગયું કે તમારા સારામાં સારા વિદ્યાર્થીઓ તો ખરાજ નીવડ્યા છે. એક પડવો પડવો મામલતદાર થવાનાં સ્વપ્નાં જ ધડ્યા કરે છે, બીજા પોતાના શેઠની સાથે સહિયારું સાધી બાપડા મજૂરોની ટૂંકી રોજીમાં ફૂટ ચલાવે છે. અને તમે તો આ જીવાનોને વિષે ભારે ભારે આશાઓ રાખેલી એટલે આજે હવે તમે તમારા પોતાના આદર્શ અને તમારી આજની જિંદગી વચ્ચે વિરોધ જોઈ કપાળે દાથ દોષા છે.

હજી તમારી મંડવણ ઊકલી નથી. હું તો ભવિષ્ય ભાખું છું કે એકેક વર્ષની આજીવનમાં એક પછી એક નિરાશા મળ્યા પછી તમે તમારા માનીતા ગ્રન્થકારોને અભરાઈએ ચડાવશો અને છેવટે નિસાસો નાંખી કહેશો: “ભાઈ, પ્રતાપ હતો તો સ્વદેશભિમાની, પણ એનું બેજી કાંઈક ગયેલું. કવિતા તો સગડીએ ખેસી લલકારીએ તો જ સારી-ખાસ કરી આખા દિવસભર ત્રિરાશિ પંચ-રાશિના દાખલા શીખવીને માણસ થાકી ગયો હોય ત્યારે. બાકી આ કવિઓ તો કલ્પનાનાં રાજ્યમાં જ રહે છે. તેમને તો ધરતી પર પગ જ માંડવો નથી. તેમને ક્યાં પડી છે કે આવતી કાલે નિશાળના ડેપ્યુટી આવશે! . . .

અથવા તો એમ પણ બને કે તમારી જીવાનીનાં સ્વપ્નાં તમારી પાછી અવસ્થાએ દદ આગ્રહનું સ્વરૂપ લે. તમને લાગશે કે એકેકેક માણસને, શાળામાં અને શાળાની બહાર, વિશાળ અને માણસાઈનું શિક્ષણ મળવું જોઈએ. અને અત્યારની સ્થિતિમાં એમ થવું અશક્ય છે એમ તમને લાગી જશે, ત્યારે તમે મૂડી-વાદી સમાજના પાયા ઉખેડવાને કમર કસશો. તે વખતે તમારી શાળાસમિતિએ તમને લીધું નાળિયેર પધરાવ્યું હશે, તમે છૂટા થઈ ગયા હશે, અને મુક્ત થઈ તમે અમારા પક્ષના બંધો,

અમારી વચ્ચે રહેશે. પછી તો તમે તમારા કરતાં, ઉમ્મરે ધરડા છતાં જ્ઞાને ઓછા એવા માણસોને આધુનિક શિક્ષણ કેટલું મોહક છે, મનુષ્યસમાજ કેવો હોવો જોઈએ અને તે તેવો કેમ થઈ શકે તે સમજાવતા ફરશે. અત્યારની પદ્ધતિને તદ્દન નવો પડદો આપવા માટે તમે સમાજવાદીઓ સાથે ભળી કામ કરશો અને દુનિયામાં સાચી સમાનતા સાધી બંધુતા, અક્ષય સ્વતંત્રતા સ્થાપવા માટે અમારી સાથે ખભેખલા અડાડી જુદા ખેલશો.

કલાકારોને

છેલ્લે, હું મારા નવજીવાન કલાકારો—સ્થપતિ, ચિત્રકાર, કવિ, સંગીતશાસ્ત્રીને પૂછીશ કે તમને નથી દેખાતું કે તમારા પૂર્વજોનાં હૈયામાં જે પવિત્ર આતશ બળતો હતો તે આજના માણસોમાં નથી જળાતો? કલા આજે ઉકરડે ઢોળાઈ ગઈ છે, અને કલાના ક્ષેત્રમાં તદ્દન સામાન્ય અને નમાત્રી કૃતિઓ જ બહુ જોવામાં આવે છે? પણ એ સિવાય બીજું શું થવાનું હતું.

પ્રાચીન કલાના પુનર્દર્શનનો આનંદ અને મધ્યકાલીન નવ-યુગની શકવર્તી કૃતિઓને જન્મ આપનારી નિર્સર્ગમુંદર પ્રેરણા આજની કલાકૃતિઓના સર્ગન માટે ક્યાં છે? કાન્તિના આદર્શો હજી એ પ્રેરણાને સ્પર્શ નથી કર્યો, અને એ આદર્શના અભાવે આપણી કલામાં જીવનતત્ત્વ નથી રહ્યું. આપણા કલાકારો એક ઝાડના પાંદડા ઉપર ઝાકળબિન્દુ પડશે તો ખૂબ મહેનત કરીને તેનો અદ્દલ ફેટોગ્રાફ લઈ લેવામાં જ જાણે પોતાને અષ્ટાંગ સિદ્ધિ પ્રાપ્ત થઈ ગઈ હોય એમ જ માનશે. પછી તો ગાવડીના પગની પીડીઓની નકલ તૈયાર કરશે, અથવા ગટરની ગૂંગળાવી નાંખે એવી ગંદકીનું કે કોઈ વેશ્યાના વિલાસભવનનું ગદ્ય કે પદ્યમાં ખૂબ બારીકીથી વર્ણન કરી દેવાંગના સમી કલાને રાજભવનની નર્તકી બનાવશે.

તમે પૂછશો : “ આમ જ છે તો કરવું શું ? ” મારો જવાબ સાંભળજો. તમે કહો છો કે તમારામાં પવિત્ર હુતાશ બની રહ્યા છે; પણ ભલા માણસ, તે તો ખાલી વાટ પરનો મોગરો જ છે. અને તમે તમારી પેલી હુતાશની માન્યતામાં અત્યારે જેમ કરો છો તેમ કર્યા જ કરશો, તો પરિણામે તમારી ક્લાનું પતન શરૂ થશે, તમારી કલા કાંઈ વેપારીની દુકાનનો શણગાર થશે, ગટર કલાસની વૃત્તિઓને રીઝવશે, અથવા તો પરીઓની વાર્તા લખવામાં જ તેની સમાપ્તિ થશે. અત્યારે પણ તમારામાંનો મોટો વર્ગ એ સ્થિતિ તરફ સરી રહ્યો છે.

પરંતુ જો તમારું હૃદય માનવસમાજ સાથે એકસરું સંગીત કરતું હશે, જો તમારામાં સાચા કવિની જીવનદષ્ટિ હશે, તો તો આ નીચેનાં ચિત્રો જોઈને તમે તટસ્થ નહિ જ રહી શકો :

દુઃખસાગરનાં પ્રચંડ મોઝાં તમારી ચામેર પોતાનાં જડખાં વકાસી બીધણુ તાંડવ કરી રહ્યાં છે; ભ્રૂએ તરફડતાં માણસો મરવાને વાંકે તમારી સામે ટગર ટગર જીએ છે; ખાણોમાં મજૂરોનાં મુઝદાં ઉપર મુઝદાં ખડકાયાં જાય છે; ગદો અને બરાકામાં માણસોનાં હાડકાં કાંકરાની જેમ રોળાય છે—જીવન અને મરણનું દ્વંદ્વયુદ્ધ ચાલે છે. એક બાજુ વિજેતાઓના જયનાદ ચાલે છે, બીજી બાજુ પરાજિતોના કરુણ આક્રંદ સંભળાય છે. વીરતા અને કાયરતા, સદાગ્રહ અને દુરાગ્રહ હાથોહાથની પટાખાજ ખેલે છે. એ બધું તમે જોશો એટલે તમારાથી ડાહ્યું રહેવાવાનું નથી. પછી તમે એકદમ આ દલિતો અને પીડિતોનો પક્ષ કરશો, તેમાં અંપલાવશો; કારણ કે તમે જાણો છો કે સત્યં શિવં સુંદરમ્ અહીં જ છે—પ્રકાશ, માનવતા અને ન્યાય માટે લડનારાઓના પક્ષમાં જ છે.

અરે, તમે તો મને રોકી લીધો. તમે કહો છો: “ આ ભૂત ક્યાંથી વળગ્યું ? કેવળ વિજ્ઞાન જે વિલાસ જ હોય અને વૈદું એ ધર્તિગ હોય, કાયદો જે અન્યાય હોય અને યાંત્રિક શોધ-ખોળ એ લૂટફાટનું સાધન હોય, ‘વ્યવહાર’ માણસોના ડહાપણથી જીવી પડતી નિશાળોને જે પથરા જ મારવાના હોય અને જે ક્રાન્તિના આદર્શ વિનાની કળાથી અધઃપાત જ થતો હોય તો પછી અમારે કરવું શું ? ”

એક ભવ્ય અને વિશાળ કાર્ય પડ્યું છે. તમારા અંતર્નાદ અને તમારી કાર્યપરાયણતા ત્યાં ઝગડશે નહિ, પણ એ બન્નેનું મધુરું મંમિલન થશે. એમાં જ તમારી પ્રતિભાશાળી ભાવનાઓ જાગશે, જીવનનું ખમીર ઊછળી આવશે.

તે કયું કામ ? લો હું તમને કહું. તમારે માટે એ માર્ગ ખુલા છે: કાં તો તમે તમારા અંતર્નાદ ઉપર હથોડા ઉપર હથોડા દોક્યા જ જાઓ અને છેવટે કહો: “જ્યાં સુધી હું ભરપેટ ભોગ-વિલાસ ભોગવું, અને લોકો મારા સ્વાર્થમાં જરાય આડે ન આવે એવા મૂખાં રહે, ત્યાં સુધી આ માનવજાત જાય જહાન્નમની ખાડીમાં ! ” અથવા તો તમે અમારી સમાજવાદીઓની હરોળમાં દાખલ થઈ જશો અને સમાજની તદ્દન નવી સર્વાંગ પુનર્રચના માટે અમારી સાથેસાથ કામ કરશો. ઉપર આપણે પૃથક્કરણ કર્યું છે તેનું અંતિમ પરિણામ આ જ આવશે. કોઈ બુદ્ધિશાળી નિષ્પક્ષ માણસ પોતાની સામે પડેલી વસ્તુસ્થિતિ બરાબર જુએ, અને મધ્યમ વર્ગના શિક્ષણના દોડડહાપણની તથા મિત્રોના સ્વાર્થી વિચારોની અવગણના કરે, તો તે આ જ આખરી નિર્ણય ઉપર આવ્યા વિના નહિ જ રહે.

આ પ્રમાણે છેવટના નિર્ણય ઉપર આવ્યા પછી સવાલ ઊભો થાય છે: “હવે કરવું શું ? ” જવાબ સહેલો છે. આજે

મજૂરોને કેવળ દોર જ ગણવામાં આવે છે. તમારી આબુખાબુ આવી જે હવા ચાલી રહી છે તેનો સહંતર ત્યાગ કરો, તમે જનસમાજના હૃદયમાં પ્રવેશ કરો, તો એ સવાલ આપોઆપ ઉકેલાઈ જશે.

તમે જ્યાં જશો ત્યાં, ઈંગ્લંડમાં કે જર્મનીમાં, ઇટલિમાં કે યુનાઈટેડ સ્ટેટ્સમાં, જ્યાં જ્યાં મૂડીવાદીઓ અને મજૂરો છે ત્યાં ત્યાં, તમે જોશો કે કામદાર વર્ગ આજે પ્રાણવાન લડત ચલાવી રહ્યો છે. એ લડતનો ધ્યાનમંત્ર મૂડીવાદીઓએ લાદેલી ગુલામીનો સર્વ-કાળ માટે નાશ કરવાનો છે તથા ન્યાય અને સમાનતાના સિદ્ધાંત ઉપર રચાયેલી નવી સમાજનું ખાતમુહૂર્ત કરવાનો છે. અદારમી સદીના ખેડૂત ગુલામોની જેમ કાળજી ચિરાઈ જાય એવાં શોકગીતો ગાઈગાઈને પોતાનાં દુઃખો જાહેર કરવાનો સમો હવે વહી ગયો છે. આજે તો એ મજૂર પોતાની સ્વતંત્રતાને આડે આવતી દરેક મુશ્કેલીને વટાવતો પોતાનાં પાછલાં કૃત્યોનું પુરું ભાન રાખીને કામ કર્યો જાય છે. રોજ ને રોજ એના મનમાં એના એ જ વિચાર ચાલ્યા કરે છે કે અત્યારની જિંદગી માનવજાતના પોણા ભાગને કેવળ શાપરૂપ વર્તી રહી છે તેને બદલે તે સર્વને આશીર્વાદ-રૂપ કેવી રીતે કરી શકાય ? સમાજશાસ્ત્રના વિકટમાં વિકટ પ્રશ્ન એ જણે છે, અને પોતાની સાખૂત અક્લત્તી, નિરીક્ષણથી અને એને મળેલા આંસુભીના અનુભવોથી એ તારણમંત્ર શોધવાને મથે છે. પોતાની જેમ દુઃખમાં સબડી રહેલા પોતાના કારીગર મિત્રોને ભાઈચારામાં લેવાને માટે એ મંડળીઓ સ્થાપવાનો અને તેનું સંગઠન કરવાનો પ્રયત્ન કરે છે. મંડળીની એ સ્થાપના કરે છે અને પાઈ પૈસાના ઉધરાણાથી મહામુશ્કેલીએ તેને નલાવે છે. પોતાના વાડા બહારના મિત્રો સાથે એ સમજૂતી કરવાનો પ્રયાસ કરે છે અને લડાઈ સાવ અશક્ય થઈ જાય એવા ઊજમાળા દિવસને ગ્રહેલો આણવા પેલા જૂમબરાડા પાડતા જીવદયાવાદીઓ કરતાં

તેઓ વધારે પ્રયત્ન કરે છે. પોતાના ભાઈબંધો શું કરે છે તે જાણવા માટે, તેમની સાથેના પરિચયને વધારે ગાઢ કરવાને માટે અને પોતાના વિચારોને વિશાળ કરવા તથા તેમનો પ્રચાર કરવા માટે તેઓ પહાડ જેવી મુશ્કેલીઓ સહીને પણ કામદારો માટેનું છાપું ચલાવે છે. કેવી અખંડ અને અવિરત હાલત ! કેવાં એનાં ભગીરથ કામો ! કોઈ વખત થાકી જવાને લીધે, લાંચરુશ્વત લેવાના આરોપને લીધે કે સજા થવાને લીધે કોઈ ખરી પડે છે, તો તેની જગાએ નવા તેર એ ઊભા કરે છે; કોઈ વખત તોપો અથવા બંદૂકોના ગોળીઆરોથી કંઈક ટુકડીઓનો નાશ થાય છે, તો તેને એ ફરી વ્યવસ્થિત કરી લે છે; તો કોઈક વખત ભયંકર હત્યાકાંડોને લીધે કપાઈ ગયેલી એની અબ્યાસદોરીને એ ફરી ગાંઠી દે છે. આ બધાં કાર્યો ફરી ફરી સંગઠિત કરવામાં એની કુટલી યે શક્તિનો વ્યય થયો હશે !

એ છાપા ચલાવનારા છે પણ કેવા ! પેટ બાળીને અને ઝિંધ વચીને એ બાપડા ચાપુચપટી જ્ઞાન પોતાનું કરી લે છે; પોતાની ખાસ જરૂરિયાતો ઉપર કાપ મૂકીને કરેલી ખચતમાંથી આ હાલત ચલાવે છે. અને ઢાક દિવસ પેલા શેઠ જાણી જાય કે તેનો કારીગર, તેનો ગુલામ સમાજવાદી થઈ ગયો છે, તો તે દિવસથી જ તેના કુટુંબને માટે ભૂખે મરવું એ એકમાત્ર રસ્તો રહે છે. આ તે બરાબર જાણે છે છતાં પોતાનું કામ તે કયે જાય છે.

પ્રજાહૃદયમાં તમે પ્રવેશ કરશો તો આવું આવું જોશો. અને ત્યાં આ અવિશ્રાંત યુદ્ધમાં દુઃખના ભારે દબાઈ રહેલો મજૂર કુટલી યે વખત બોલતો સંભળાશે: “અમારે ખર્ચે પેલા ભણ્યા તે નવજીવન ક્યાં ભાગી ગયા? ક્યાં ગયા એઓ? એ ભણુતા ત્યારે અમે એમને કપડાં આપ્યાં, ખોરાક આપ્યો. જેમને માટે ખરડો

એવડ વળી જાય અને ગરદન ચંપાઇ જાય એવા બોજ ઊંચકી ઊંચકીને ભૂખે પેટે અમે આ મકાનો, આ વિદ્યાલયો, આ અખ-યજ્ઞગૃહો જિભાં કર્યા તેઓ ક્યાં છે ? જેમને માટે અમે અમારા લોહીનું પાણી કરીને પણ, અમે નથી વાંચી શકતા એવી આ આંખે બાઝતી ચોપડીઓ છાપી છે તેઓ ક્યાં છે ? ક્યાં છે પેલા સમાજશાસ્ત્રના અધ્યાપકો ? તેઓ મોટે તો સમાજશાસ્ત્રની બડી બડી બડાશો હાંકે છે, પણ એમની નજરમાં એક દુષપ્રાપ્ત કીડાના જેટલી યે માનવજાતની કિંમત નથી. ક્યાં છે પેલા સ્વતંત્રતાના ઉપદેશકો ? અમે આ લોખંડી જંજીરો તળે ચગદાઇ ચંપાઇ રહ્યા છીએ તેમનો બચાવ કરવા તેઓ કેમ આવતા નથી ? આ લેખકો, આ કવિઓ, આ ચિત્રકારો, એઓ ખરેખર ઢોંગી ધુતારાઓની ટોળી છે. ટૂંકમાં, લોકોની વાત કરતાં એઓ એમની આંખમાં ઝળઝળિયાં છલકાવે છે, પણ અમારા કાર્યમાં મદદ કરવા તેઓ કદી પણ અમારી અંદર આવ્યા છે ખરા ? ” પણ નીરવ શાંતિ આ સવાલોને ગળી જાય છે.

આ શિક્ષિત કહેવાતા વર્ગમાંના કેટલાક પોતાની હીણી બેદરકારીના આનંદમાં મહાલે છે. બીજા મોટા ભાગના આ હુલ્લડખોરોને હસી કાઢે છે, અને એ કદી પણ તેમના હક ઉપર હુમલો લાવે કે તરત તેને ચીરી નાંખવા માટે પોતાના પંજ ધસે છે.

સાચું છે કે સમયસમયે એકાદ જુવાન બહાર તપ્તા પર આવે છે; રણુમેદાન અને ગઢકિલ્લાનાં એ સ્વપ્નાં ઘડે છે, રોમાંચ ખડાં કરે એવાં દશ્યો અને બનાવોની એ શોધમાં ઘૂમે છે; પણ જ્યારે એને લાગી જાય છે કે ‘ દિલ્હી હજી દૂર છે ’ અને તે સર કરવા માટે એણે કાંટાની શૈયા પર સૂવું પડશે ત્યારે તે લોક-

ઝંડાને ફગાવી દે છે. સામાન્ય રીતે આવા માણસોમાં ઊંચી ઊંચી મુરદો ભરી હોય છે. અને પહેલા જ પ્રયાસમાં એઓ નિષ્ફળ જાય છે એટલે લોકોની તાળીઓ મેળવવા માટે કંઈક તરફીય શોધવા મંડે છે. પણ છેવટે જ્યારે જનસમૂહ એ જ માણસોના શીખવેલા સિદ્ધાંતોને અમલમાં મૂકવાની દિમ્ભત બતાવે છે ત્યારે તેઓ જ એમને ધિક્કારવા માટે પહેલા બહાર પડે છે, અને છતાં જનસમૂહ એમના હુકમ વિના એક ડગલું પણ આગળ વધવાનું સાહસ કરે તો તેમની સામે જોળી છોડવામાં એ જ નેતા પાછા નહિ પડે.

આટલાં આટલાં મૂર્ખાઈભરેલાં અપમાનો થાય છે, એટલું જ નહિ પણ આ શિક્ષિત વર્ગનો મોટો ભાગ તેમના તરફ વિચિત્ર ધ્રુવાથી જુએ છે અને હિચકારા જૂઠા આરોપો ચડાવે છે. મધ્યમ વર્ગના શિક્ષિત નવજીવનો જનસમૂહની આ પ્રાણવાન સામાજિક ક્રાન્તિની હિલચાલમાં આવી જ સહાય આપે છે !

અને આ પ્રમાણે જ્યાં હજી બધું જ કરવાનું બાકી છે, જ્યાં સુધી જનસમૂહ ઉપાડેલા પ્રયંત્ર મહાભારત કાર્યોમાં મદદ કરવા માટે જીવન નરવીરોનાં આખાં સૈન્યોનાં સૈન્યોની શક્તિને, તેમની બુદ્ધિમત્તાને અને તેમના બળને કામે લગાડવા માટે અકાટ ક્ષેત્ર પડયું છે, ત્યાં તમે પૂછશો: “ અમારે કરવું શું ? ”

“ અમારે કરવું શું ? ” સાંભળો, શુદ્ધ વિજ્ઞાનના પૂજારીઓ ! સાંભળો. તમારી રંગેરંગમાં સમાજવાદના સિદ્ધાંતો ગિતર્યા હોય, અરે ! આજે પણ આરણ્ય ખખડાવી રહેલી ક્રાન્તિનો તમને સાચો અર્થ સમજાયો હોય, તો તમને નથી લાગતું શું કે સઘળું વિજ્ઞાન નવા સિદ્ધાંતો સાથે એકરૂપ થાય એવી રીતે કરો ધડાવં જોઈએ ? તમારી કરજ નથી કે છેલ્લી

અઢારમી સદીમાં વિજ્ઞાનની દરેક શાખા પ્રશાખામાં જે ક્રાન્તિ થઇ હતી તેથી પણ વધારે મોટી ક્રાન્તિ તમારે આ ક્ષેત્રમાં આજે કરવી જોઇએ? તમને એમ નથી લાગતું કે આજનો ઇતિહાસ એ મોટા મોટા રાજ, મોટા મોટા રાજદારીઓ, અને મોટી મોટી રાજસભાઓની જાણે ડોસીમાની વાતો છે? અને એ ઇતિહાસને તમારે મનુષ્યજાતિના વિકાસક્રમમાં સાધારણ જનસમાજનું કયું સ્થાન છે એ દષ્ટિએ નવેસરથી લખવો પડશે? જાણો છો કે મૂડીવાદની લૂંટફાટને પવિત્ર મનાવનારું આજનું સામાજિક અર્થશાસ્ત્ર એના મૂળ સિદ્ધાંતોથી નવેસર ઘટાવવું પડશે? અને એને નવાં નવાં કાર્યક્ષેત્રો આપવાં પડશે? તમે એ પણ જાણો છો ને કે માનવવંશશાસ્ત્ર, સમાજશાસ્ત્ર અને જાતિશાસ્ત્રને તદ્દન નવાં જ ખીખામાં મૂકવાં પડશે? તેમ જ પ્રાકૃતિક વિજ્ઞાનની ભિન્ન ભિન્ન શાખાઓમાં આધુનિક વિચારો અનુસાર નવા જ તલસ્પર્શી સુધારા કરવા પડશે? આ બધું જાણો છો ને?

હીક ત્યારે, મંડો કાર્ય કરવા. તમારી શક્તિઓ શુભ મંકલપને સ્વાધીન કરો. ખાસ કરીને તમારા વેધક તર્કવાદથી વહેમની સામે બાથ ભીડવામાં તમે અમને મદદ કરો. તમારી સમીકરણ શક્તિથી પુનર્ન્યનાનો પાયો નાંખવા અમને હાથ આપો. હજી આગળ જમને કહું તો સાચા વૈજ્ઞાનિકનું શોધજોગનું પૌરુષ રોજના જીવનની વાતોમાં ઉતારવાનું અમને શીખવો, અને અમને તમારા પૂર્વજોએ બતાવ્યું હતું તેમ બતાવી આપો કે કયી અને કેવી રીતે માણસ પોતાના સત્યના વિજયને માટે પ્રાણ પાજરવા સુધી જાય છે.

ડૉક્ટર, તમે તો કદા અનુભવો લઈ લઇને સમાજવાદ શીખ્યા છો. તમે તો આજે કે કાલે, શિયાળે કે ઉનાળે અમને કહેતાં થાક્યા જ નથી કે આવીને આવી જ સ્થિતિ, આવું ને

આવું જ વૈતરું રહેશે, તો માનવજાત પ્રદાયની નોખતો વહેલી સાંભળશે. અને જ્યાં સુધી માનવજાતનો મોટો ભાગ વિજ્ઞાન આરોગ્યજનક કહે છે એથી ઊલટી સ્થિતિમાં સડ્યા કરશે, ત્યાં સુધી તમારું આખું વૈદકશાસ્ત્ર પણ આ રોગની સામે કશું કરી શકવાનું નથી. તમે લોકોની આગળ પૂરવાર કરી આપો કે આ જ રોગનું કારણ છે અને એને જડમૂળમાંથી જ ઉખેડવું પડશે. અને અમને બધાને એ પણ ખતાવો કે મૂળિયાં ઉખેડવા માટે શું શું કરવું જોઈશે.

વિનાશનાં જડખાંમાં વહેલા વહેલા હોમાઈ જતા અમારા આ સમાજ માટે તમારાં નસ્તરચપ્પુ લઈ આવો, અને તમારા સિદ્ધ હસ્તથી એનાં સડેલાં અવયવો ઉપર નસ્તર ચલાવો. માણસાઇનું જીવન ફેવું હોવું જોઈએ તે ખતાવો. સાચા શસ્ત્રવૈદની જેમ તમે ભાર મૂકી મૂકીને કહો છો કે સડેલું અંગ આખા શરીરમાં ઝેર ફેલાવતું હોય ત્યારે તેને વાઢીને ફેંકી જ દેવું જોઈએ.

તમે વિજ્ઞાનને હુન્નરઉદ્યોગમાં કામે લગાડ્યું છે. આવો, અને નિખાલસતાથી કહો કે તમારી શોધખોળનું શું પરિણામ આગ્યું છે ? પેલા ભવિષ્ય તરફ સામી છાતીએ ફૂચ કરવાની હિંમત નહિ કરી શકનારાઓને ખાત્રી કરાવી આપો કે આજ પહેલાં જ પ્રાપ્ત થયેલા જ્ઞાનના ગર્ભમાં કેવી કેવી નવી શોધો ભરી છે, નવી અને સારી પરિસ્થિતિમાં ઉદ્યોગ શું કરી શકે. અને પોતાની જ આવક વધારવાના ધરાદાથી કાર્ય કરતો માણસ કેવી સટેલાઈથો ધણું વધારે ઉત્પન્ન કરી શકે.

તમે કવિઓ, ચિત્રકારો, સ્થપતિઓ અને સંગીતકારો ! તમને તમારા સાચા જીવનધર્મની સૂઝ હોય અને તમારી કળામાં તમને સાચો રસ હોય તો આવો અમારી સાથે, તમારી કલમ, તમારી પીંછી તમારું ટાંકણું, તમારી ઊર્મિ, એ બધું કાન્તિને ચરણે ધરી

દો. આ સિતમગારોની સામે વીરતાથી લડી રહેલી જનતાનાં રણસંગ્રામો તમારાં છટાદાર અને પ્રોજેક્ટર રણગીતો દ્વારા અથવા તો તમારાં જીવંત દુબદ્ધ ચિત્રોદ્વારા મૂર્તિમંત કરો, અને જેથી આપણા વડવાઓનાં હૈયામાં નવી ચિણુગારી પ્રગટી હતી તે કાન્તિનો ભવ્ય અને પ્રાણવાન ઉત્સાહ જીવાનોની રગરગમાં ધગાવી દો. પત્નીઓને સમજવો કે પતિ સામાજિક મુક્તિના ભવ્ય ધ્યેયને ખાતર પોતાના પ્રાણની કુરબાની આપે એથી વધારે ઉમદા કારકિર્દી કંઈ હોઈ શકે? આ અત્યારની જિંદગી કેવી બેદરદાર છે તે લોકોને બતાવી આપો. અને એનાં કારણો પણ આંગળી ચીંધીને બતાવો. ડગલે ને પગલે અત્યારના સામાજિક અંધારણની મૂર્ખતાઓ સામે લડવા આખડવાનું ન હોય તો આપણું જીવન કેવું સુખી થઈ જાય એ પણ સમજવો.

અન્તમાં, તમારામાં જ્ઞાન છે, બુદ્ધિ છે, શક્તિ છે, ખંત છે, પણ જો તમારામાં લલી લાગણીનો છાંટો સરખો યે હોય તો આવો, તમારા મિત્રો સાથે આવો; આવો અને તમારી જેમને ખૂબ જરૂર છે એવા દરિદ્રનારાયણોને ચરણે તમારી સર્વ શક્તિ ધરી દો. પણ યાદ રાખજો કે તમે આવો તો શેઠ થઈને નહિ, પણ સંગ્રામના સાથી તરીકે આવશો; હુકમો છોડવા માટે નહિ, પણ તમારા પોતાના ભાવિ ઉપર વિજયવાવટો ફેરવી રહેલા તમારા પુનર્જીવન માટે બળ પ્રાપ્ત કરવા આવશો; ઝાઝું શીખવાને નહિ, પણ ધણાઓમાંથી પ્રેરણા ઝીલવા માટે આવશો; થાક ખાધા વિના તેમ જ ઉતાવળ કર્યા વિના જીવાનીના ધબકતા હૈયે અને આધેડતાના પાકટ નિર્ણયે તમે તમને દિવ્ય માર્ગે દોરવા, તેમને વ્યવસ્થિત કરવા તથા તેમની સાથે કામ કરવા આવશો. ત્યારે ને ત્યારે જ તમે સર્વાંગ સંપૂર્ણ જ્ઞાનદાનીભર્યું અને વિવેકી જીવન જીવશો; ત્યારે જ તમે જોશો કે આ દિશામાં કરેલો એકેએક પ્રયત્ન સંપૂર્ણ

રીતે કૃણીભૂત થાય છે. અને તમારા અંતર્નાદ અને આચરણ વચ્ચેની આ ભવ્ય એકતા એકવાર સ્થપાઇ જશે એટલે તમારામાં આજ સુધી દબાઇ રહેલી અને જેનો તમને સ્વપ્ને પણ ખ્યાલ નહિ હોય એવી શક્તિઓ તમારામાં પ્રગટ થશે. આ પ્રમાણે જનસમાજની સાથે રહીને સત્ય, ન્યાય અને સમાનતા માટેનું અવિરત યુદ્ધ ચલાવશો અને પ્રજાને તમારી અહેસાનમેદ બનાવશો. જગતભરનો નવજીવાન વર્ગ આથી કંઈ ઉચ્ચતર કારકિર્દી ઇચ્છે છે ?

તમે શ્રીમંત વર્ગના લોકો છો અને તમારી સામે રહેલો જીવનના ધર્મસંકટનો ક્રોધકો ધ્યાનમાં રાખી માર્ગ બતાવવામાં મેં ખૂબ લાંબું કહ્યું છે. તમે હિંમતવાળા હશો, તમારું હૃદય નિર્મળ હશે, તો તો તમારે સમાજવાદીઓ સાથે નેહાઈ જ જવું પડશે, તેમની સાથે કામ કરવું જ પડશે અને સામાજિક ક્રાન્તિનો ઝંડો લઇ તેમની સાથે રહી જંગ માંડવા પડશે.

અને છતાં આ કેવું સીધું અને સરળ સત્ય છે ! માલેતુબર શેડિયાઓની વાતો અને કામોનો જેમના ઉપર પૂરેપૂરો પ્રભાવ પડી ચૂક્યો છે તેમના મનમાં આ સિદ્ધાંત ઠસાવવા માટે કેટલા યે મિથ્યા તર્કોનું ખંડન કરવું પડે છે, કેટલા યે દુરાગ્રહો જીતી લેવા પડે છે, કેટલા યે સ્વાર્થી વિરોધોને હઠાવી દેવા પડે છે !

શ્રમજીવી જીવાનોને

જનતાના જવાનો, તમને સંબોધવામાં આજે બહુ ઝીણું નહિ કાંતવું પડે. ભલેને તમારામાં દલીલો કરવાની અને કાર્ય કરવાની શક્તિ ઓછી હશે તો યે અત્યારનો જીવનઝંઝામ તમને સમાજવાદી બનવાની ફરજ પાડે છે.

શ્રમજીવી વર્ગમાં ઉત્પન્ન થવું અને સમાજવાદની સિદ્ધિ માટે પોતાનું જીવન સમર્પવું નહિ એનો અર્થ પોતાના સાચા ઐતિહાસિક જીવનકાર્યનો દ્રોહ છે.

તમને પેલો દિવસ સાંભરે છે ? તમે હજી નાના છોકરા હતા. શિયાળાના એક કકડતા દિવસે તમે કાંઈક રમવા ગયેલા. તમારાં વા-પાતળાં કપડાંને ચીરીને ટાઢ તમારાં ખભાં ધારી દેતી હતી. ફાટી ગયેલા જોડામાં કાદવ ભરાઈ જતો હતો. તે વખતે શ્રીમંતોના નાના છોકરાઓ કીમતી કપડાં પહેરી તમારા ઉપર દૂરથી તિરસ્કારભરી નજર નાંખી ચાલ્યા જતા તમે જોતા હતા. તે વખતે પણ તમને લાગતું કે આ છોકરા બુદ્ધિમાં, વ્યવહારુ સમજમાં કે કાર્યબળમાં પણ નથી તમારા બરોબરિયા કે નથી તમારા સાથી. પણ પછી તમે બદલો મારતા કારખાનામાં પ્રાપ્ત પડ્યા. સવારના સાતથી તે સાંજની સિસોટી વાગે ત્યાં સુધી તમારે ચક્કર ચક્કર ફરતા સાંચાઓ ઉપર કામ કરવું પડતું, અને છેવટે એ સાંચા ઉપર કામ કરતાં ફરતાં તમે જાતે જ સાંચા થઈ ગયા. આમ સાંચાની અવિરામ ગતિ અને કકેશ સ્વર વચ્ચે રહીને વર્ષો સુધી રોજ ને રોજ તમારે પીસાવું પડ્યું. આ વખતે દરમ્યાન પેલા છોકરાઓ તો રોનકદાર નિશાળોમાં અને વિદ્યાલયોમાં કાંઈ પણ જાતની ફિકરચિંતા વિના ભણતા હતા. ને આજે એ જ છોકરાઓ બુદ્ધિમાં તમારાથી ઊતરતા હોવા છતાં, તેમને તમારાં કરતાં સારું શિક્ષણ મળ્યું છે તેથી, તમારા શેઠ થઈ બેઠા છે, જીવનના બધા ભોગવિલાસો ભોગવે છે અને સંસ્કૃતિના બધા લાભો ઉઠાવે છે. પણ તમે ? તમારી આજકાલ શી સ્થિતિ છે ? તમે એક નાનીસરખી અંધારી અને ભેજવાળી કોટડીમાં સાંજે પાછા આવો છો અને તમારી નાનકડી ઓરડીમાં પાંચ-છ માણસ ‘જનવર’ની પેઠે પડી રહો છો. તમારી મા જિંદગીથી કંટાળી રહેલી છે. વરસો કરતાં ચિંતાએ તેના ઉપર વધારે કચલો પાડી છે. તે આવે છે અને તમને સૂકો રોટલો અને કાંઠાની કાતરી ખાવા આપે છે. તમારા ઓરાક પછી તમને ભડકું મળે છે. અને પેલાઓ કહે છે કે એ તમારું ‘દૂધ’ છે ! તમારા મગજમાં એક ઘડીભર પણ વિચાર

અટકતા નથી : “ આ હોટવાળાને કાલે ક્યાંથી પૈસા આપીશ ? પરમ દિવસે પેલા ભાડાવાળાને કેવી રીતે ટાઢો પાડીશ ? ”

અરે, ભાઈ ! તમારે શું તમારાં માખાપે જેમ ત્રીસચાળીસ વર્ષ ખેંચી કાઢ્યાં તેમ જ ખેંચવાં છે ? તમારે શું ખીજાઓ માટે તેમનાં ભોગવિલાસ, જ્ઞાન, કળા, એ બધાં માટેનાં સાધનો ઊભાં કરવા જિંદગી તોડી નાંખવી અને કાલે રોટી મળશે કે નહિ તેની જ સનાતન ચિંતા રાખ્યા કરવી ? પેલા ખોખા એટલા એદીઓને મોજશોખનાં સાધનો મળતાં રહે એટલા જ ખાતર તમે શું તે સાધનોથી વ્યથિત રહી તમારાં શરીરના સાંધિસાંધા તોડીને બદલામાં દુઃખ નહિ તો કટોકટીને વખતે તમારા ઉપર બેખમ જ નોતરશે ? તમારું જીવનનું સ્વપ્નનું શું આવું છે ?

કદાચ તમે કપાળ ટૂટશો. તમને આમાંથી નાકાબારી ન જડે એટલે કહી નાંખશો : “ મારા બાપદાદાઓએ આ દશા ભોગવી, હું એમાં ફેરફાર કરાવનારો કેાણ ? ભલેને આ દશા રહેતી. આપણે વૈતરું કરી છૂટીએ અને જીવાય તેમ જીવીએ. ”

હીક ત્યારે, એમ જ છે તો જીવનની ઘટનાઓ પોતે જ કેાઈ દિવસ તમારા જેવા સૌની આંખ ઉઘાડશે. એક કટોકટીનો પ્રસંગ આવે છે. તે પ્રસંગ પહેલાંની જેમ શ્રાવણની જળભરી વાદળીઓ જેવો નહિ જ હોય. તે આખા ઉદ્યોગનો નાશ કરશે, હજારો કામદારોને દુઃખદરિયામાં ઝખકાળશે, હજારો કુટુંબોને તારાજ કરી મૂકશે. તમે પણ ખીજા લોકોની પેઠે આ આફતમાંથી બચવા તરફડિયાં મારો છો, પણ તમે તરત જ નેશો કે તમારી સ્ત્રી, તમારું બાળક, તમારો મિત્ર એ બધાં ધીરેધીરે ભૂખથી અધમૂઆં થઈ જાય છે, અને છેવટે તમારી આંખ આગળ

એક પછી એક પૃથ્વીના પડ ઉપરથી વિદાય લઇ જાય છે. તેમને પેટપૂરતું ખાવાનું મળતું નથી, તેમને પૂરી ડાક્ટરની માવજત મળતી નથી અને છેવટે, તેઓ એક ભાંજ્યાતૂલ્યા ખાટલા ઉપર પોતાનાં કંતાઈ ગયેલાં દેહ છોડી દે છે! પણ એ સમયે પણ પેલા માલેતુજીને મોટાં મોટાં શહેરોના સુંદર રોશનીદાર રસ્તાઓ ઉપર આવેલા ળંગલાઓમાં આનંદની છોળો ઉછાળી રહ્યા છે. પેલા ભૂખે મરે છે, જીવતા દફનાય છે તેની તેમને કશી પડી નથી. તે વખતે તમને થશે કે આ સમાજ કેવો ભયંકર છે. પછી તમે આનાં કારણો તપાસવા માંડશો ત્યારે તમને સમજશે કે આનાં મૂળમાં તો ખોખા જેટલા નફકરા માણસોની ભૂખાળવી લોભવૃત્તિ છે. આ લોભવૃત્તિ લાખો માણસોના ભોગ લે છે. એટલે તમને સમજશે કે સમાજવાદીઓ આજે કહે છે કે અત્યાચારના સમાજની માથાથી તે પગ સુધી પુનર્રચના કરવી જોઈએ અને એ પુનર્રચના અવશ્ય કરી શકાય એ સાવ સાચું છે.

આ સર્વસામાન્ય કાયડોનો વિચાર સહેજ કારે મૂઝીને તમારી ખાસ અંગત સ્થિતિનો વિચાર કરીશું. કોઈક દિવસ તમારો શેઠ પોતાની મૂડીમાં હજી એ વધારો કરવા માટે તમારા પગાર ઉપર નવો કાપ મૂકવાનો પ્રયત્ન કરશે. તમે વાંધો ઉઠાવશો. પણ શેઠ તો તુંડમિજનજમાં જવાબ દેશે: “ જાઓ, વાલ આવો, વાલ; કામ કરવું હોય તો આ જ પગાર મળશે, વધારે નહિ મળે. ” પછી તમે સમજશો કે તમારો શેઠ તમને મેઢાંચકરાંની માફક સમજે છે, એટલું જ નહિ પણ તેથી એ હલકા ગણે છે. તમને પોતાની પગારની પદ્ધતિથી સંકંજમાં પકડીને તેને સખ વળતી નથી, તે તો દરેક રીતે તમને ગુલામ બનાવવા જિભે પગે રહ્યો છે. કદાચ તે વખતે તમે તેના ચરણમાં મસ્તક ઝુકાવશો; માણસ તરીકેની લાખટકાની આખરું અલિદાન આપશો અને

જીવનભર અપમાનો સહન કરીને જીવન ખતમ કરી નાંખશો. અથવા તો તમારું માયું ફરી જશે, આજે તમે જે સરકણા દાળ ઉપર બેલા છો તેની ભયંકરતાથી તમને કંપારો ઘૂટશે. તમે સામો ડુંકાડો મારશો. પછી તમને નોકરી પરથી રખસદ મળશે. ત્યારે સાચેસાચ તમે સમજશો કે સમાજવાદીઓ ‘બળવો કરો ! આ અર્થશાસ્ત્રની ગુલામી સામે યંડ કરો’ એમ કહે છે એ ખરું છે. તે વખતે તમે સમાજવાદીઓના પક્ષમાં ભળી જશો, તમારું સ્થાન મેળવી લેશો અને આર્થિક, સામાજિક તેમજ રાજદ્વારી ગુલામીનો સદંતર વિનાશ લાવવાને માટે તેમની સાથે ખભેખલા અડાડીને કામ કરશો.

ઓ સાકલિલ નવજીવનો, સ્ત્રીઓ અને પુરુષો, ખેડૂતો અને મજૂરો, કારીગરો અને મિપાઈઓ, તમારામાંનો એકેએક તે વખતે તમારા શા હક છે તે સમજી જશો, અને અમારી હારોહાર કદમ ભરશો; તમે અમારી સાથે જોડાશો, અને તમારાં ભાઈભાંડુઓ સાથે પેલી મહાન ક્રાન્તિ કરવાની તૈયારીમાં લાગ્યા રહેશો. એ ક્રાન્તિ ગુલામીની છાપમાત્રને ભૂંસી રહી છે; જૂની ખવાઈ ગયેલી રૂઢિઓરૂપી જંજીરની કડીએ કડી તોડી રહી છે. વળી માનવજાત આગળ એ ક્રાન્તિ પ્રસન્ન જીવનને માટે નવું અને વિશાળ ક્ષેત્ર ઉઘાડે છે, અને છેવટે સમસ્ત માનવસમાજમાં સાચી સ્વતંત્રતા, સાચી સમાનતા અને નિર્ભેળ બ્રાતૃભાવનું સાત્રાજ્ય સ્થાપશે. સૌની સાથે કામ કરો, સૌને માટે કામ કરો. તેમના પરિશ્રમનાં પાકાં ફળો ભોગવો, તેમની તમામ શક્તિનો સંપૂર્ણ વિકાસ થાઓ અને સૌનું જીવન વિવેકી, માનુષી અને સુખી થાઓ.

રખે કાઈને કહેવા દેતા કે આપણે મૂડીભર રહ્યા એટલે આ ભવ્ય આદર્શને સિદ્ધ કરવાનું આપણામાં શંકર નથી. ગણો,

આ અન્યાયની ચક્રી તળે ફેટલા પીસાઇ રહ્યા છે. આપણે ખેડૂતો પારકાને માટે પરસેવો ઉતારીએ છીએ. પેલો શેઠ ન્યારે બેઠાબેઠા ઘઉં ખાય છે ત્યારે આપણે ફક્ત કુંસકા ચાવીએ છીએ. આપણે ક્યાં ઓછા છીએ? આપણે તો હજારો અને લાખો છીએ. બીજાઓને માટે આપણે રેશમ અને મખમલ વણીએ છીએ અને આપણી જાત તો ચીંથરાથી ઢાંકીએ છીએ. આપણી મંખ્યા પણ હજારોની છે. અને આ સાંચાનો ખટખટારો ઘડીભર જંજે છે તો જોયું છે ને કે શેરીઓમાં આપણાં માણસો કીડીની જેમ ઊભરાય છે? આપણે સિપાઇઓ ! અફસરના હુકમથી અથવા તો ત્રીકાતા ધાધી આગળ ખેંચાઈએ છીએ, ગોળી આપણી છાતીને વીંધીને ચાલી જાય છે; અને ચંદ્રકા તથા પેનશનો તો પેલા અફસરોને મળે છે. આપણે ઉલ્લુઓએ ગાંડાની જેમ આપણા ભાઈઓને મારવા સિવાય કશું જાણ્યું નથી. આપણે તો પેલા હુકમો છોડતા લલા મોરપીંછધારી મહાપુરુષોની સામે એક ટોળો જ ફેરવવાનો અને પછી જોવાનું કે તેમનાં મોં કેવાં પીળાચટ પડી જાય છે !

આપણે સૌ રોજને રોજ દળાયા કરનારા, રોજ ને રોજ ગુંબા ખાનારા; આપણે એક નથી, અનેક છીએ—હજારો અને લાખો છીએ. માણસ આપણી મંખ્યા ગણી શકે એમ નથી. કાબ્રાક્ષિ જેવા ધારીએ તો આપણે સર્વલક્ષી થઈ શકીએ છીએ. આપણા સાગરના પૂર બેઉ પારોને ફરી વીંટી વળે એમ છે. આપણામાં આપણું સંકલ્પજળ આવશે ત્યારે માનજો, તે જ ઘડીએ ન્યાય સ્થપાશે; માનજો તે જ ક્ષણે પૃથ્વીના સિતમગર ઘૂળ ચાટતા થઇ જશે.

બંડનો જુસ્સો

માનવસમાજના ઇતિહાસમાં ક્રાન્તિની અનિવાર્યતા સાબિત કરનારા પ્રસંગો આવી જ ઊભે છે અને હવાના ઊંદેઊંદમાં તેના આવવાની ઘડીઓ વાગે છે. નવી ભાવનાઓ ન્યાં ને ત્યાં ફેલાઈ રહે છે, નવો પ્રકાશ મેળવવા તે ઝંખે છે, જીવનમાં તે નવા વ્યવહાર શોધે છે. ઠેકઠેકાણે જૂનાપુરાણા ચીલામાં સ્વાર્થ ધરાવતા માણસો જડતાથી એની સામે થાય છે; એ માણસો રૂઢિ તથા વહેમના વાતાવરણમાં ગૂંગળાઈ રહે છે. રાજ્યબંધારણના, સમાજના સમઘારણના, શહેરીના રાજકીય અને આર્થિક આંતરસંબંધના ચાલતા આવેલા વિચારો, ન્યાં ન્યાં સમો આવે ત્યાં ત્યાં—ઘરમાં કે બહાર, વાતચીતમાં કે ચર્ચામાં, કે દિલસૂઝેનાં લખાણોમાં—નવી ઊભી થતી ટીકા સામે ઝીક ઝીલી શકતા નથી. રાજકીય, આર્થિક અને સામાજિક સંસ્થાઓ કુટુબૂ જૂસ થાય છે; સમાજબંધારણ અવાવરું થઈ પડે છે, અને તે તેની પડપડુ થઈ રહેલી દિવાલોની અંદર ઊધરતા વિકાસના બીજને અટકાયત નાંખે છે, તેને બહાર ફૂટી નીકળતા આંતરે છે.

નવજીવનની જરૂરિયાત દીવા જેવી ચોખ્ખી થઈ પડે છે. લોકોના મોટા ભાગના રોજના જીવનને દોરનારી રૂઢિચરિત્ર નીતિનો કાયદો હવે ગજ પકડી શકતો નથી. કાલ જે નયો ન્યાય જણાતો હતો તે આજે હડહડતો અન્યાય જણાય છે. કાલ સુધી જે નીતિ મનાતી તે આજે ધોર અનીતિ લાગે છે. સમાજના એકેએક વર્ગમાં આજે નવી ભાવનાઓ અને જૂની રૂઢિઓ વચ્ચે તુમુલ યુદ્ધ ચાલે છે. હવાના અણુપરમાણુમાં, અરે કુટુંબના માણસમાણસ વચ્ચે યે એ યુદ્ધ

ચાલે છે. દીકરો બાપ સામે ઝગડે છે; બાપે આખી જિંદગીભર જે વસ્તુને સ્વાભાવિક માની હતી તે વસ્તુ દીકરાની આંખને લાલદ્રુમ બનાવે છે. દીકરી એની મા સામે આથડે છે; માએ વર્ષોના અનુભવનો જે વારસો આપ્યો હતો તે દીકરીને ફેંકી દેવા જેવો લાગે છે. પડ્યાપડ્યા આજોટ્યા કરતા ઉમરાવજનદાઓની બિનજવાબદાર કુચલીઓ સામે, તેમજ તેમના સ્થાપિત હોકાને કાયમ રાખવા માટે ‘બજિયાના બે ભાગ’ના ન્યાયે જે ભીપણ હત્યાકાંડો ચાલી રહ્યા છે તેની સામે, સમાજ આજે ધૂંધવાઈ રહ્યો છે. જેઓ ન્યાયના વિજયને માટે તલસી રહ્યા છે, જેઓ સમાજજીવનમાં નવા આદર્શો ઉતારવા મથે છે, તેમને તરત જ માલૂમ પડી આવે છે કે તેમના વિશાળ, કલ્યાણકારી અને નવો ઉદ્ધાસ આપનારા વિચારો આમ જૂની ઘરેડમાં ચાલતા સમાજમાં મૂર્તિમંત થઈ શકે જ નહિ; અને તેથી તેઓ જુએ છે કે ક્રાન્તિ લાવવી પડશે. તે વાવંટોળની માફક સડાને જડમૂળથી ઉખેડી નાંખશે, ધીમા પડી ગયેલા હૃદયમાં નવો પ્રાણ ફૂંકશે અને માનવસમાજમાં નિષ્ઠા, આત્મસંયમ અને વીરતા સંચારશે. એ થશે નહિ ત્યાં સુધી સમાજ અધોગતિના, દુષ્ટતાના, ઊંડા ઊંડા ખાડામાં ગરકી જશે—ગરકી જશે અને એનું અંગમાત્ર ગળી જશે.

આજનો સમાજ ! પૈસાની હાયવરાળ, સટ્ટાની ધમપછાડ, જંગી ઉદ્યોગોની ચડતીપડતી, આંખના પલકામાં કરોડાધિપતિ થવું અને બીજા પલકારામાં રસ્તાના લિખારી થઈ જવું, આવી તેની નાણાંની ઉચ્છ્વસાચલ ! ઉત્પત્તિ અને હિંડિયામણુ ઉપર સત્તા ધરાવતી તેમજ સમાજને આબાદ કરતી અર્થશાસ્ત્રની ઇમારતો સમાજને જરા પણ આબાદ નથી કરતી, ઘણુંખરું તો ઊલટું જ પરિણામ લાવે છે. વ્યવસ્થાને બદલે તે અંધેર આણે છે, આબાદીને બદલે પાયમાલી લાવે છે, સલામતીને બદલે જોખમ લાવે છે,

અને પરસ્પરના હિતના સંરક્ષણને બદલે લડાઇ લાવે છે, અને તે લડાઇ પણ કેવી ? મૂડીદારવર્ગ કારીગરવર્ગની સામે લડે છે અને વળી તેઓ અંદર અંદર પોતપોતાના વર્ગમાં પણ લડે છે ! મનુષ્યસમાજ બે પરસ્પર વિરોધી ભાગમાં વહેંચાઇ જતો લાગે છે. પછી તેમાં બીજા સંકડો પેટાવિભાગો પડતા લાગે છે, અને તેમનામાં એકબીજા વચ્ચે કૂર લડાઇઓ ચાલે છે. આવી લડાઇઓથી અને તેની આપત્તિઓથી થાકી રહેલો સમાજ પુનર્રચનાની શોધમાં મંડી પડે છે: મિલકતના માલિકી હકની, ઉત્પત્તિની, દાંડિયામણની અને અર્થશાસ્ત્રને લગતા બધા સંબંધોની તદ્દન નવેસરથી અંપૂર્ણ રચના કરવા એ કાગને ડોળે તલપાપડ થઈ રહે છે.

સરકારનું રાજ્યતંત્ર વર્તમાન વ્યવસ્થાને ટકાવી રાખવા ખાતર છે, અને તે કામ કરે છે પણ ખરું. પણ એના ખવાઇ ગયેલા સાંધા એના એકએક આંટાએ સરી પડે છે અને સાંચો ખોટકી જાય છે, અને એને કાર્ય કરવું વધુ ને વધુ મુશ્કેલ થતું જાય છે, અને એની બૂલોથી ઉત્પન્ન થતો અસંતોષ દિન પર દિન વધતો જ જાય છે. દિવસ ઊગે છે અને કંદક નવીન માગણી રજૂ થાય છે. ‘આ સુધારો, પેલું સુધારો,’ એમ ચારે બાજુથી સંભળાય છે. સુધારકો કહે છે: “લડાઇ, નાણું, કરવેરા, અદાલતો, પોલીસો—બધું નવેસરથી રચાવું જોઈએ, એની વ્યવસ્થા નવેસરથી થવી જોઈએ, એનો પાયો જ નવેસરથી ચણાવો જોઈએ.” અને છતાં બધા જાણે છે, કે આ નવેસરથી કરવું અશક્ય છે; કારણ કે બધું એકબીજા સાથે સંકળાયેલું છે, બધું તરત જ એકીસાથે એકીવખતે કરવું પડશે. પણ સમાજ જ્યારે બે ખુલ્લા વિરોધી વર્ગમાં વહેંચાઇ ગયો હોય ત્યારે સમાજની પુનર્રચના તે કેમ કરીને થઈ શકે ? અસંતોષીઓને સંતોષવા જતાં બીજા નવા અસંતોષીઓ ઉત્પન્ન થશે.

સરકાર સંપૂર્ણ સુધારા દાખલ કરવા અશક્ત બને છે. કારણ કે તેથી તો ક્રાન્તિનો માર્ગ તૈયાર થાય છે. વળી ખુલ્લી રીતે પ્રચલિત રાજવહીવટની પદ્ધતિ બદલવાની હિંમત ન હોવાથી તે અધિક્યરો સુધારા દાખલ કરે છે. પરિણામે તેથી કોઇને પણ સંતોષ થતો નથી અને માત્ર નવો અસંતોષ ફાટી નીકળે છે. આવા ટોટાટીના પ્રસંગે મવાલ માણસોના હાથમાં રાજ્યનું સુકાન આવે છે, પણ તેમના મનમાં એક જ વિચાર હોય છે: પરિવર્તનનો વંટોળિયો આવે તે પહેલાં લક્ષ્યાધિપતિ થવાનો. ચારે બાજુથી તેમના ઉપર પ્રહારો પડે છે, ત્યારે તેઓ વિચિત્ર રીતે પોતાનો બચાવ કરે છે. તેઓ વાત ઉડાવી દે છે અને ભૂલો ઉપર ભૂલો કર્યે જાય છે. છેવટે, મુક્તિ માટેનો સ્વોચ્છો છેલ્લો તાંતણો પણ તેઓ કાપી નાખે છે; પછી તો પોતાની નાલાયકીને લીધે સરકારની ઈજ્જતના ફાળકા ઉડાવી દે છે.

આંત્ર પ્રસંગે ક્રાન્તિ જ હોઇ શકે. સમાજ ક્રાન્તિભૂખ્યો બને છે. એ ભૂખ જતે જ ક્રાન્તિસ્વરૂપ છે.

આપણે મહાન ઇતિહાસકારોના ગ્રંથોમાં જબરજસ્ત ક્રાન્તિઓ કેમ ઉત્પન્ન થઈ અને તેનો વિશ્વસ કેમ થયો, એ વાંચીએ છીએ; ત્યારે ‘ક્રાન્તિનાં કારણો’ એ મથાળા નીચે આગલી રાત્રિની વસ્તુસ્થિતિનું નીચેનું દુઃખી ચિત્ર આપણે જોઈએ છીએ: લોકોની ગરીબી, જનમાલની સલામતીનો અભાવ, સરકારના જુલમી કાયદાઓ, સમાજમાં ખદબદી રહેલાં ખુલ્લાં ધોર દુષણો, અને એ સૌની ઉપર તરી આવતી નૂતન લાવનારો સામેનાં જનીઓનાં હવાતિયાં-આ બધું તેમાં હોય છે, એક પણ વસ્તુ એટલી નથી હોતી, અને આ ચિત્રની રેખારેખાએ ક્રાન્તિની અનિવાર્યતા રંગાર્ધ રહે છે. આપણને ખાતરી થાય છે કે ક્રાન્તિ સિવાય આનો બીજો માર્ગ જ નહોતો.

દાખલા તરીકે, ૧૭૮૯ ની અગાઉની વસ્તુસ્થિતિનું ઇતિહાસકારોએ દોરેલું ચિત્ર જુઓ. જુઓ પણ ખેડૂત મીઠાવેરા, ભાગખટાર્ઠ અને રાજભાગની સામે ચીસ પાડી રહ્યો છે; અને ઉમરાવ, મહંત, ઇજારદાર તથા ખેલ્લીફને માટે એના દિલમાં ધિક્કારની લાગણી ધૂંધવાઈ રહી છે. વળી ત્યાં તમે એક નાગરિકને તેના મ્યુનિસિપલ હક્કો ધીનવી લેવાયા બદલ ઊની વરાળ કાઢતો અને રાજને શાપ આપતો જુઓ છો. પેલી બાજુ લોકો રાણીને ગાળ ભાંડી રહ્યા છે. વળી પ્રધાનો શું કરી રહ્યા છે એની ખબરથી ખેડૂતો લભૂટી ઊઠ્યા છે અને તેઓ કાલારોડ કરી રહ્યા છે કે, આ વેરા અમે કયે ભવે ભરીશું? આ મહેસૂલ ભરીશું કયાંથી? પાક જુઓ તો મૂડીભર અને તેમાં લક્ષડિયું હીમ! બજારમાં અનાજના ભાવ ટૂંકે ને ભૂરૂંકે વધતા જાય છે અને ઇજારદારો તો જાણે ‘માણસ ખાઉં માણસ ગંધાય’ કરી રહ્યા છે! વડીલો પેટ પર પાટુ મારી મોંમાંનો કોળિયો પડાવી લે છે, તલાટી માલમાં દાપું ઝોડાવે છે અને હવાલદાર તો મોટો નવાબજીવો થઈને ફરે છે. ટપાલનું ફેકાણું નહિ અને એ ખાતાના કામદારો આગમુના પીર. રૂંકમાં, બધું જ સહેલું છે. ન્યાં ને ત્યાં ફરિયાદ જ ઊડી રહી છે. ચારે બાજુથી ચીસ સંભળાય છે: “આવું લાખો વખત નહિ ચાલે, એનું પરિણામ ખરાબ આવશે.”

પણ આ ટૂંકી ચર્ચા અને ક્રાન્તિ એ બેની વચ્ચે તો વિશાળ મહાસાગર પથરાયેલો છે. બુદ્ધિ અને કાર્ય, વિચાર અને આચાર એ બેની વચ્ચે જેટલું અંતર છે તેટલું અહીં છે. આ અંતરને ઓળંગવું કયી રીતે? હજી ગઈ કાલે તો પેલો માણસ પોતાના દુઃખની ફરિયાદ કરતો હતો અને તે એટલી સલૂકાઈથી કે એનો હુકો તો ચાલ્યા જ કરે. પણ આજે પેલો ઢગડો આગ્યો એટલે એણે નીચા લાળીને સલામ કરી. કાલે એ ગાળો દેતો હતો તે તો

જાણે એ ભૂલી ગયો ! ગમ કાલ સુધી પેલો ઉમરાવ ફાલ્યો ફાલ્યો ફરતો હતો. તેના ગઢમાં પેસીને આજે એના એ જ માણસોએ પોતાનાં ધારિયાં—ચપ્પુથી એને ચીરી નાખ્યો. કોણ જાણે કયી શક્તિના ચમત્કારથી કાલે સ્ત્રીઓ જેમને બાયલા કહેતી તેઓ આજે પલકવારમાં વીર થઇ ગયા, અને પોતાના હકો પ્રાપ્ત કરવા ખાતર સણસણતી ગોળી અને ઘગધગતા તોપગોળાને સામી છાતીએ ઝીલતા તેઓ આગળ ને આગળ ધસતા જાય છે. કોણ જાણે કેમ, જે શબ્દો વારંવાર ઉચ્ચારાઇને હવામાં વેરાઈ જતા તે આજે સંગીન કાર્યરૂપે મૂર્તિમંત થાય છે.

આનો જવાબ સહેલો છે.

કાર્ય, એકધારું કાર્ય, રોજ ને રોજ નવા ઉત્સાહથી થતું કાર્ય, પછી ભલેને તે મુઠ્ઠીભર માણસોનું હોય પણ તે મુદ્દામાં પ્રાણ રેડે છે. ધીરજ, નિષ્ઠા અને સમર્પણની ભાવના એ કાયરતા, દાસત્વ અને ત્રાસના જેટલી જ એપી છે.

આ કાર્ય કયાં રૂપો લેશે ? અધાં જ; ખરેખર, સંનેગો, મનોવૃત્તિ અને સાધનો મુજબ વિવિધ રૂપો લેશે. કોઇક પ્રસંગે એમાં આંસુ હશે, તો કોઇક વખતે એમાં હાસ્ય હશે, પણ એમાં દરેક વખતે સાહસ તો હશે જ; કોઇક વખત એ સામુદાયિક હશે તો કોઇક વખત તે વ્યક્તિગત હશે. આ કાર્યપ્રણાલી હાથ પર આવેલા એક પણ સાધનને જતું કરશે નહિ, ક્રાન્તિની જ્યોત બળતી જ રાખવા જાહેર જીવનનો એક પણ બનાવ એળે જવા દેશે નહિ. પ્રજામાં અસંતોષ વધારશે અને તેને યોગ્ય રીતે તે વ્યક્ત કરશે, પ્રજાનું લોહી ચૂસનારાઓ સામે તિરસ્કાર ફેલાવશે, સરકારની હાંસી કરશે અને એમો ઉઘાડી પાડશે; અને એ ઉપરાંત, ટૂંકમાં, પ્રત્યક્ષ પદાર્થપાક આપીને પ્રજામાં હિંમત પ્રગટાવશે અને ક્રાન્તિની જ્યોત સદૈવ પ્રજ્વલિત રાખશે.

દેશમાં જ્યારે બળવાનું વાતાવરણ ઊભું થાય છે ત્યારે, લોકો શેરીઓ અને મહોલ્લાઓમાં નાનાં મોટાં તોફાનો અને હુલ્લો દ્વારા પોતાનો બળવાનો જુસ્સો પ્રગટ કરે તે અગાઉ, આ મુઠ્ઠીભર કાર્યકર્તાઓ, માત્ર કાર્યથી જ, પ્રજામાં સ્વતંત્રતા અને સાહસનો જુસ્સો જન્માવે છે. આ બે સિવાય કોઈ પણ ક્રાન્તિ સફળ થઈ શકે જ નહિ.

શબ્દોથી સંતોષ નહિ માનનાર પણ પોતાનું બોલ્યું કરી અતાવવા મથતા હિંમતવાન મદો, વિચાર અને આચારની એકવાક્યતા સાધનારા એકનિષ્ઠ માણસો, પોતાના સિદ્ધાંતને જોલ, દેશવટો અને મૃત્યુ કરતાંયે વધુ કિંમતી ગણનાર માણસો, સમાજ હીકીક રીતે ખુલ્લેખુલ્લી ક્રાન્તિના વાવટા હેઠળ કૂચ કરવા તૈયાર થાય અને પોતાના હકને માટે લડવા ઊભા થાય તે પહેલાં લડતના આગુવા બને છે.

અસંતોષ, ચર્ચા, વાતચીતો એ બધાની અંદરથી એક કે એક કરતાં વધારે બળવાનાં કામો શરૂ થાય છે અને તેમાં મહત્ત્વાકાંક્ષી વીર મદો પ્રથમ હોમાય છે. બનવાબોગ છે કે શરૂશરૂમાં જનતા બેદરકારી રાખશે; બનવાબોગ છે કે આગળ પડનારાઓની હિંમતનાં વખાણુ કર્યા છતાં, જનતા શરૂઆતમાં તો ડાહ્યા ડમરા લાગતા માણસોની જ સલાહ માનશે. તે માણસો આવાં કૃત્યોને ‘ધેણછા’ કહેશે અને આવા માણસોને વિષે કહેશે: “આ ગાંડિયાઓ ! આ ઝૂનૂનીઓ છેક પરવારી બેસવાના છે !”

આ ડાહ્યાડમરાઓએ એવી તો આબાદ ગણતરી રાખી છે કે તેમનો પક્ષ ધીરેધીરે, સો વર્ષમાં, બસો વર્ષમાં, કદાચ ત્રણસો વર્ષમાં, આખી દુનિયાને પોતાની હથેળીમાં લેશે. પણ આ શું ?

આ તો બહા આવીને વળગી ! ન ધારેલું બની ગયું ! બિચારા ડાહ્યા ડમરાઓ ! જેમને થોડુંયે ઇતિહાસનું જ્ઞાન છે અને જેમનું ભેજનું કાંઈક પણ વિચાર કરી શકે છે તેઓ તો સારી રીતે જાણે છે, કે જેમણે આ સિદ્ધાન્તો ઘડ્યા છે તેઓ કાર્ય કરવાનું મુદ્દત નક્કી કરે તે પહેલાં તો તે સિદ્ધાન્તનો પ્રચાર વધતો વધતો કાર્યમાં પરિણામ પામ્યો હશે. આમ છતાં જેમણે વિચારીને પગલું ભરવાવાળા સિદ્ધાન્તવાદીઓ આ ગાંડા માણસોની સામે ઘૂરકિયાં કરે છે, તેમને સમાજબહાર કાઢે છે, અને હોઠ પીસીને મંડળી બહાર પણ કાઢે છે. પણ એ ગાંડાઓને તો ચોંમેરથી સહાનુભૂતિ મળે છે. જનતા છૂપી રીતે તેમને તેમની હિંમત માટે તાળીઓથી વધાવે છે, અને તેમને પગલે ચાલનારાઓ પણ નીકળે છે. આગુવાઓ જેલ ભરે છે, કાળાં પાણી સેવે છે; બીજા તેમનું કાર્ય ઉપાડી લે છે. ગેરકાયદેસર વિરોધનાં, તોફાનનાં અને વેરનાં કાર્યો રોજ ને રોજ વધતાં જ જાય છે.

આ તરફ આંખમિયામણાં કરી શકાય જ નહિ. પહેલાં જેઓ વિચાર પણ નહોતા કરતા કે આ ગાંડાઓને શું જોઈએ છે તેઓને આજે તેમનો વિચાર કરવો પડે છે, તેમના વિચારો પર ચર્ચા કરવી પડે છે, તેમની તરફેણ કે વિરુદ્ધ જવું પડે છે. કાર્યો દ્વારા મૂર્તિમંત થતી આ નવી ભાવનાઓ પ્રજાનું ધ્યાન આકર્ષી તેમના હૃદયમાં પ્રવેશ પામે છે અને નવા અનુયાયીઓ મેળવે છે. આવું એકાદ કાર્ય, થોડા જ દિવસમાં, હજારો પત્રિકાઓ કરતાં વધારે પ્રચારકામ કરે છે. સૌથી વિશેષ, કાર્ય જ ક્રાન્તિનો જુસ્સો પેદા કરે છે, સાહસ પ્રગટાવે છે. પોલીસ, મેજિસ્ટ્રેટ, હવાલદારો અને સિપાઈઓના ઠેલાથી જૂની રાજ્યવ્યવસ્થા ટકતી હતી. ઇંગ્લિશ ગઢની માફક ભરી બંદૂકો પણ એની કાંકરી ખેસવી શકે એમ લાગતું નહોતું. પણ હવે તો સમજાઈ ગયું છે

કે એ તો રેતીનું ચણતર છે. એક જ બહાદુરીભરેલું કાર્ય* થોડા જ દિવસમાં, આખી સસ્તનતના સાંચાને ઉથલાવી શક્યું છે, એ રાક્ષસી યંત્રને ધૂળભેગું કરી શક્યું છે; ખીન્ને બળવો ફાટી નીકળતાં જ આખો પ્રાંત સફાળો બિડીને બિભો થઇ ગયો, અને જે સિપાઇઓ અત્યારસુધી બંદૂકડીથી ડરાવતા હતા તે મૂઠીભર ખેડૂતોની લાકડી અને પથરાની સામે હારી જઇ પલાયન કરી ગયા છે. લોકોને હવે સમજાઇ ગયું છે, કે આ તો ગધેડાએ વાઘનું ચામડું ઝોટ્યું હતું; તેમને ઝાંખી થઈ ગઈ છે, કે થોડા પુરુષાર્થી યત્ન એને બિથલાવી નાખવા માટે બસ થશે. એમનાં હૃદયમાં આશાના અંકુર ફૂટે છે, અને ખસૂસ યાદ રાખજો, કે મરણિયો જ ક્રાન્તિના સમરાંગણમાં ઉતરવા પ્રેરાય છે: અને એની આશા, એના વિજયની આશા જ ક્રાન્તિ કરાવે છે.

સરકાર સામી થાય છે. તે અત્યાચાર કરવા મંડે છે ત્યારે તે પૂરેપૂરી જંગલી બને છે. પહેલાં આવી દમનનીતિ પ્રજ્ઞના જુસ્સાને દાખી શકતી હતી, પણ હવે જુસ્સો પ્રજ્ઞની રંગેરંગમાં વ્યાપી ગયો છે ત્યારે પરિણામ તદ્દન જુદું જ આવે છે. દમન-નીતિના એકએક ચાબખાએ ક્રાન્તિનાં નવાં પગલાં મંડાય છે: બળવાખોરોમાં શરાતન પ્રગટે છે; અને થોડા જ વખતમાં એ જાતનાં કાર્યો સમાજમાં સર્વસામાન્ય થઈ રહે છે, વિસ્તાર પામે છે. કાલ સુધી જે તત્ત્વો વિરોધમાં હતાં, તદ્દન બેદરકાર હતાં, તે આજે ક્રાન્તિના પક્ષમાં જોડાય છે અને ક્રાન્તિપક્ષને નવું બળ મળે છે. સરકાર, રાજકર્તાવર્ગ અને ઉમરાવવર્ગમાં મંધિવાની શરૂઆત થાય છે; તેમાંના કેટલાક મર્યાદિત વિરોધની ભલામણ કરે છે; કેટલાક છૂટછાટ મૂકવાની ભલામણ કરે છે; અને વળી કેટલાક આગળ વધીને બળવો શમાવવાને ખાતર, એક કામચલાઉ

ઉપાય તરીકે, પોતાના હકદાવાનો ત્યાગ કરવાની તૈયારી બતાવે છે. આમ સરકાર અને ઉમરાવવર્ગની મૈત્રીમાં ભંગાણુ પડે છે.

એ રાજકર્તાવર્ગને નંગલી પશુબળમાં પોતાની સલામતી લાગે છે, પણ હવે નેવનાં પાણી મોભે ચઢી શકે એમ નથી. યુદ્ધ શમવાને બદલે તુમુલ બને છે, તેનું સ્વરૂપ વધારે ઉગ્ર થાય છે અને પરિણામે, ક્રાન્તિ લોહીવર્ણા સ્વરૂપમાં ભભૂકી ઊઠે છે. ખીજી બાજુએ, રાજકર્તાવર્ગ ગળે આવી, છેક છેવટની ઘડીએ, જે છૂટછાટો મૂકશે તેથી તો લડતનો જુરસો ઓર વધશે. અગાઉ મળી હોત તો આવી નામની છૂટછાટોથી સામાન્ય જનસમૂહ રાજરાજ થઇ જાત, પણ હવે તે જુએ છે કે દુશ્મનના ટાંટિયા ઢીલા પડ્યા છે, તેમને પોતાનો વિજય આંખ સન્મુખ ઊભેલો દેખાય છે, તેમની છાતીમાં હિંમત આવે છે અને દુઃખ તથા ત્રાસથી પહેલાં જેમની ગરદન નીચી વળી ગઇ હતી, ઊના નિસાસાથી જેમણે એકાંત સેવ્યું હતું, તેઓ આજે મગફળીથી અભિમાનપૂર્વક પોતાનું મસ્તક ઊંચું કરે છે અને ઉજ્જવળ ભાવના વિજય તરફ કદમ પર કદમ ભરે છે.

છેવટે, ક્રાન્તિ ભભૂકે છે. દિવસ વીતે છે અને તેની ઉગ્રતા વધતી જ જાય છે.

લડત કઇ દિશા પકડશે, અમુક વખતે એનો રંગ કેવો હશે તે તો એની સામે આવનારા મંજોગો ઉપરથી જ નક્કી થઇ શકે. પણ એટલું તો હમણાં પણ ભાખી શકાય, કે બળવાનાં કૃત્યોમાં જેટલો પ્રાણ હશે તેટલી તેની ગતિ થશે, જેવી તેની તૈયારી હશે તેવી તેની કૃત્ય હશે.

એક પક્ષ પોતાના સિદ્ધાન્તોને અને પોતાની કાર્યપ્રણાલિકાને વહેલી ખીલવે પણ ખરે; પત્રિકાઓ અને ભાષણો દ્વારા તે

પોતાનું પ્રચારકામ વેગમાં ચલાવે પણ ખરો. પણ એ વિચારને મૂર્તિમંત કરે એવાં કાર્યો કરીને એણે પોતાની અભિલાષાને પૂરેપૂરી ખુલ્લેખુલ્લી રીતે પ્રગટ કરી નહિ હોય તો તો એણે થોડું જ કર્યું છે, બહુ એના ખરા શત્રુઓને હંકારવા એણે કશું જ કર્યું નથી. જે સંસ્થાઓને એ તોડવા ઇચ્છે છે તેને તે આંચ લાવી શકે એમ નથી. એનું બળ છે માત્ર સિદ્ધાન્તવાદમાં, સંગીન કાર્યમાં નહિ; બળવો જગાડવામાં એણે બહુ નથી આપ્યું, અને ખાસ કરીને બળવાની તૈયારી કરવામાં એણે જરાયે જુસ્સો બતાવવાની કાળજી રાખી નથી. પરિણામે, આ પક્ષ ઓછો જાણીતો છે. દૂર દૂરનાં સંપર્કમાંયે જુસ્સો પ્રગટાવવાની જેમાં શક્તિ છે એવાં કાર્યોનું અનુમોદન એની અભિલાષાઓને નથી મળ્યું; તે સમાજના જીવનને પોતાના જુસ્સાથી રંગી શક્યો નથી; સામાન્ય જનતાના જીવનમાં તો પૂરેપૂરો ઓતપ્રોત થઈ શક્યો નથી; પોતાના સાદા સીધા વિચારોને તે લોકમંત્ર બનાવી શક્યો નથી.

વાંચનારાઓ આવા પક્ષના પ્રબળ લેખકોને મહાન વિચારકો તરીકે ઓળખે છે, પણ તેમનામાં નથી કાર્યકર્તાઓ તરીકેની લાયકાત કે ઇચ્છા; અને જ્યારે જનતા શેરીઓમાંથી સંખનાદ ટૂંકતી આગળ ધસે છે ત્યારે તે આ મહાન વિચારકોની સલાહ લેવા નહિ જાય, પણ પેલા કાર્યકર્તાઓનો જ આશરો લેશે; કારણ કે તે માને છે કે આમને કાર્ય કરતાં આવડે છે.

જે પક્ષે ક્રાન્તિનો ભારેમાં ભારે પ્રચાર કર્યો હશે, જેણે પોતાનાં કસુંબલ લોહી વહેતાં મૂક્યાં હશે, જેણે પ્રબળ જુસ્સો બતાવ્યો હશે, તેના જ બોલ, ખરા કાર્યને પ્રસંગે, ક્રાન્તિ સિદ્ધ કરવાના પ્રસંગે, સાંભળવામાં આવશે. પણ જે પક્ષે તૈયારીના કાળમાં બળવાનાં કૃત્યોથી પોતાનું હીર બતાવી આપ્યું નહિ હોય,

અથવા તો લોકોમાં સર્વત્યાગનો જુસ્સો પ્રગટાવ્યો નહિ હોય, પોતાનું બોલવું ખરું કરી બતાવ્યું નહિ હોય—(જોતેમનામાં આ વૃત્તિ હોત તો લોકસમૂહ ક્રાન્તિમાં જોડાય તે અગાઉ કાર્ય કરીને તેમણે બતાવી આપ્યું જ હોત) અને જેણે પોતાની ઇચ્છાઓ અને અભિલાષાઓને લોકહૃદયમાં રંગી નહિ હોય, પોતાનો વાવટો ચઢાવતાં જેને આવડ્યું નહિ હોય—એ પક્ષ પોતાનો કાર્યક્રમ ઓછામાં ઓછો સાધી શકશે. પેલો કાર્ય કરી બતાવનારો પક્ષ એને ધક્કો મારીને આગળ નીકળી જશે.

બળવા પહેલાંની વસ્તુસ્થિતિના ઇતિહાસમાંથી આ વસ્તુઓ આપણે શીખીએ છીએ. ક્રાન્તિકારો આ બધું પૂરેપૂરું સમજતા; રાજસત્તાને તોડી પાડવા માટેનો બળવો જગાવવામાં તેમણે પ્રબળે ઢંઢોળનારું એક પણ સાધન એળે જવા દીધું નહિ. અઢારમી સદીના ફ્રેંચ ખેડૂતોએ ઉમરાવરાજને ઉખેડી નાંખતી વખતે આ પાક પાકો કરી લીધો હતો; અને રુશિયાએ પણ ગરીબવર્ગને ચૂસી રહેલા, ઉત્પત્તિનાં સાધનો અને કાચા માલના ઇબ્જરદારોફેસી હડહડતા શત્રુઓની સામે શહેરના કામદારોમાં બળવો જગાવવાને દોરવા આ જ સિદ્ધાન્તનો અમલ કર્યો.

ક્રાન્તિકારી સરકાર

પાલ્કામેન્ટ

જેમના મગજમાં અને જેમની વૃત્તિમાં ક્રાન્તિનો જરા સરખો યે જુરસો હશે તે બધા સંમત થશે કે સ્વતંત્રતા, સમાનતા અને બંધુત્વ, એ શબ્દોને ખાલી ખોખાં નહિ રાખતાં સાચા જીવંત બનાવવા હોય તો અત્યારની સરકારેનો જડમૂળથી નાશ કરવો જોઈ એ; અને અત્યાર સુધી જે એક કે બીજી જાતની સરકારની પદ્ધતિ અજમાવવામાં આવી છે તેણે એક કે બીજી રૂપમાં જીલ્લો જ ગુજાર્યો છે, અને તેથી હવેનું બંધારણ તદ્દન નવી ઢોળે ધડતું જોઈશે. અને આ નિર્ણય બાંધવાને માટે તેને એક ડગલું બસ થશે. આજની સરકારેની દુષ્ટતા અને તેમને સુધારવાની અશક્યતા એટલી દીવા જેવી સ્પષ્ટ છે કે આંધળાને પણ આંખ ઓગળી પડે એમ નથી. એ તો જાણીતી વાત છે, કે આવી સરકારેને ઉચ્છાવી પાડવી એ અમુક સમયે તદ્દન સહેલું થઈ પડે છે. એવા દિવસો આવે છે જ્યારે સરકારની ઇમારત, લોકોમાં બગવાનો વા ફેલાય તે પહેલાં જ પતાના બંગલાની માફક એની મેળે જ તૂટી પડે છે.

બગવાખોર મધ્યમ વર્ગને માટે તો સરકારને ઉચ્છાવી પાડવી એમાં જ સર્વસ્વ છે; જ્યારે આપણે માટે તો સામાજિક

ક્રાન્તિની એ માત્ર શરૂઆત છે. સરકારના સાંધા ઢીલા પડી જાય, એનું યંત્ર અવ્યવસ્થિત થઇ જાય, એનું લશ્કર અફસરોમાં વિશ્વાસ રાખતું બંધ થવાથી કચી દિશામાં પગલાં ભરવાં તે સમજે નહિ, ટૂંકમાં, મૂડીવાદના સંરક્ષકો ધરમૂળથી ઊખડી જાય એટલે આર્થિક અને રાજદ્વારી ગુલામીને ટકાવી રાખતી સંસ્થાઓનો વિનાશ થાય અને એ બધું આપણી સત્તામાં આવે. મનમાની છૂટથી કામ કરવાની શક્તિ મળ્યા પછી ક્રાન્તિકારો શું કરશે ?

અરાજકતાવાદીઓ જ આ સવાલનો યોગ્ય જવાબ આપે છે: ‘સરકાર નહિ જોઇએ.’ બીજા બધા કહેશે: ‘ક્રાન્તિકારી સરકાર !’ અને એ સરકારને કેવું સ્વરૂપ આપવું તે બાબતમાં જ તેઓ વચ્ચે મતભેદ છે. કેટલાક સાર્વત્રિક મતાધિકારથી ચૂંટાયેલી સરકાર સૂચવે છે, બીજા કેટલાક ક્રાન્તિકારી સરમુખત્યારી બતાવે છે.

ક્રાન્તિકારી સરકાર ! સામાજિક ક્રાન્તિ એટલે શું અને સરકાર એટલે શું, એનું જોને ચોક્કસ જ્ઞાન છે તેઓને આ બે શબ્દો તદ્દન વિચિત્ર લાગશે. એ બંને શબ્દો એકમેકના વિરોધી છે, એકમેકના ઉચ્છેદક છે. અલબત્ત, આપણે ધણીયે આપખુદ સત્તા જોઇ છે; બધી જ સરકાર ક્રાન્તિના વિરોધીઓનો જ પક્ષ લેવામાં અને ક્રાન્તિકારો પ્રત્યે જહાંગીરી વલણ ધારણ કરવામાં જ પોતાનું પોતાપણું જુએ છે. પણ ક્રાન્તિકારી સરકાર જેવી વસ્તુ આપણે તો લાળી નથી. કારણ ક્રાન્તિ એટલે માલેફીહકની રૂઢ પદ્ધતિઓનો જોરજુલમથી નાશ, નાતજાતનો ઉચ્છેદ, નીતિના પ્રચલિત વિચારોની ઝપાટાબંધ ફેરબદલી ; અને એ બધું સરકારની વિરુદ્ધમાં છે, બદ્દે સરકારનું નકારવાચક છે. સરકાર એટલે રૂઢિનો જડ પ્રવાહ, વર્તમાન સંસ્થાઓનો આધારસ્તંભ અને વ્યક્તિની સ્વતંત્ર પ્રેરણા તેમ જ સ્વતંત્ર કાર્યનો સીધો અસ્વીકાર

અને આમ છતાં પણ આ કાબરચીતરું પંખી ‘ક્રાન્તિકારી સરકાર’ તરીકે ઓળખાય છે, જાણે કે દુનિયામાં એના જેવી સહેલામાં સહેલી કોઈ વસ્તુ નહિ હોય, જાણે કે આદર્શાદી મહારાજ્ય અને મહંતાઈ જેટલી જ એ ધરગથ્થુ વસ્તુ હોય.

મધ્યમ વર્ગના કહેવાતા ક્રાન્તિકારો આવો જ ઉપદેશ આપે એમાં કશું આશ્ચર્ય નથી. ક્રાન્તિનો તેમનો અર્થ આપણે સારી પેઠે જાણીએ છીએ. તેઓ તો એમ જ માની બેઠા છે, કે આજે મોટી પગારદાર નોકરીઓનો જે ઇજારો રાજના ખુશામતિયાઓ પાસે છે તે પોતાને હાથ કરી લીધો એટલે પ્રજાસત્તાક રાજ્ય બનું થઈ ગયું; બહુ બહુ તો રાજ્યને અને ધર્મને બુદ્ધા પાડવા અને તેને બદલે તે બંનેનો શંભુમેળો કરવો; ભલા પાદરીનો રાજ્યના ભલામાં અને ભાવિ રાજ્યવ્યવસ્થામાં ઉપયોગ કરવો એટલે પર્યું. કદાચ આને તેઓ લોકમતનું પ્રતિ-ર્બિંબ કહેશે, અથવા તો એને એક જાતના રાજકીય સાંચા તરીકે ઓળખાવશે. પણ ક્રાન્તિકારી સમાજવાદીઓ આવા વિચારના આચાર્ય થાય તો આ બેમાંથી એક વસ્તુ માની લેવી પડશે: કાં તો તેમણે સાહિત્યમાંથી અથવા તો મધ્યમ વર્ગના વિચારોને ગળે બિતરે એવા ઇતિહાસોમાંથી જે વહેમનાં જાળાં બાંધ્યાં હશે તેમાં તેઓ ખુંચી ગયા હશે, અથવા તો તેમને હોડે જે ક્રાન્તિની વાત છે તે ખરેખર તેમને હૈયે નહિ હોય. તેમને પોતાને જો સત્તા મળતી હશે તો તેઓ અત્યારની સંસ્થાઓ ઉપર ધૂળનાં લીંપણ કરીને પણ સંતોષ માનશે, પછી ‘દોર’ કહેવાતા ‘લોકો’ને રાજ રાખવા માટે શું કરવું જોઈએ એનો નિર્ણય કરવાનું ભાવિ ઉપર રાખશે. તેઓ અત્યારના રાજકર્તાઓની સામે થાય છે, કારણ કે તેમને તેમની જગ્યા લેવી છે. આવો સાથે લમણાં-

ઝીક કરવી શી ? એટલે આપણે તો જેઓ પ્રામાણિકપણે પોતાને છેતરે છે તેમને જ કાંઈ કહી શકીએ.

‘ક્રાન્તિકારી સરકાર’ના પ્રથમ સ્વરૂપ તરીકે ચુંટાયેલી સરકારના સ્વરૂપની લલામણ થાય છે તેને આપણે પ્રથમ તપાસી જોઈએ.

આપણે માની લઈશું કે રાજની સત્તા ઊથલી પડી છે, સૂડીવાદનું રક્ષણ કરનારાઓનું ટોળું ઊખડી ગયું છે; જ્યાં ત્યાં ઉસ્કેરણી ફેલાઈ રહી છે, જાહેર કામોની ચર્ચાઓ થઈ રહી છે, આગળ ધસવાની વૃત્તિ તેજમાં છે, નવી લાવનારો જાગે છે, અગત્યના સુધારાઓ કરવાની જરૂર જણાય છે. પુનર્જીવનની ભૂમિકા તૈયાર કરવા માટે વ્યંજનતા ખંખેરી નાખી કાર્ય કરવાની આવશ્યકતા જણાય છે; પણ તેઓ આપણી પાસે શું કરાવવા માગે છે ? તેઓ તો લોકોને ચૂંટણીએ બોલાવે છે, તરત જ સરકારની ચૂંટણી કરે છે, અને જે કાર્ય આપણી પોતાની પ્રેરણા પ્રમાણે આપણે દરેકે અને બધાએ કરવાનું છે તે કરવાનું તે સરકારને સોંપે છે.

૧૮૭૧ ના માર્ચની ૧૮મી તારીખ પછી પારીસે આમ જ કયું હતું. એક મિત્રે અમને કહેલું : “ મુક્તિની એ મોંઘેરી પજો હતું કદી ભૂલવાનો નથી. લેટીન ક્વાર્ટરની મારી ઉપલી મેડી પરથી હતું નીચે ઊતરી આવ્યો અને પારીસના એક નાકાથી બીજા નાકા સુધી ઊભરાઈ ગયેલા સમુદાયમાં દાખલ થઈ ગયો. એકેએક માણસ જાહેર પ્રશ્નની ચર્ચા કરતો હતો; એકેએક પોતાની આગલી અંગત માન્યતાઓ ભૂલી ગયો હતો; કોઈના પણ મનમાં કાંઈ લેવાનું કે દેવાનું નહોતું; બધા જ અગમ્ય લાવિમાં પગલાં માંડવાને માટે ખડે પગે તૈયાર હતા. મધ્યમ વર્ગનાં માણસોમાં પણ આ ઊજળતા ઉત્સાહની ભરતી આવી અને જાણે તેમની આંખ

આગળ કોઇ નવી જ સૃષ્ટિ ખડી થઇ ગઇ. તેઓ કહેવા લાગ્યા : ‘ સામાજિક બળવાની જરૂર હોય તો ચાલો, કરો. અધું એક સપાટીએ લાવી દો; અમે તૈયાર છીએ. ’ ક્રાન્તિ માટેની સામગ્રી માત્ર તૈયાર હતી, ફક્ત જાનમગરો મૂકવાની જ વાર હતી. રાતના હું ઘેર આવ્યો ત્યારે મારા મનમાં વિચાર આવ્યો : ‘ ખરેખર, માનવજાત કેટલી ભય છે ! કોઇ એને મૂલવતું ન હતું; સૌ એને નાલક બદનામ કરે છે. ’ પછી ચૂંટણીનો વખત આવ્યો. સભાના સભ્યોનાં નામ મૂકાયાં. ત્યાં તો ધીમે ધીમે ઉત્સાહ સરવા લાગ્યો, કાર્ય કરવાની ધગશ જૂઝાવા લાગી. દરેક જણ પોતપોતાને ધંધે પાછો ફર્યો, અને કહેવા લાગ્યો : ‘ ચાલો, આ ભલી સરકાર મળી ભલે તે આપણા વતી કામ કરતી. ’ પછી શું અન્યું એ તો અધા જાણે છે. ”

પોતાની મેળે જ કામ કરવાને બદલે, પોતાની મેળે જ આગળ ધપવાને બદલે, પોતાની મેળે જ નવી દિશા તરફ પ્રયાણ કરવાને બદલે, લોકોએ પોતાના નીમેલા રાજકર્તાઓ ઉપર વિશ્વાસ મૂકી નવા કાયદાનો અમલ કરવાની તેમને સત્તા સોંપી. હમેશાં બને છે એવું જ આ અનિવાર્ય પરિણામ હતું. હવે જોઇએ કે જેમણે સૌનો વિશ્વાસ મેળવ્યો હતો એવા આ આગેવાનોએ શું કર્યું ?

જે છૂટ અને મોકળાશ ૧૮૭૧ ની માર્ચની ચૂંટણીમાં હતી તે આગલી કોઇ પણ ચૂંટણીમાં નહોતી. લોકસભાના વિરોધીઓ પણ આ વાત કબૂલ કરતા. ભાવિ દર્શનકારોને, સાચા ક્રાન્તિકારોને, ટૂંકમાં સર્વોત્તમ પુરુષોને રાજ્યની લગામ સોંપવા માટેની આવી ધગશ ચૂંટણીની કોઇ પણ પદ્ધતિમાં પહેલાં નહોતી. અને તેણે કર્યું પણ તેમ જ. અધા જાણીતા ક્રાન્તિકારોને જખરી

બહુમતિથી ચૂંટી કાઢવામાં આવ્યા. જેકોબીન, બ્લેન્કવીસ્ટર અને ઈન્ટરનેશનાલિસ્ટ, એ ત્રણે પક્ષોને પ્રજાસભામાં સ્થાન મળ્યું. કાંઈ પણ ચૂંટણી આથી વધારે સારી સરકાર સ્થાપી શકી નહિ હોત.

પણ તેનું પરિણામ શું આવ્યું? ટાઉન હાલની દિવાલોમાં પુરાયેલા અને આગલી સરકારોએ દોરી આપેલી લીટીઓને અનુસરવાને માટે નિયુક્ત થયેલા, આ ઉત્સાહી ક્રાન્તિકારો, આ સુધારકો, આપણા અશક્તિ અને જડતાથી ભયભીત જેવા થઈ ગયા. તેમને હૈંયે લલ્લી ઈચ્છાઓ હોવા છતાં અને લડ છાતી છતાં પારીસનું રક્ષણ કરવા શી વ્યવસ્થા કરવી તે પણ તેમને સમજાયું નહિ. ખરું છે કે લોકો આ માટે એ વ્યક્તિઓનો દોષ કાઢે છે, પણ આ નિષ્ફળતાને માટે વ્યક્તિઓ જવાબદાર નથી, પદ્ધતિ જવાબદાર છે.

ખરું પૂછતાં, પૂરેપૂરી છૂટ હોય ત્યારે, સાર્વત્રિક મતાધિકાર બહુ બહુ તો એક એવી લોકસભા ઝિભી કરી શકે કે જેમાં તે વખતની જનતાના તે વખતના વિચારોનું સામાન્ય પ્રતિનિધિત્વ હોય. અને બળવો ફાટી નીકળતી વખતે, બળવા પછી શું કરવાનું છે તેનો ઝાંખો સરખો ચે ખ્યાલ આ સામાન્ય મત ધરાવતા વર્ગને નથી હોતો. તો પછી વગર સમજ્યે તેઓ આ કાર્ય શા માટે ઝોઢી લેતા હશે? ચળવળ પહેલાં લોકસમુદાય અને લોકસભા એટલું જ સમજે કે સરકારને ઉથલાવ્યા પછી શું કરવાની જરૂર છે તો કેવું સારું! આ સ્વપ્નદૃષ્ટાનાં સ્વપ્નનાં જો સિદ્ધ થાય તો લોહીવર્ષી ક્રાન્તિઓ થાય જ નહિ. પ્રજાસમુદાય એક વખત પોતાનો નિર્ધાર કરે એટલે બીજા બધા સલૂકાધથી એને નમશે. પણ આમ કાંઈ કામ થતાં નથી. ક્રાન્તિઓ ફાટી નીકળે છે તે સામાન્ય સમજ આવ્યા પહેલાં, અને ક્રાન્તિ પછી

થું કરવાનું છે તેનો જેને સ્પષ્ટ ખ્યાલ છે એવાઓની સંખ્યા આંગળીને ટેરવે ગણાય એટલી ઓછી હોય છે. લોકોના મોટા ભાગને તો જે હેતુ સિદ્ધ કરવો છે તેનો માત્ર ઝાંખો જ ખ્યાલ હોય છે. લક્ષ્યસિદ્ધિને માટે કયે માર્ગે જવું તેની ઝાઝી ગતાગમ નથી, અને અનુસરવાની દિશામાં તેમને પૂરતો વિશ્વાસ પણ નથી. પરિવર્તન શરૂ થયું નથી ત્યાં સુધી વ્યવહાર માર્ગ જડવાનો જ નથી, ખુલ્લો થવાનો જ નથી. એ તો ક્રાન્તિની નિષ્પત્તિ હશે, કાર્યપરાયણ પ્રજાની ઉપજ હશે, નહિ તો એની કશી કિંમત નહિ હોય. પ્રજાના પ્રત્યક્ષ જીવનમાંથી જ જે ગૂંચો ઉઠેલી શકાય તે મૂઠીભર માણસોના માત્ર વિચારોથી નહિ ઉઠેલી શકાય. સાર્વત્રિક મતાધિકારથી ચૂંટાયેલી મંડળાની સ્થિતિ આ છે; પછી ભલે પ્રજાકીય પ્રતિનિધિત્વવાળી કહેવાતી સરકારોમાં હોય છે તેવાં અપલક્ષણો તેમાં નહિ હોય. તે જમાનાના ક્રાન્તિકારી વિચારો પ્રદર્શિત કરનારા ખોબા જેટલા માણસો ભૂતકાળના ક્રાન્તિકારી પક્ષના પ્રતિનિધિઓમાં સરી જાય છે અને તે વખતની પરિસ્થિતિમાં ખૂંચી પડે છે. લોકોમાં, ખાસ કરીને ક્રાન્તિના દિવસોમાં જેમણે નવું જેમ અને જુસ્સો ફેલાવવાં જોઈએ, જનતાને પોતાના વિચારોથી રંગી દેવી જોઈએ, તે માણસો ઓરડીમાં ગોંધાઈ ગયેલાં હોય એવા થઈ પડે છે અને મવાલોની પાસેથી કેવી રીતે દુઠ્ઠા મેળવવા તેમજ દુશ્મનોને કેવી રીતે પોતાના પક્ષમાં લેવા તેની ચર્ચામાં જ માથાં ઝીકે છે. ખરી રીતે તો આ નવી ભાવનાઓનો સ્વીકાર કરાવવા માટે તેમની સામે માત્ર એક જ રાજમાર્ગ છે: ભાવનાઓને કાર્યમાં મૂકા. આમ મધ્યમ વર્ગની પાર્લામેન્ટનાં અપલક્ષણવાળી પાર્લામેન્ટ સરકાર બને છે. ‘ક્રાન્તિકારી’ સરકાર બનવાનું તો બાબુએ રહ્યું, પણ તે ક્રાન્તિના માર્ગમાં બિલટી અંતરાયરૂપ થઈ પડે છે, અને પરિણામે તેને ખસેડવાની લોકોને

ફરજ પડે છે; ગઠ કાલે જેમને ચૂંટાયેલા જાહેર કર્યા હતા તેમને અરતરફ કરવાની ફરજ આવી પડે છે.

પણ આ કાંઈ અચ્ચાંની રમત નથી. જે સરકારે પોતાની સત્તા પ્રસારવા માટે અને પોતાની આજ્ઞા પઞાવવા માટે પુનર્ચના કરવાની દોડધામ કરી છે, તે સહેજે અનલ છોડી દેવાનું જાણતી નથી. પોતાની સત્તાને બચાવી રાખવાના ઉત્સાહમાં હજી ખરી પડવાની અણીએ નથી આવી એવી સંસ્થાના સર્વ બળથી તે તેને વળગી રહે છે, બળની સામે બળ વાપરવાનો તે નિશ્ચય કરે છે અને પછી તેને ઉથલાવી નાખવા માટે એક જ માર્ગ રહે છે: અને તે સામા હથિયાર ઊંચકવાનો, જેનામાં લોકોએ પોતાની સર્વ આશા બાંધી હતી તેમને અરતરફ કરવા નવો બળવો જગાડવાનો.

અહીં તમે ક્રાન્તિને ક્રાન્તિ સામે ઝગડતી જુઓ છો. 'હોતી હે, ચલતી હે'માં કીમતી સમય ગુમાવ્યા પછી નવી સરકારના મિત્રો અને તે સરકારને વિખેરી નાખવાની જરૂર જોનારાઓ એ બે પક્ષો વચ્ચેની અંદરઅંદરની લડાઈમાં એ પોતાની શક્તિનો વ્યય કરે છે. અને આ બધું બને છે કારણ કે નવા જીવન માટે પુનર્ચના કરવી જોઈએ, પુરાણને વળગી રહેવામાં ક્રાન્તિની સિદ્ધિ નથી એ તેમને સમજાયું નથી. આ બધું બને છે કારણ સરકાર અને ક્રાન્તિ એ બેનો મેળ મળી જ ન શકે. એક તેનું ગમે તેવું રૂપ હોય છતાં બીજાનું વિરોધી છે, અને અરાજકતા સિવાય ક્રાન્તિ જેવી વસ્તુ હોઈ શકે જ નહિ, એ તેમને દીવા જેવું સ્પષ્ટ સમજાતું નથી.

જેને સાતમે આસમાને ચઢાવવામાં આવે છે એવું 'ક્રાન્તિકારી સરકાર' નું બીજું રૂપ, ક્રાન્તિકારી સરમુખત્યારીને વિષે પણ આમ જ સમજાતું.

સરમુખત્યારી

કાન્તિ ઉપર જ્યારે ચુંટાયેલી સરકારનો કાબુ ખેસે છે ત્યારે કાન્તિ ઉપર અનેક એવાં ખુદલેખુદલાં જોખમો આવી પડે છે કે એ ખ્યાલમાત્રથી કાન્તિકારોનો આખો પક્ષ કાન્તિનો વિચાર જ છોડી દે છે. તેઓ સમજે છે કે કાન્તિના વખતમાં જ્યારે સમાજમાં નવજીવનની જરૂરિયાત હોય-રાજ્યની, આર્થિક કે નૈતિક ટૂંકમાં સમસ્ત સમાજવ્યાપી કાન્તિની આવશ્યકતા હોય, ત્યારે લોકોના પગમાં લોખંડી ખેડીની જેમ રહેતી, અને ભૂતકાળનો પડથો પાડતી ચુંટાયેલી સરકારને વશ થવું એ અશક્ય છે. કાંઈ નહિ તો કાયદાવિરુદ્ધની કાન્તિ દરમિયાન, ‘કાયદેસર’ની સરકારનો વિચારમાત્ર તેઓ ફગાવી દે છે અને તેઓ ‘કાન્તિકારી સરમુખત્યારી’ ની હિમાયત કરે છે.

તેઓ કહે છે: “ અલખત, જે પક્ષ સરકારને ઉથલાવી નાખશે તે તેની જગ્યા લેશે. સત્તાની લગામ હાથમાં લઈ કાન્તિ તરફ તે કૂચ કરશે. કાન્તિને વિજય મળે તે માટે તે જરૂરી પગલાં લેશે. જરીપુરાણી સંસ્થાઓના તે ફેરચા ઉડાવી દેશે અને દેશનું સંરક્ષણ કરશે. કાન્તિની પ્રગતિ માટે જે હુકમ છૂટે તેનો જેઓ અનાદર કરશે અને જેઓ આ સત્તાને માથું નમાવશે નહિ, તેમને ફાંસીએ ચઢાવવામાં આવશે-પછી તે ભલેને મધ્યમ વર્ગના હોય કે જનતાના હોય. ”

પણ હજીયે ફાંસીનું રાજ્ય? જુઓ તો ખરા, આ ઊગતા રોશીસ્પીઅરીઓ કેવી વાતો કરે છે ! એમને આ સૈકાની ઊજળી કથાનું કશું ભાન નથી. એઓ જાણે છે તે ફક્ત એની પડતી. એમને કાંઈ આવડતું હોય તો તે એટલું જ કે પ્રજાસત્તાકવાદનાં ટાળોટાં પીટનારાઓનાં ભાષણો સાંભળવાનું.

અમે અરાજકતાવાદીઓ તો સરમુખત્યારી માત્રનો ઇન્કાર કરીએ છીએ, પછી ભલેને તે સરમુખત્યારી કોઇ વ્યક્તિની હોય કે કોઇ પક્ષની હોય, બંનેનાં હાડચામ એક જ છે. અમે જાણીએ છીએ કે ક્રાન્તિ અને સરકાર એ બેનો મેળ કદી મળી શકે એમ નથી. ક્રાન્તિએ સરકારનો નાશ કરવો જ પડશે, પછી સરકારને ચાહે તે નામ આપો. તેને સરમુખત્યારી કહો, રાજસત્તાક કહો કે પછી પાર્લામેન્ટરી કહો. અમે સમજીએ છીએ કે, અમારા પક્ષનું સત્ય અને સામર્થ્ય આ સૂત્રમાં સમાયેલું છે: “કશું સારું કે કાયમી કરવું હોય તો તે ફક્ત લોકોની સ્વયંસ્ફૂર્ણથી જ થાય. અને સરકારમાત્ર એ સ્વયંસ્ફૂર્ણને મારી નાખવાનું નિશાન રાખે છે.” આથી કરીને અમારામાંના સારામાં સારા માણસો, જે પોતાના વિચારોને લોકમાનસની કસોટીમાંથી પાર ઉતાર્યા પહેલાં સરકાર-રૂપી આ ભયાનક સાંચાના ઉપરી થવા માગતા હશે તો તેમણે સાત દહાડામાં જ ફાંસીની લાયકાત મેળવી લેવી પડશે. અમે જાણીએ છીએ, કે આ સરમુખત્યારી કયાં દોરે છે? તેની મુરદા ભલે સારામાં સારી હોય છતાં તે લઇ જાય છે ક્રાન્તિમાત્રના મૃત્યુ તરફ. અમે વળી જાણીએ છીએ, કે આ સરમુખત્યારી એટલે બીજું કંઇ નહિ પણ સરકારના તાબૂતની પૂજા, અને એ પૂજા એટલે ધાર્મિક અંધપરંપરાના જેવું ગુલામી ખત.

પણ, અમે હવે અરાજકતાવાદીઓને ઉદ્દેશીને નથી કહેતા, અમે તો કહીએ છીએ સરકારી ક્રાન્તિવાદીઓને. તેમણે શિક્ષણના વહેમોથી ભરાઇને અવળો માર્ગ લીધો છે, પોતાના દિલને તે પ્રામાણિકતાથી ઠગે છે અને આ સવાલની માત્ર ચર્ચા સિવાય બીજું કંઇ ઇચ્છતા જ નથી. તેથી અમે એમની દષ્ટિએ જ એમની સાથે વાત કરીશું.

પહેલાં તો સામાન્ય વાત લઇએ. સરમુખત્યારીનાં સિદ્ધાન્તના પ્રચારકો પોતાના મતપ્રચારના વહેમમાં બેધ શક્તા નથી કે તેઓ લોકોને ગળાં કાપવાની તૈયારી કરી આપે છે. આમ છતાં, રાષ્ટ્ર-સ્પીઅરીનું એક સૂત્ર છે, અને તે તેના પ્રશંસકો હીકહીક યાદ રાખે છે. તેણે સિદ્ધાન્ત તરીકે સરમુખત્યારીનો ઇન્કાર નહોતો કર્યો; પણ “ એની હીક કાળજી રાખો, ડિસોટ સરમુખત્યાર થશે, ” એમ મંડરને ટૂંકો જવાબ આપ્યો હતો. હા, ડિસોટ, લોકોની ભાવનાઓને ધૂળભેગી કરી નાખનારો, મિલકત-માલેફીહકનો ઝનૂની સંરક્ષક, (જો કે એક વખત એ એને ચોરી ગણતો !) અંધા જીરેન્ડીન ડિસોટ, જેણે સ્વસ્થ ચિત્તે હૅબર્ટ, મેરટ અને બધા જ વિનીત જેકાબીનને એથેની જેલમાં પૂરી દીધા હોત.

અને આ કહેવાયું હતું ૧૭૯૨ માં. ત્યારે તો ફ્રાન્સમાં ત્રણ ત્રણ વર્ષ થયાં ક્રાન્તિ ચાલતી હતી ! સાચેસાચ, તે વખતે રાજન આણુ નહોતી વર્તતી, છેલ્લા શ્વાસ ચાલવાની જ રાહ જોવાતી હતી. ઉમરાવરાજનું તો નિકંદન નીકળી ગયું હતું. અને એ જ વખતે ક્રાન્તિનો વાવંટોળ જોરથી ધૂમરડી ખાતો હતો. ત્યારે ક્રાન્તિવાદના વિરોધી ડિસોટને સરમુખત્યાર બનાવવામાં આવ્યો ! અને ઇ. સ. ૧૭૯૯ માં એ સ્થાન કોને મળત ? સરકારના વડા તરીકે મીરાબોની નિમણૂક થાત ! મીરાબો એટલે પોતાની મીઠી જખાને રાજની સાથે સાટુ કરનાર ! લોકોએ પોતાનો લોકદંડ અજમાવ્યો ન હોત, પોતાનાં કાંડાંબાંવડાં સાખૂત બતાવ્યાં ન હોત, જેફેરીઓની બધી વાતો બહાર આવી ગઇ ન હોત, અને બધા વિભાગમાં પારીસની સરકારની ઈર્દ્રજળ ખુલ્લી ન પડી હોત તો એ જ મીરાબો સરકારનો સુકાની થાત !

પણ સરકારવાદનું ભૂત સરમુખત્યારીના હિમાયતીઓને આંધળાલીંત બનાવી મૂકે છે. તે પોતાની ગુલામીની જંજીર

તોડનારા માણસોને એકાદ બીજે તારણહાર આપવાના વિચારને વહેતો મૂકી તેઓ એકાદ ધિસોટને કે એકાદ નેપોલિયનને સરમુત્યાર બનાવવાનું પસંદ કરે છે.

લુધ દિલિપના અને પુનઃ સ્થાપનાના જમાનાની ધૂપી સંસ્થાઓએ આ સરમુખત્યારીના ભૂતને ધણો વેગ આપ્યો. રાજસત્તાક રાજ્યોને ઉથલાવી નાખી તેને બદલે પ્રજાસત્તાક રાજ્ય જાહેર કરવા માટે તે વખતના મધ્યમ વર્ગના પ્રજાસત્તાકવાદીઓએ, કામદારોનો સાથ સાધી, ધણુયે ધૂપાં તરફટો રમ્યાં હતાં. પ્રજાસત્તાક રાજ્યનો પાયોમાત્ર નંખાય તે પહેલાં ફ્રાન્સમાં કેવાં કેવાં ભારી પરિવર્તનો થશે એનો ખ્યાલ બાંધ્યા સિવાય તેમણે સ્વપ્નાં સેવ્યાં કે જજરાં કારસ્તાનોની મદદથી એકાદ દિવસ રાજસત્તાને જરૂર ઉથલાવી શકીશું, અને સત્તાની સગામ સ્વાધીન કરીને પ્રજાસત્તાકનો વાવટો ચઢાવીશું. ત્રીસ ત્રીસ વર્ષો સુધી આ ધૂપી સંસ્થાઓએ અવિશ્રાંત ઉદ્યોગ, ખંત અને એકનિષ્ઠ વીરતાથી પોતાનું કામ ચલાવ્યું. ૧૮૪૮ ના બળવામાંથી પ્રજાસત્તાકનો જન્મ થયો અને તેનો ધન્યવાદ આ સંસ્થાઓને ઘટે છે. ત્રીસ ત્રીસ વર્ષો સુધી તેમણે બળવેલાં કાર્યોને આ અભિનંદન મળે છે. તેમના આવા ઊંચા પ્રયાસ ન હોત તો પ્રજાસત્તાક ઊભું ન થાત.

તેમનું લક્ષ્ય તો હતું સત્તા પોતાને સ્વાધીન કરવાનું અને પ્રજાસત્તાકની સરમુખત્યારી સ્થાપવાનું. પણ એમાં તેમને વિજય મળ્યો જ નથી. હમેશાં બને છે તેમ, કુદરતના સ્વાભાવિક નિયમ મુજબ, એકાદ કાવતરું રાજાને ઊથલાવી નહિ શકે. ખરેખર ! કાવતરાખાત્રેએ પોતે જ પોતાનાં મૂળ વાઢ્યાં, તેમણે પ્રજાસત્તાકવાદનો પ્રજામાં ઊંડે ઊંડે જુસ્સો મૂક્યો હતો; એના શહીદોએ એને પ્રજાને લોકમંત્ર બનાવ્યો હતો. પણ રાજાને ઊથલાવી મૂકનારો છેલ્લો ધા વધારે કારી હતો, વધારે બળવાન હતો, ધૂપી સંસ્થા કરતાં એનું સ્થાન કયાંયે ચઢિયાતું હતું. એ આવ્યો હતો જનતામાંથી.

પરિણામ જાણીતું છે. રાજમત્તાકને ઊખેડી નાખવાનો રસ્તો કરનાર પક્ષને પોતાની મેળે જ સરકારી મહેલાતનાં પગથિયાં એક પછી એક ઊતરવાં પડ્યાં. ખીજા, કાવતરાની જોખમદારીમાં ન સપડાવાનું ડહાપણ રાખતા. તેઓ વધારે ખ્યાલિમાં આવ્યા હતા, તેમનામાં નરમાશ પણ વધારે હતી અને તેઓ સત્તા ક્યારે હાથમાં આવે તેની કાગને ડોળે રાહ જ બેતા હતા. તેમણે તત્તવારની અણીએ જીત મેળવવાની આશા રાખનારા કાવતરાખાજોની જગ્યા લઈ લીધી. જ્યારે સાચા પ્રજાસત્તાકવાદીઓ પોતાનાં હથિયારને પાણી ચઢાવતા હતા, જ્યારે તેઓ પોતાના જીવનનું જોલની વેદી ઉપર ખલિદાન ચઢાવતા હતા ત્યારે પત્રકારો, વકીલો, અંગ વાતોડિયાઓ પોતપોતાનું નામ કાઢવા પ્રયાસ કરતા હતા. અને આજે તેમણે સત્તા પડાવી લીધી. એમાંના કેટલાક તો ઘણા જાણીતા હતા, એટલે લોકોએ તેમને વધાવી લીધા; ખીજા ફાણી મારતા આગળ ગયા અને તેમનો કાર્યક્રમ સૌને હળતો ને મળતો હોવાથી તેમનાં નામો સ્વીકારાયાં પણ ખરાં.

“ આ બધું બન્યું તે કાર્ય કરતા પક્ષની કાર્યદક્ષતાના વ્યવહારુ જુરસાના અભાવને લીધે જ, અને ખીજા ભવિષ્યમાં આથી વધારે સારું કામ કરી શકશે એવી ગણતરીથી ” એમ કહેવું તો નકામું છે. ના, એક વાર નહિ પણ હજાર વાર ના. સૂર્ય પૂર્વમાં ઊગે છે એ જોટલું સાચું છે એટલું જ એ પણ સાચું છે, કે કાર્ય કરનારો પક્ષ હડસેલાઈ જશે અને કાવતરાખાજો તથા ગપ્પીદાસો સત્તાનાં સિંહાસન દબાવી બેસશે. છેલ્લો ધા મારનારી જનતાનો મોટો ભાગ આવા જ માણસોને વધારે પિછાને છે, એવાઓને વધારે મતો મળે છે; કારણ કે તેમને લોકોની તાળીઓ મળે છે; અને મતપત્રકો હોય કે ન હોય તોપણ તેમની મતપેટી ભરીભાદરી જ રહે છે. આ વિચ્છિન્ન તળિયામાં તો તાળીઓના ગડગડાટ સિવાય ખીજું કશું જ હોતું નથી. એકાએક આવાઓને લોકો

વધાવી લે છે, ક્રાન્તિના વિરોધીઓ પણ તેમને જિંયા ચઢાવે છે. એ બાપડાઓને તો કાઢીને પણ આગળ કરવાના હોતા નથી. અને આમ લોકોની હાહાહીહીથી ખરી રીતે તો આ ચળવળના દુશ્મનો અથવા તો ચળવળની જરા પણ પરવા ન રાખનારા માણસો ચઢતાં ચઢતાં સિંહાસન સુધી પહોંચી જાય છે.

જે માણસ કાવતરાખાજીનો સાક્ષાત્ અવતાર હતો, જેણે જેલમાં સડી સડીને પોતાના પક્ષની નીતિ તરફની એકનિષ્ઠા જીવંત રાખી હતી, તેણે છેલ્લા શ્વાસો ખેંચતાં ખેંચતાં પોતાના આખા કાર્યક્રમનું તત્ત્વ દર્શાવતા ઉદ્ગાર કાઢ્યા: “ન ખુદા, ન રાજા.”

ક્રાન્તિકારી સરકારોની નપુંસકતા

૧૮૨૦ ની સાલથી પ્રજાસત્તાકવાદી મધ્યમ વર્ગના હૃદયમાંથી જે ક્રાન્તિકારી સંસ્થાઓ ઊગી આવી એ અધી આ ભયંકર ભૂલમાં પડી છે કે છૂપી સંસ્થા દ્વારા સરકારને ઉથલાવી મૂકવી અને એ સરકારને ઠેકાણે છૂપી સંસ્થાની સત્તા સ્થાપવી એ રમત વાત છે. આ ભયંકર ભૂલને પૂરવાર કરી આપતી કેટલીયે વિગતો મળી આવે છે. નવજીવાન ઇટાલીના પક્ષની પ્રજાસત્તાકવાદી છૂપી સંસ્થાઓ કેવી હતી? કેવી તેમની અનન્ય ભક્તિ! કેવું તેમનું સમર્પણ, કેવી તેમની પહાડ જેવી અડગતા! પોતાના કાર્યની પાછળ તેમણે લોહીનું પાણી કરી નાખ્યું છે, હાડકાં ગાળી નાંખ્યાં છે. અરે, એમની ભવ્યતા આગળ રુશિયાનો પ્રજાસત્તાક જીવાન તો ઝાંખોધપ પડી જાય છે. બીજી બાજુ, ઓસ્ટ્રિયાના ગઢની અંદર એમનાં મુઠ્ઠાં ઉપર મુઠ્ઠાં ખડકાય છે અને ફ્રાંસિયો એમનાં ગળાં ઉપર છરી ઉપર છરી ફેરવતો જ જાય છે. આટલું છતાં પરિણામ શું આવ્યું? લુચ્ચા, લેલાગુ, કેવળ સ્વાર્થી મધ્યમ વર્ગે અને રાજવાદે સત્તા સર કરી લીધી.

પણ એમ જ બને, બીજું થઇ શકે જ નહિ. કારણ કે છૂપી સંસ્થાઓ કે ખુદ ક્રાન્તિકારી બંધારણો પણ, સરકારોને મરણુધા

નહિ આપી શકે. તેમનું કાર્ય અને તેમના જીવનનો ભેખ પ્રજાના માનસને ક્રાન્તિને માટે તૈયાર કરવાનો જ છે. અને લોકહૃદયમાં જ્યાં આવી ઉત્કંઠા ભીંગી આવી તેમજ બહારના સંબોધો જ્યાં અનુકૂળ થયા ત્યાં આખરી હલ્લો હિલચાલના આરંભકો નહિ કરી શકે, તે કરનારી તો એ સંસ્થાની બહાર રહેલી જનતા જ હોય. ઑગસ્ટની ૩૧ મીએ બ્લેન્કવી ગમે તેટલું બોલ્યો તોયે પારીસે કાનમાં આંગળીઓ જ ધાલી. ચાર દિવસ પછી સરકાર તૂટી ગઈ એવો એણે ઢંઢેરો પીચ્યો; પણ તે વખતે બ્લેન્કવીસ્ટો હિલચાલના આરંભક નહોતા રહ્યા. ડિસેમ્બરના પુરુષને પદ્મશ્રી કરનાર તો લાખો માણસોની જનતા હતી. અને બપોળે વર્ષ સુધી, જેનું નામ સાંભળતાં એમના કાનમાં ફીડા પડતી હતી તેનાં ધર્તિંગ તેમણે ખુલ્લાં પાડ્યાં. ક્રાન્તિ જ્યારે ફાટું ફાટું થઈ રહે છે, જ્યારે હવાના બુદ્ધિભંડમાં ક્રાન્તિનાં મોજાં પથરાઈ રહે છે, જ્યારે એની સિદ્ધિ હાથવેતમાં લાગે છે, ત્યારે સંસ્થાઓએ જેમના ઉપર કશી સીધી અસર ન કરી હોય એવા હજારો નવા માણસો ઊભા થાય છે અને રણક્ષેત્રમાં ભોગ થઈ પડેલા યોદ્ધાઓનાં શબ પર મિજબાની ઉઠાવવા જેમ ગીધનાં ટોળેટોળાં ઊલટે છે તેમ તેઓ આ હિલચાલમાં જોડાય છે. આમ છેલ્લા હજારની તૈયારી થાય છે. પણ તેઓ પોતાના સરદારની પસંદગી પેલા નિખાલસ અને નિશ્ચલ કાવતરાબાજોમાંથી નથી કરતા, પણ વખત આવે સોગટી મારનારા વર્ગમાંથી કરે છે. હજારો સરમુખત્યારીના ભૂતથી ભરમાઈ રહેલા કાવતરાબાજો પોતાની અજાણતામાં પોતાના શત્રુઓના જ રાજ્યાભિષેકની તૈયારીઓ કરે છે.

પણ આ જે કહ્યું છે તે જો રાજદ્વારી બળવાઓ માટે કે છમકલાંઓ માટે સાચું જ હોય, તો પછી આપણે માગીએ છીએ તે સામાજિક ક્રાન્તિને વિષે એ વધારે સાચું છે. કોઈ પણ સરકારને સ્થાપન થવા દેવી, તેનો સ્વીકાર કરવો અને તેને બળવાન થવા

દેવી એટલે તે જ ઘડીએ ક્રાન્તિના કાર્યને પક્ષાઘાત આણવો. આ સરકાર સારાને નામે મીઠું વાળશે, નકારું જ કરવાનો એનો ઇગ્ગરો હશે.

ક્રાન્તિ એ શબ્દથી આપણે શું સમજીએ છીએ? ક્રાન્તિ એટલે વહીવટદારોની ફેરબદલી જ નહિ; ક્રાન્તિ એટલે તો સમાજની સમસ્ત મૂડીનો લોકોએ લીધેલો કબજો. ક્રાન્તિ એટલે આજસુધી માનવવિકાસને રોધી રહેલાં તત્ત્વમાત્રનો ઉચ્છેદ. પણ આવી વિરાટ આર્થિક ક્રાન્તિ કોઈ સરકારના હુકમોથી સાધી શકાતી હશે? ગદ્ય સદીમાં આપણે જોયું છે, કે પોલેન્ડના ક્રાન્તિકારી સરમુખત્યાર કોસીસ્કોએ ફરમાન કાઢી વ્યક્તિગત ગુલામગીરીને નાબૂદ કરી; અને છતાં આ ફરમાન પછી એ ૮૦ વર્ષ સુધી ગુલામી તો રહી જ. પેલા કન્વેન્શનને, પેલા સર્વશક્તિમાન અને રૂઢવરૂપ કહેવાતા કન્વેન્શનને આપણે જાણીએ છીએ. ઉમરાવો પાસેથી જમીનો લઇ લઇને તેની માથાદીઠ સરખી વહેંચણી કરવાનું એ કન્વેન્શનને ફરમાન કાઢ્યું હતું. ખીજાં ઘણાંયે ફરમાનો મુજબ આ ફરમાન પણ કાયદાપોથીમાં જ ખવાતું રહ્યું; કારણ કે આ ફરમાનના અમલ માટે તો ગામડાના મજૂરોમાં તદ્દન નવીન ક્રાન્તિની આવશ્યકતા હતી અને નવી ક્રાન્તિએ કાંઈ ફરમાનનાં કાગળિયાંઓથી જ નથી સાધી શકાતી. સમાજની મૂડીનો લોકોએ ખરેખર કબજો જ લેવો હોય તો તો લોકોના હાથ છૂટા હોવા જોઈએ, સ્વભાવ જોવી થઇ પડેલી ગુલામીને ખંખેરી નાખવી જોઈએ, પોતાની સ્વતંત્ર ઇચ્છા મુજબ વર્તવું જોઈએ, અને કોઇના પણ આદેશની રાહ જોયા સિવાય આજે કૂચ કરવી જોઈએ, અને અહીં જ સરમુખત્યારી આડે આવી બિલશે. ભલેને આઝાદ આવવામાં સરમુખત્યારની મુરાદ ભલી હોય, ખાકી એના પોતામાં તો ક્રાન્તિની હરોળમાં ચાલવાની જરા એ તાકાત નહિ હોય.

પણ સરકાર, પછી તે ભલેને આદર્શ ક્રાન્તિકારી સરકાર હોય તો પણ નવું બળ આપી શકે એમ નથી. અને આપણે જે ખડનાત્મક કાર્ય કરવું છે તેમાં એ નિરુપયોગી છે. ખડનાત્મક કાર્યક્રમ પછી જે રચનાત્મક કાર્ય કરવાનું છે તેમાં એની આશા રાખવી એ આકાશમાં ફૂલ વીણવા જેવું છે. સામાજિક ક્રાન્તિમાંથી પરિણમતી આર્થિક ક્રાન્તિનાં પરિણામ ગંભીર અને તલસ્પર્શી હશે. મિલકત અને વિનિમય વચ્ચેના આજના સંબંધમાં નવો જ પલટો આવશે. અને ભાવિ સમાજમાં કૂટી નીકળતાં જુદાંજુદાં સામાજિક સ્વરૂપોને શોધી એકત્ર કરવાં એ કોઇ એકાદ વ્યક્તિને માટે અશક્ય થશે. આ નવાં સામાજિક બંધારણો તે જનતાના એકાગ્ર સમૂહથી જ થશે. ખાનગી મિલકતનો નાશ થતાં જ જે નવી નવી જરૂરિયાતો અને વસ્તુસ્થિતિઓ ઊભી થશે તેને પહોંચી વળવા માટે સમગ્ર પ્રજાના માનસની કુશાગ્રતા જોઈશે. એ કુશાગ્રતા વિનાની જે કોઈ સત્તા અમલમાં આવશે, તે નડતર-રૂપે થશે, એટલું જ નહિ પણ એ કબજાનાં અને વિદ્રોહનાં બી વાવશે.

પણ હવે તો ક્રાન્તિકારી સરકારની આ દંદ્રબળ ફેંકી દીધે જ છૂટકો છે. એનું ઝેર કસોટીએ ચઢી ચૂક્યું છે અને એ ઝેરના ભોગ પણ ઠીક અપાયા છે. હવે તો, હમેશને માટે આ રાજકીય સૂત્ર કબૂલ કરે જ છૂટકો છે, કે સરકાર ક્રાન્તિકારી હોઇ જ ન શકે. લોકો કન્વેન્શનની વાતો કરે છે પણ આપણે ભૂલવું ન જોઈએ કે કન્વેન્શને જે થોડાંક પણ ક્રાન્તિકારી પગલાં લીધાં છે તેનું બળ, બંધી સરકારને એટી તળે છુંદવાને તત્પર થયેલા લોકોના કાર્યમાં છે. વિક્ટર હુગોએ સાચું જ કહ્યું છે, કે ડેન્ટને રોબીરપી-અરોને કાણી મારી, અને મેરટે જોયા કર્યું; પછી ડેન્ટને હડસેલો માર્યો, અને છેવટે મેરટ પોતે બીમોડેનના ધક્કાથી આગળ

ધસ્યો-એમાં ઝૂતી અને બળવાખોર સંસ્થાઓની મૂર્તિમંતતા છે. કન્વેન્શનની આગળ થયેલી અને તેની પાછળ થયેલી બધી સરકારોની માફક કન્વેન્શન પણ લોકકાર્યમાં અંતરાયરૂપ છે.

ઇતિહાસની બીનાઓ આ વિષયમાં એટલી બધી નિર્ણયાત્મક છે અને ક્રાન્તિકારી સરકારની અશક્તિ તથા એ નામના અર્થની હાનિકારક અસરો એટલી બધી સ્પષ્ટ છે કે પોતાને સમાજવાદી કહેવડાવતો એક પક્ષ સરકારની ભાવના પાછળ આટલો બધો ગાંડોતૂર કેમ છે તે સમજાવી શકાય એમ જ નથી. પણ એનો ખુલાસો ઘણો સહેલો છે. આ સમાજવાદીઓ અમારા મતના અનુયાયીઓ કહેવડાવવાનો દાવો કરે છે; એમ છતાં અમે સિદ્ધ કરવા માગીએ છીએ તે ક્રાન્તિ વિષે એમનો ખ્યાલ અમારાથી જુદો જ છે. પેલા મધ્યમ વર્ગના હિમાયતીઓની માફક તેઓ પણ એમ જ માને છે, કે સામાજિક ક્રાન્તિ એ તો ભવિષ્યની વાત છે, તેનો વર્તમાનમાં વિચાર કરવાની જરૂર જ નથી. તેમના મનમાં ઊંડે ઊંડે તેઓ જે વિચારો સેવે છે તે અમારાથી તદ્દન જુદા છે, જો કે તેઓ પોતે આ વસ્તુ કબૂલ કરવાની તકલીફ લેતા નથી. તેઓ તો રાજાને કાઢીને બલકે જાહેર નોકરીઓને સલામત કરીને સ્વીટ્ઝર્લેન્ડ કે યુનાઈટેડ સ્ટેટ્સની માફક રાજ્ય-બંધારણ ઘડવાનો વિચાર સેવે છે. આમાં તેઓ બિસ્માર્કને પગલે ચાલતા લાગે છે. એક બાજુ સામાન્ય જનતાની ઊછળતી સામાજિક અભિલાષાઓ, અને બીજી બાજુ મધ્યમ વર્ગની આકાંક્ષાઓ એ બેની વચ્ચે રાવણસંધિ કરવા માગે છે. તેઓ ઇચ્છતા હશે સંપૂર્ણ પુનર્રચના કરવાનું, પણ તેમનામાં પ્રયત્ન સરખો યે કરવા જેટલી હિંમત નથી; એથી તેઓ આવતી સદી ઉપર તે કાર્યને મુલતવી રાખે છે, અને લડાઈનો શંખ ફૂંક્યા પહેલાં જ દુશ્મનની સાથે સંધિની વાત કરે છે.

અમારાં બીજાં પ્રકાશનો

ગુજરાતનું અગ્રગણ્ય માસિક

પ્રસ્થાન

[તંત્રીઓ: રામનારાયણ વિ. પાઠક
રસિકલાલ છો. પરીખ]

સાહિત્ય, રાજધારણ, સમાજશાસ્ત્ર,
અર્થશાસ્ત્ર, વિજ્ઞાન, કૃષ્ણવણી
વગેરે જનસમાજના પ્રશ્નો
સરળ શૈલીમાં ચર્ચાતું માસિક

વિશિષ્ટ અંગો

સ્વંરવિહાર, અમેરિકાના પત્રો, લોક-
ચર્ચા, જાનગોયરી, પુસ્તકપરિચય
દર મહિને આપવામાં આવે છે.

ઉપરાંત

સાહિત્યસૃષ્ટિમાં વિખ્યાત થયેલ
'દિરેક્ટ' અને 'સંજય'ની વાર્તાઓ,
'વર્તમાન'ના વિનોદી કટાક્ષો, 'શેષ'
અને 'મસિકાર'નાં કાવ્યો તમને
માત્ર આ માસિકમાં જ વાંચવા મળશે.

લવાજમ

દિવમાં રૂ. ૫) પરદેશના રૂ. ૬૫

પ્રસ્થાન કાર્યાલય : : અમદાવાદ

બીજાં પુસ્તકો

દિરેક્ટની વાતો ૧-૪-૦

ચુંબન અને બીજા
વાતો ૧-૪-૦

ગાંધી મણિમહોત્સવાંક ૧-૪-૦

રામ અને કૃષ્ણ ૦-૧૦-૦

શુદ્ધ અને મહાવીર ૦-૮-૦

પ્રસ્થાન કાષ્ઠલો:
૧ થી ૯ દરેકના ૩-૦-૦

અસહકાર ૨-૮-૦

ચ પારણ્યમાં ગાંધીજી ૧-૮-૦

ખેડાની લડત ૧-૮-૦

મદિરાપ્રતાપ (પાકું) ૧-૮-૦

,, (કાચું) ૧-૪-૦

કારાવાસની કહાણી ૦-૧૨-૦

રાષ્ટ્રગીત ૦-૧૨-૦

અનંતા ૦-૮-૦

કોરીઆની લડત ૦-૩-૦

ચંદ્રદૂત ૦-૮-૦

સ ર સ્વ તી ગ્ર ન્ય મા લા

યો જ ના

ચુજરાતમાં જે જનશ્રુતિ આવી છે તેને પોષે,
ટકાવે અને વધારે; દેશાભિમાન જનશ્રુત થાય;
તેમજ રાષ્ટ્રનિર્માણ કરવામાં જોઈતા સદ્ગુણો
ખીલે તે માટે જુદાજુદા દેશોમાં થએલી
ક્રાન્તિઓના ઇતિહાસ; ક્રાન્તિકારક મહાન
પુરુષોનાં જીવનચરિત્રો; ઐતિહાસિક વાર્તાઓ;
તેમજ ખેડૂતો, મજૂરો, કારીગરો અને ઓળો
જે આજનાં જીવનમાં ક્યારાઈ રહેલ છે તેમનાં
જીવનમાં નવું ચેતન પ્રગટે એવું સાહિત્ય આ
ગ્રન્થમાળા દ્વારા આપવામાં આવે છે.

શિષિક પૃષ્ઠસંખ્યા લગભગ ૭૦૦
લવાજમ : હિંદમાં રૂા. ૨;
પરદેશના રૂા. ૩.

જાતિને જનશ્રુત કરનાર સાહિત્ય દેશના
યુવકો વિપર આગ્રહની પેઠે કેંકયા જવું,
આંખ અને બહેરાતા કાન ઉઘાડી
નાંખવા એ આ ગ્રન્થમાળાનું સ્વત છે.
નરસિંહભાઈ પટેલ

પ્રસ્થાન કાર્યાલય : પારસી અગિયારી સામે

પહેલા વર્ષન

વીર વલ્લભભાઈ
રાજજીની વાતો
અમેરિકાનું

સ્વાતંત્ર્યયુદ્ધ
જાતકકથા સંગ્રહ
ક્રાન્તિ

ક્રાન્તિકારી લોકો
“૧૮૫૭” [પ્રથમ]
ખીજી બાબુ

ઈટાલીનો મુક્તિ
ગરીબની હાથ
(ટપાલખર્ચ)

થોડા કંઈ
આખો એ
રૂપિયા એ

ખીજી

વીરની હાકલ

રૂપિયા એ

ગ્રાહક

શુભાર્થના એજન્ટ : સી જમનાદાસની કું, પ્રિન્સે

